DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

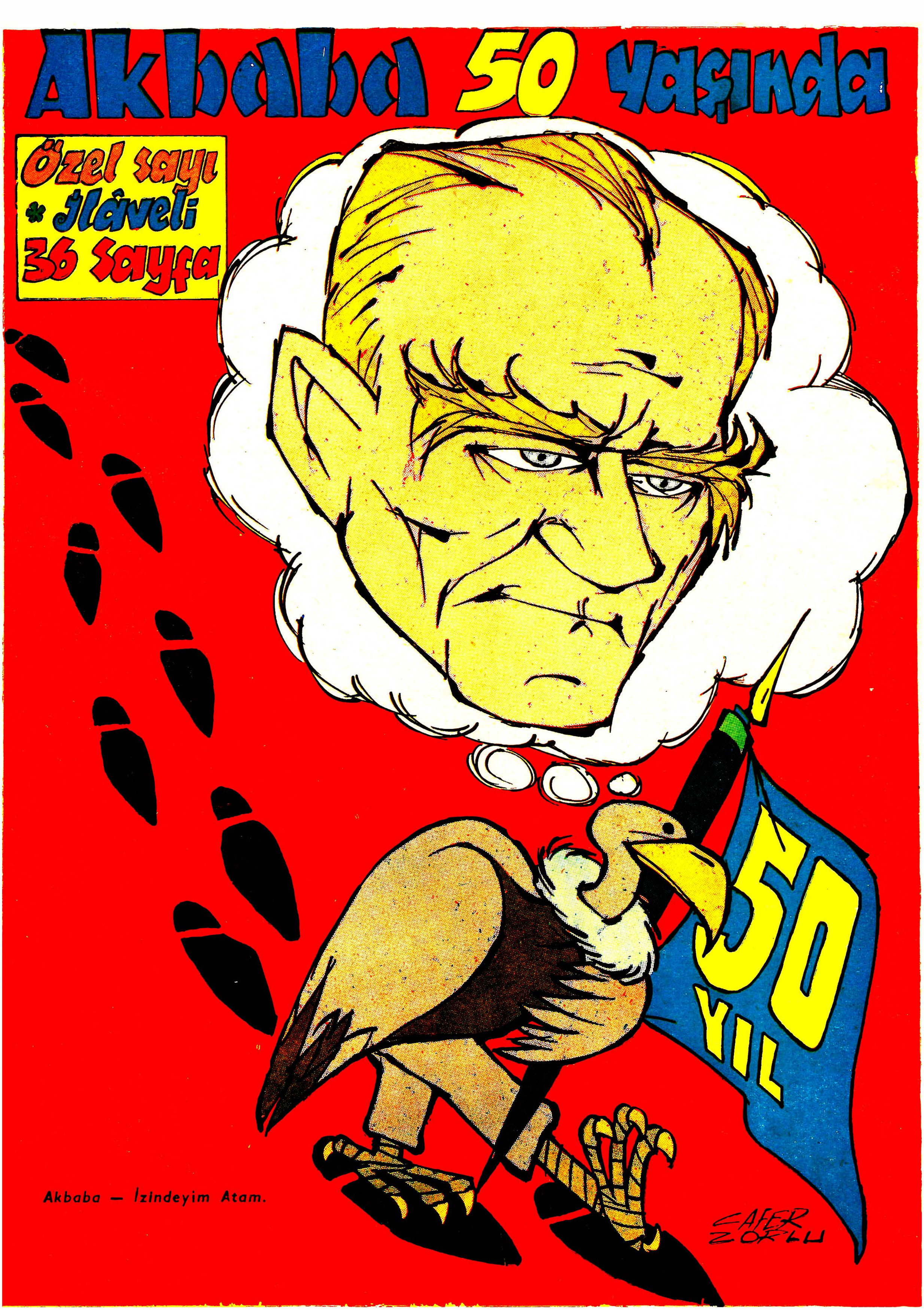
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Akbaba 50 Yaşında

Özel sayı
*** İlâveli**
36 Sayfa

Akbaba — İzindeyim Atam.

CAFER ZORLU

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çekin evinizin önüne hayatınızın akışını değiştirecek, yaşamanın tadını verecek, sıfır kilometredeki Murat 124'ü.

Daha hesaplı, daha mutlu ve yepyeni günler başlasın sizin için.

Sabahları yağmur altında dolmuş, otobüs beklemeyin. İşinize rahatça ve tam vaktinde yetişin.

Akşam işten çıkınca evinize nasıl gideceğinizi düşünmeyin.

Hafta sonlarında, geçin Murat'ınızın direksiyonuna, çoluk-çocuk, ya da eş-dost, ya da tek başınıza, dilediğiniz yere gidin.

Tatillerinizi daha iyi değerlendirin. Güçlü Murat'ın rahatlığı içinde. Konforlu Murat'ın kullanışlılığı içinde...

Bayramlarda yakın şehirlere gidin. Görmediğiniz yerleri görün. İçmediğiniz suları için. Yaşamanın tadını çıkarın...

Dünyaya bir kere geliniyor ve giden günler geri gelmiyor.

Tasarruflarınızı Murat 124'e yatırın.

Türkiye Genel Distribütörü:
TOFAŞ Oto Ticaret A.Ş.
Gayrettepe - İstanbul

Murat 124 için uygulanan taksitle ödeme kolaylıklarını yurdun dört bir yanındaki Tofaş bayilerinden öğreniniz.

MURAT 124'ün Teknik Özellikleri

Tüm çelik monoblok gövde
65 Beygirlik, harika bir motor
Çift boğazlı karbüratör
Saatte 140 km. den fazla sürat
4 tekerlekte disk fren
Arka tekerlekler için özel fren regülatörü
Servofren tertibatı
Her tekerlekte bağımsız süspansiyon
Lüks döşemeli, 5 büyük kişilik yer
Her yönde kesintisiz görüş alanı
Özel tertibatlı cam silecekleri
Kalorifer ve...
Güçlü geri far.

Dünyaya iki kere gelinmez.

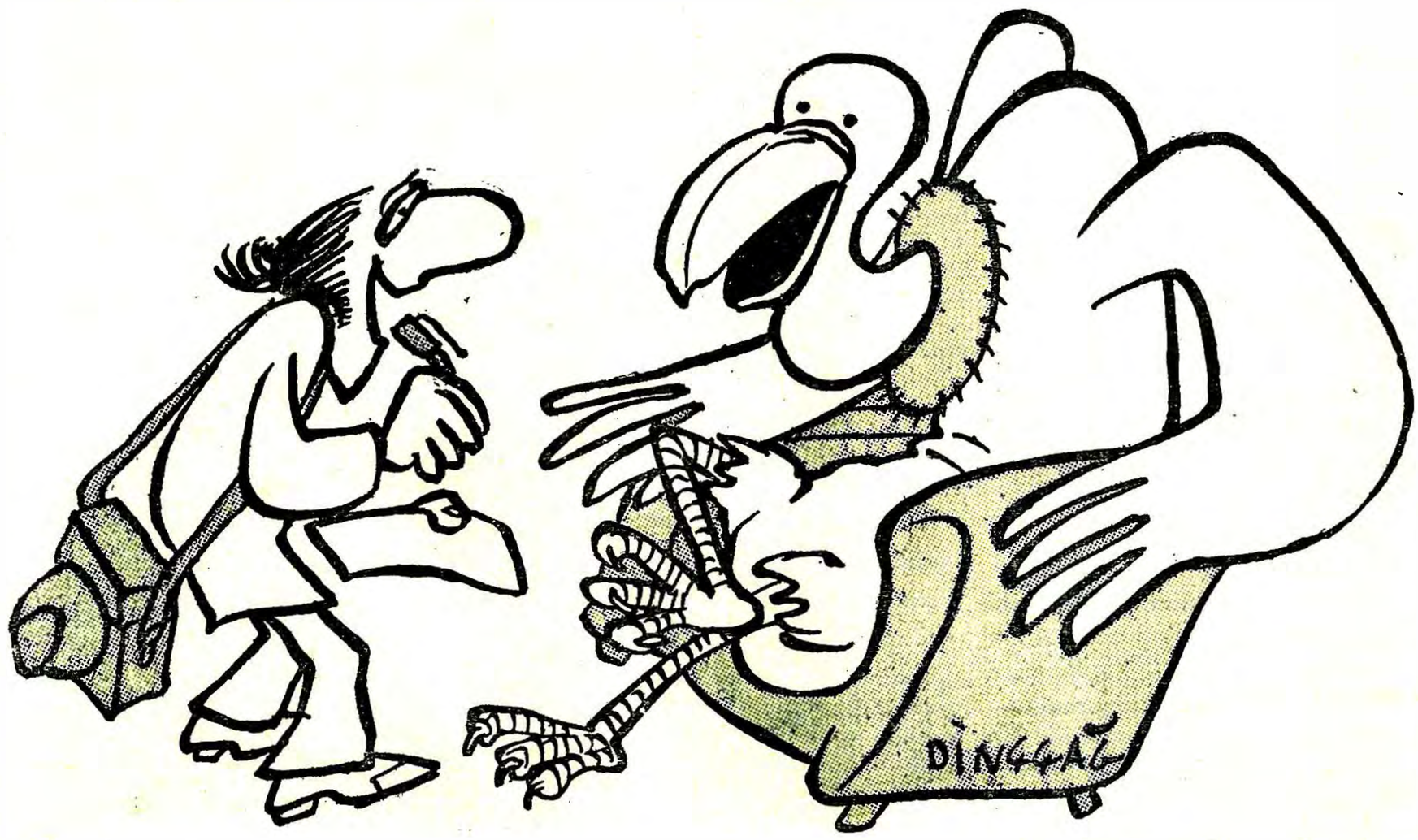
(Manajans : 3231 — 179)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AKBABA

Yıl: 50 Cilt: 21 Sayı: 51 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Aralık 1971 * Fiyatı: 150 Krş.

Ellinci yıl Çağrısı

— Yarım yüzyıl nasıl yaşadın Akbaba?
— Okurlarımızın sevgisi ile...

ATALARIMIZ:
— Tatlı söz yılanı deliğinden çıkarır, demişler.

İlk bakışta yadırganacak bir hikmettir bu. Yılanın deliğinden çıkınasını kimin istediğini sorabilirsiniz.

Ama öyle demeyin; sırasında insanın yılana bile işi düşebilir. Kaldı ki etkili söz, deliklerdeki yılanları dışarı çıkarabildiği gibi ortalarda dolaşan yılanların da ikametgâhlarına avdet buyurmalarını sağlayabilir.

Aslında etkili sözün tatlı olması da şart değildir. Zekice, ustaca, incelikle söylenmişse, içine biraz mizah zarafeti katılmışsa, acı bir söz bile insana tatlı gelebilir.

Bir örnek verelim.

Amerika Cumhurbaşkanı Theodore Roosevelt her fırsatta barışseverliğinden söz ettiği halde durmadan silâhlanmaya hız veren, ordusunun üstün gücüne sık sık komşu ülkelerin dikkatini çeken, üstü kapalı savaş tehditleriyle dünyayı yıldırmaya çalışan bir yöneticiydi.

Bir gün bir toplantıda yine şöyle dedi:

— Ben barışçı adamım; kılıcım kınında uyuyor.

Orada bulunan muhaliflerinden biri şu cevabı verdi Başkana:

— Kılıcınızın kınında uyuması iyi ama, bir de horlaması olmasa...

Aynı adam kaşlarını çatabilir, vahim bir sesle şöyle de diyebilirdi:

— Bir yandan boyuna kılıç şakırdatarak herkesin gözünü korkutmaya çalışırken bir yandan da barışseverlik lâfı etmeniz ikiyüzlülük oluyor!

Emperyalizm, militarizm, oportünizm kabilinden terimlerle saldırıya geçebi ir, uzun politik yahut sosyo-ekonomik tahlillerle Başkanı suçlayabilirdi.

Öyle yapsaydı ne olurdu?

Başkan otomatik bir tepkiyle savunmaya yahut karşı saldırıya geçer, çevredekilerin büyük çoğunluğu da her zamanki gibi kös dinlerdi.

Oysa nükte, Başkanı güldürmüş (ve her halde düşündürmüş); sonra da ağızdan ağıza yayılarak milyonlarca kişinin dikkatini onun tutumundaki çelişkiye çekmiştir.

Mizahı bir politika âleti haline getirebilmiş ülkelerin parlâmentolarının geçmişi o türlü etkili söz örnekleriyle doludur. Aklımıza gelen bir kaçını sıralayalım:

— Sayın konuşmacı yaptığı üç saatlik güzel konuşmayla söyleyecek hiçbir sözü olmadığını belirtti.

— Bakan Hazretlerinin verdiği rakkamları ve bunlara dayanarak yaptığı yorumları dikkatle dinledim. Bir kere daha inandım ki dünyada üç çeşit yutturmaca vardır: 1) Yalanlar, 2) Kuyruklu yalanlar, 3) İstatistikler.

— Muhatabımın ecdadından bir zatın kendini vurmuş olduğu bilinir. Bu işi evlenmeden önce yapsaydı memlekete büyük bir hizmette bulunmuş olurdu.

— Kendi işlemleri yüzünden ortaya çıkmış güçlükleri ileri sürerek bizden hoşgörü isteyen sayın yetkilinin tutumu bana bir ana baba katilinin yargıçlara «Öksüz ve yetimim, merhametinize sığınırım» demesini hatırlattı.

— Yakıt sıkıntısının nedeni kömürlerin yeraltında, yetkili Bakanın ise yerüstünde bulunmasıdır. Bunlara yer değiştirtebilirsek sıkıntı kalmaz...

Örneklerini sayfalarca uzatabileceğimiz bu sözleri incelerseniz her birinde ağır hakaret sayılacak kadar sivri saldırılar bulunduğunu görürsünüz. Ama çoğu kere böyle saldırılara hedef olanlar da dinleyenler kadar gülümsemiş, hattâ rakipleriyle politika dışındaki dostluklarını hiç aksatmadan sürdürmüşlerdir.

Şimdi size bir şey soralım.

Bunca yıldır kamuoyunun önünde, toplum yaşantımızın çeşitli alanlarında sürdürülen çekişmeleri izlemektesiniz. Yukarıdakilere benzer kaç söz hatırlıyorsunuz?

Yok denecek kadar azdır öyle örnekler.

Niçin acaba?

Her halde milletçe zekâmızm yeteri kadar kıvrak olmayışından değil. Her hangi bir Sivas'lıyı Stuttgart'ın ortasına, her hangi bir Stuttgart'lıyı da Sivas'ın ortasına bırakın tek başlarına. Bir süre sonra ikisinin durumlarını kıyaslayın; kimin daha durgun beyinli olduğunu anlarsınız.

Öyleyse?

Yanılmıyorsak çözümü, ince zekâmızın yamsıra birtakım kalınca özelliklere sahip oluşumuzda aramak gerek.

Kasılıyoruz. Kolay alınıyoruz. Eleştiri karşısında çabuk öfkeleniyor, karşımızdakilerin de öyle davranmasını normal sayıp tutumumuzu ona göre ayarlıyoruz.

Kısacası, biraz fazla cidîye alıyoruz kendimizi.

İnsanların kendilerini fazlaca cidîye alması fanatikleşmeye yol açar. Gülümsemenin kaçtığı yere gerçeklerden kopuk irilikte iddialar dolar. Öyle ortamlarda çatışan taraflara her lâf önemli, her dalaşma kutsal görünür. Kişiler kendilerini olduklarından güçlü beller, zaferi olduğundan yakın sayarlar.

Karşılıklı tehlikeli denemelere ve serüvenlere yol açar öyle ortamlar.

Yurdumuzun 11 Mart 1971 durumuna biraz da o yoldan geldiğini söylemek bilmeyiz yanlış mı olur?

Yıllardan beri çatışan düşünce cephelerimizin kişileri biraz daha az basmakalıp lâf, nâra, küfür, sopa, bıçak, tabanca, biraz daha çok alay, nükte ve hiciv kullansalardı, ülkemizi daha berrak çözümlere yaklaştırmış olmazlar mıydı acaba?

Belki şöyle düşünenlerimiz çıkar:

— Dünyayı biraz şakaya alabilmek ancak tuzu kuru insanların harcıdır. Bizimki gibi dertli toplumlara mizah ters düşer.

Asıl böyle bir düşüncenin gerçeklere tam ters düşeceği gerek başka ülkelerin geçmişlerinden, gerek insan psikolojisinin işleyişinden bellidir. Çevre şartları çetinleştikçe kişinin mizaha ihtiyacı artar, kaş çatan dünyanın suratına gülebilmek bir çeşit emniyet supabı olur. Savaş sıralarında, tehlikeli yerlerde insanların çok gülüp bol eğlenmeye bakması o ihtiyacın sonucudur.

Türk toplumu gibi mizah için pek bereketli sayılamayacak bir toprakta bile gülümseme filizlerinin yeşertilebileceğini AKBABA yarım yüzyıl boyunca her hafta ispatlamıştır. Cumhuriyet öncesinden başlayan koleksiyonlarımızın her cildi yurdun elli yıllık geçmişindeki en karanlık görünüşlü dönemlerde dahi nasıl neşe kaynakları bulunduğunu sergiliyor.

AKBABA, önümüzdeki yıllarda da bütün yurtdaşları çatık kaşlılıktan uzaklaştırıp gülümsemelere yaklaştırma çabalarını tatlı sözler ve tatlı çizgilerle sürdürmeye çalışacaktır.

Neşemize katılmaz mısınız?

AKBABA

50. YIL DÖRTLÜKLERİ

1.

Çevirirsen sayfayı unutursun acını
Ağlarken hep güldürmek.. sorarsan amacını
50 yıl geçmiş ama doğumundan bu yana
AKBABA'dan sormalı gençleşme ilâcını.

2.

Umutsuza üzgüne dağ gibi arkadır O
Kredisi neşedir, öyle bir bankadır O
Süzülür yükseklerde adı AKBABA ama
Göklere kanat germiş Zümrüdü Anka'dır O.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

50 yaşına basan AKBABA'yı bir evlât sevgisiyle büyüten kurucumuz ve üstadımız merhum Yusuf Ziya Ortaç'ın, «Bizim Yokuş» kitabından aldığımız bu yazısında, 50 yıl önce AKBABA'yı nasıl çıkardığını, üstadın kendi kaleminden dinleyeceksiniz.

AKBABA

Önce bir arkadaş lâzımdı bana, bir iş ve kata arkadaşı... Kim olabilir diye düşünmedim bile. Gece, gündüz beraber olduğum tek adam Orhan Seyfi idi.

Ben, o günlerde Beylerbeyi'nde oturuyordum: Babamdan kalan evde. Seyfi, Horhor'dan Aksaray'a inen yokuştaydı. Ama, ikimiz de, hattâ Faruk Nâfiz, hattâ Nazım Hikmet, hattâ Vâlâ Nurettin, beşimiz, kendi evlerimizden çok Emin Âlî Çavlı'nın evinde kalıyorduk.

Emin Âlî'nin evi, Saraçhanebaşı'nda, Belediye Sarayına bakan burma minarenin arkasında, ahşap, eski, kafesli bir evdi. Adını «Çağlayan Köşkü» koymuştum bu evin: Yağmurda bütün odaları aktığı içini

Orhan Seyfi, bir mizah gazetesi çıkarmaya hiç hevesli görünmedi. Bir kere yüz lirayı nereden bulacaktık?... Sonra, gazete imtiyazını, İstanbul'un sokaklara taştığı o başsız günlerde kimden alacaktık?... Hele bir üçüncü mesele vardı ki o hepsinden önemliydi: Bakalım, satılır mıydı, okunur muydu çıkaracağımız gazete?

Ama Emin Âlî Çavlı bizim cesaretimizi kamçıladı, bize hız verdi o bütün ömrünce kötümserliği tatmamış yaman gücüyle...

Önce bedavasından başlayalım işe dedim: İmtiyazı alalım bir kere...

İsimler düşündük birçok: Çelebi, Tırpan, Horoz... Sonunda, Akbaba en uygunu geldi ikimize de...

Bir dilekçe yazdık, pulladık, imzaladık, doğru Şemsi efendiye gittim.

Bizim Yokuş'un en ünlü adamıydı o: Sansür Şemsi efendi. Taaa, Abdülhamit devrinden kalma... Hikâyelerden «Yıldız» kelimesini çıkaran, bütün yıldızlı geceleri, kırmızı kalemi ile mehtaplı gece yapan adam!

İşte bu Şemsi efendinin bize yol göstermesini isteyecektim Önce, nasihat etti:

— Vazgeç evlâdım, bu zamanda iş açma başına, diye...

Sonra, korkutmaya çalıştı:

— Dinle beni... Aksi bir şey yazarsın, vallahi kim vurduya gider insan, diye...

Baktı ki olmuyor, sesi biraz daha borulaşarak:

— Pekiiiy, Vail beye arzet istidanı... Altına «Mucibince» derlerse gelir imtiyazını alırsın...

Vali, Müşir İzzet Paşa'nın kardeşi idi: Miralay Esat bey... Dilekçemi okuyunca şaşırdı:

— Gazete neşretmek müsadesini Valiler mi verirmiş?

— Öyleymiş efendim...

Durdu, düşündü, sonra istidamı yine bana uzatarak:

— Siz bunu Refet Paşa hazretlerine arzediniz, dedi. Millî hükûmetin temsilcisidir. Eğer muvafık görür, bize havale buyururlarsa icabını yaparız...

Önce, Refet Paşa'nın nerede kaldığını keşfettim. Sonra, ev sahibinin yakın dostunu buldum ve Çapa'da, mavi gözlü, açık kumral, kıvırcık saçlı, güzel gönüllü bir Türk zabitinin, binbaşı Emin Âlî bey'in evinde, elimde dilekçe ile Refet Paşa'nın huzuruna çıktım.

Günlerdir, caddelerin alkışları üstünde dolaşan Refet Paşa, hiç de bulutlar arkasından bakmıyordu insana. Kibardı, inceydi, güler yüzlü idi pek...

— Lûtfen bir kalem, dedi.

Dilekçeyi imzaladı ve ellmi sıktı. Bu kadar kolay olacağını hiç ummamıştım.

Kadromuzu hemen kurduk: Münif Fehim, Ramiz, Hakkı, karikatürleri yapacaklar. Orhan Seyfi, Halil Nihat, Osman Cemal, Selâmi İzzet, Abdülbâki Fevzi, ben yazılarını yazacaktık. Şimdiki Akbaba'dan biraz daha büyük dört sayfaydı eski Akbaba. Tek renk, fiyatı 100 para. Ama haftada iki kere çıkacaktı: Pazartesi, perşembe.

Başlığını Hakkı çizmişti.

7 Birincikânun 1338 tarihli birinci sayısının Akbaba imzalı baş yazısını şöyle bitirmiştim:

«İnsanların çok yaşlısına, saçı sakalı ağarmış olanına akbaba derler. Kuşların en çok yaşayanı da akbaba'dır. İnşallah bizim Akbaba'mız da gazetelerin en uzun ömürlüsü olur.»

Birinci sayfada, Osman Cemal'in «Rıhtımdan Kaçan Öküz» başlıklı fıkrası, Kalender imzalı bir şiir, bir de Halil Nihat Boztepe'nin, şu dörtlükle başlayan «Memurların Şarkısı» vardı:

«Her an bükülür fakr-u zaruret ile bâşın,
Var ise eğer şehr-i Stanbul'da maâşın!
Çeşminden akar seyl-i huruşan gibi yâşın,
Var ise eğer şehr-i Stanbul'da maâşın!

Alt köşede, Münif Fehim'in bir eski zaman türküsünü dile getiren dekoratif tablosu...

Öbür sayfalarda, Orhan Seyfi'nin Fiske imzalı güzel bir hikâyesi... Benim bir manzum hikâyem: Kadın... Abdülbâki Fevzi'nin aruzla bir gazeli... Selâmi İzzet'in «Mesut Erkek» başlıklı bir hafif hikâyesi... Sonra mı? Altı tane de karikatür... İşte 100 paralık Akbaba!

Tashihleri yaptık, sayfaları düzenledik, makineye yolladık akşama doğru...

Ulvi bey kumandayı verdi: Beşbin basılacak!

Yatağıma, ilk sayı elimde girdim gece yarısı. Ertesi sabah, Akbaba satışa çıkacaktı. Beşbin baskılı dört sayfalık bir gazete için, üç, üçbuçuk, saat işleyecekti makine...

Uyur-uyanık bir gece geçirdim. Yıldızları sayarak bekliyordum sabahı. İlk aşkın ilk buluşması bile böylesine soluk kesici olmaz. Bütün kaderim uçurduğumuz kuşun kanatlarındaydı. Uyuyor, uyanıyor, baktığım karikatürlere yeniden bakıyor, okuduğum yazıları tekrar okuyordum. Dört sayfayı ezberlemiştim âdeta...

Ertesi sabah, iskelede kalabalık sevindirici idi: Gelen yolcuların çoğu, bir Akbaba alıyordu satıcıdan. Vapurda orta salonun her kanapesinde en az bir Akbaba vardı.

Matbaadan içeri girerken yolumu müvezziler kestiler: Gazete kalmamıştı, hemen ikinci baskı istiyorlardı. Saat ondu henüz, sabahın onu.

Sonra kötü günler geldi: Harf inkılâbı, o zaman için büyük başarı sayılan onsekiz bin okuyucumuzun onbeş binini almıştı elimden...

O geçti, Serbest Fırka çıktı karşıma... CHP'nin daha o yıllarda başlayan bugünkü kaderine, Akbaba'yı kurban ettim...

Bir acı komediyi hiç unutmam: Zarara dayanamamak yüzünden kapalı kaldığımız bir yılın kazanç vergisini istemişlerdi benden!

Sonra, 1946'da milletvekili seçildim Ordu'dan... Daha doğrusu Çankaya'dan!

1950 seçimlerinde, meydan meydan, şehirde, köyde nutuklar çekerek oy çoğunluğunu sağlamıştık listemize. Ama artık usanç vermişti bu seçmen efendilerimize dalkavukluk... Her oy sahibi vatandaş, sizi kendi özel vekili sayıyordu: Bakanlık Bakanlık koşturmak için...

Bu bıkkınlıkla, more baştan dedim ve geldim Bizim Yokuş'a: Artık ölmek vardı, dönmek yoktu!

Bu yeni baştanın üstünden ondört yıl geçmiştir, okurlarımın sevgisi arta arta...

Başarımızın iki nedeni var: İşimizi hem biliyoruz, hem seviyoruz.

Ben, kırküç yıl sonra, hâlâ son sayıya, tıpkı ilk sayıya bakan âşık gözlerimle bakıyorum!

Gece, başucumda mutlaka not defterimle kalem vardır. Sabahın dokuzunda evden çıkarım. Cumartesileri bile...

Aşk acaba bulaşıcı mıdır dersiniz?... Akbaba'da herkes işini sever.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yusuf Ziya Ortaç Armağanı

1971 - 1972 yarışması

Geleneksel yarışmamızın beşincisini sunarken, iki bayramı siz sevgili okurlarımızla birlikte kutlamanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Birincisi, AKBABA'nın dünya mizah dergilerine dahi nasip olmayan bir yaşa ermesi; ikincisi, yarım asırlık ömrü ile Türk mizahında yaşayan tarihi haline gelmesi...

Merhum üstadımız Yusuf Ziya Ortaç 1921'lerde bu büyük eserin temeline, espri ve tebessüm karışımı ilk harcı atarken yılların yılları kovalayacağını, AKBABA'nın basın hayatında böylesine parlak zaferlere ulaşacağını sadece düşlüyordu kuşkusuz.

O'nun düşlediklerini, biz bugün gerçekten yaşıyoruz işte. Gözlerimiz dolmadan, yüreğimiz burulmadan...

Ölmez eseri «Bizim Yokuş»ta, canı kadar sevdiği siz sevgili okurlarına **«İsterim ki, AKBABA bensiz de yaşasın yarın...»** diyordu. Ve, **«Size söz veriyorum: Bunu yapacaktır Ergin.»** diyerek, çok ağır bir görevi huzurunuzda güvenle teslim ediyordu.

Başaramamak diye bir şey yoktu. Sizlerle el ele, gönül gönüle, tam bir dayanışma ile çalıştık, başardık.

İsteklerinin ilk bölümünü eksiksiz yerine getirdikse ne mutlu bize. Yeni projelerimize uygulama alanı ararken, kulaklarımızdan bir an olsun silinmeyen sesini duyar gibiyiz:

«Bir gün AKBABA'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet.»

Sayısı ellibini aşan geniş bir aile olarak söz veriyoruz üstad: Kutlanacaktır! Hattâ umduğundan fazlası... Yaşayan savaşacak; düşen kalkacak... Fakat ölümsüz AKBABA'n bayrak gibi elden ele hedeflerin ötesine varacak!

1971 — 1972
Yusuf Ziya Ortaç Armağanı

Serisinden olan beşinci büyük yarışmamıza gelince:

Önce, açtığımız ankete gösterdiğiniz ilgiye teşekkür etmekle başlayalım söze. Gönderdiğiniz yüzlerce teklif mektubunu birer birer elden geçirirken, aile olmanın sorumluluğunu duyarak içtenlikle kaleme aldığınız satırlar, zaman zaman gözlerimizi yaşarttı.

1971 — 1972 yılı yarışmasına seçtiğiniz dal: Hiciv.

Ödül: Birinciye, 2000 (İkibin lira)
İkinciye, 1000 (Bin lira)
Üçüncüye, 500 (Beşyüz lira)

Yarışma süresi: 7 Aralık 1971 — 1 Şubat 1972

KONUMUZ :
«Hayat Pahalılığını Yaratanlar»

İşte size son yılların, tazeliğini hiç yitirmeden koruyan konusu.

Pahalılığı yaratan kimlerdir? Sadece partizan politikacılar mı? Şüphesiz hayır. Sorumlusundan, sorumsuzuna; yetkilisinden, yetkisizine; doymak bilmeyeninden, günde bir lokma yemeyenine; tüccarından, esnafına; işçisinden, sanatkârına kadar sanırız bu çorbada hepimizin biraz tuzu var.

Sizce «Hayat Pahalılığını Yaratanlar» kim, ya da kimlerse onu hicvedeceksiniz.

Bilindiği gibi mizahın çok yönlü bir sanat dalıdır hiciv. Kıt'a halinde yapılabilir. Taşlama tarzında olabilir. Hattâ koşma ve şarkıyla dahi istenen kişi, kuruluş, meslek grubu hicvedilebilir.

Bu nedenle sınırlamıyoruz. Nasıl dilerseniz, öyle kaleme alın konuyu.

Eşrefvâri kıt'alar mı döktüreceksiniz, Pir Sultan Abdal'ın potasında mı eriteceksiniz... Yoksa skeçler, monologlar, manzumlar, fıkra ve benzeri yazılarla mı amaca erişeceksiniz, seçimi yarışmaya katılacak olanlara bırakıyoruz.

Eserlerin altına açık isim ve adres yazılması gerektiğini, istenilen sayıda eserle katılmanın mümkün olduğunu önemle hatırlatır, bütün yarışmacılara başarılar dileriz.

Yarışmamızın kuralları :

1 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi mutlak konmalıdır.

2 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

3 — Yazılar, daktilo ile kâğıdın sadece bir yüzüne yazılmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

5 — Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.

6 — Eserlerin mizah niteliğinde olması, her eserin üç kopya halinde yollanması zorunludur.

7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1972 tarihinde elimize geçecek şekilde postalaması, ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

Bu tarihten sonra toplanacak olan jüri, eserleri inceleyecek, kazanan yarışmacılar 11 Mart 1972'den sonra çıkacak ilk AKBABA'da ilân edilecektir.

ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8 - 10
Divanyolu — İSTANBUL

Hepinize başarılar dileriz değerli okurlar.

Yazılı

Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Politikacılar ve Aklımız

FİKRET OTYAM

I

NİHAT ERİM

«Sordunuz anlatayım; bildiğim kadarıyla Nihat bey, çok şakacıdır! İyi bir mucittir aynı zamanda... Örneğin; bunalımların, buzdolabında muhafazasını «O» bulmuştur.

Arkadaş canlısıdır... Kandıra'lı arkadaşı Hafız var, Hafız'dan çok bahseder, bir zamanlar Hafız'ın söylediklerini taa Meclis kürsüsüne kadar getirdi, Hafız'ın adını Meclis tutanaklarına geçirtti!

En büyük şakayı da bana yaptı, sonra anladım bunu...

10 Mart 1971 çarşamba günü saat onyedi sularında, Parlâmento kulisinde karşılaştık, koluma girdi, hal - hatır sorduktan sonra **«Nereye gidiyoruz?»** dedi. **«Postaneye, mektup atmaya»** dedim. **«Yooo»** dedi, **«Memleket nereye gidiyor?» «Valla»** dedim, **«Bana sormadı ama, iyi bir yere gitmiyor.»**

Derken 12 Mart Muhtırası verildi... Ben gazeteme, O da Başbakanlığa gitti!

Eh, bu kadar olacak... Bunca yıllık devlet, siyaset adamı... Zamanın bahrinde, gencecik yaşta Başbakan Yardımcılığı yapmış, sorumluluklar almış, İnönü ekolüne mensup, 1912 doğumlu, hukuk'tan anlar, İngilizce ve Fransızca bilir, Devletler Hukuku ve Anayasa Profesörü, VII. ve VIII. dönem milletvekili, eski Bayındırlık Bakanı ve de Başbakan Yardımcısı! Aynı zamanda yine I. ve II. dönem milletvekili... Kandıra doğumlu.

«KANDIRALI SEN YÜRÜ...»

Bunca yıllık hukukumuz var, şahsen sevindim Başbakan olunca... Ne var ki 10 Mart'ta, memleketin nereye gittiğini en iyi O bilirken bana sormuş, manşetlik bir haberi bana vermemişti şaka yapıp!... Başbakan olunca oturup bir yazı döktürdüm, **«Askerler dedi ki: Bölük duuuur, Kandıra'lı sen yürü...»**

Sanırım Nihat bey, bu **«yürüüüü»** komutunu **«koş»** anladı ki, koşarken bunca yıldır cebinde taşıdığı CHP. üyelerine mahsus kimlik kartını düşürdü!

«Hazırol» denilince hazır olunur. **«Tarafsız ol»** denilince de tarafsız... Bu ara, Nihat bey tarafsız oldu!

«YA HAFIZ...»

Neyse, Nihat bey Başbakanlığa atanınca, daha bir sevimli oldu! Daha bir ince yürekli oldu. Kendisini olanca bilgim ve daktilomla destekledim.

Bir gün kürsüye çıkmıştı, 12 Mart dolayısiyle 0003 plâkalı Cadillac'ı terkeden Sülman beyi bir koltukladı, bir koltukladı hepten şaştık!... **O bana gelmezse ben ona gideceğim, o bana bir gelirse ben yirmi kere gideceğim!** falan diyerek; siyasal, anayasal, hukuksal, gönülalmasal politikasını izah etmişti! Derken İmam Hatip Okulları'nın lâğvedileceği dedikodusu yayılmış, Meclis'in bir kesimi ala ala hey olmuştu! Nihat bey **«dedim - dedi»** li nefis bir konuşma yaptı. Meğer bir çocukluk arkadaşı varmış, Kandıra'lı Hafız... İ-

mam Hatip konusunu duyunca, ver elini Ankara demiş, çıkmış Nihat beyin huzuruna... **N'oluyor?** demiş. Nihat bey bunu nakletti kürsüden... **Hafız dedim yok böyle bir şey... Hafız da dedi ki, nasıl olur, söyleniyor... Hafız dedim, aslı yok söylenenlerin... Hafız da bana dedi ki bunun üzerine, sen benim arkadaşımsın... Ben de evet Hafız dedim. Hafız da bana dedi ki...** Bu minval üzre devam etmişti konuşmasına...

Nihat bey, dedim - dedi diyerek en güzel mizah örneği vermişti o gün...

DONDURMACI...

Gittikçe şakacı oluyordu... Bunun yanı sıra dondurmacılığa da merak salmaz mı? Efendim, sonbahara doğru siyaset alanında bir buhran, yeni deyimle bunalım satışı aldı yürüdü Başkent'te... Ekonomik kuraldır, bir malın fazlası olursa fiyatları sabit tutmak için o malı şey ederler... Yahut o malı saklarlar... Sırası gelince sürerler piyasaya... Arz ve talep denir buna ekonomide. Parlâmentoya gide gele öğrendim bunları... Eh, bu bunalım, yâni buhran öyle bir şey ki rafa konmaz, kokutur Başkent'i, yurdun her yanına dağılır! İşte bu durum müvacehesinde —bu cümle de çok kullanılır Parlâmentoda— Nihat bey, Türkiye'de ilk kez olumlu bir iş yaptı; buhranı, kokmasın diye buzdolabına koydu, orada saklamayı akıl etti! Ne kadar buhran varsa doldurdu buzdolabına!... Hem ne buhranlar? Her biri şöyle şöyle!... Yalnız, vakit bulamadığından olacak **(En iyi buhranlarımız buzdolabındadır)** yazısını asamadı dolabın üzerine...

ÖZLEMİŞTİM...

Geçenlerde Parlâmentoda rastlaştık... Halimi hatırımı ve on gündür takmaya başladığım gözlüğün camlarının derecesini sordu. Hep bilinir, numaralı gözlük entellektüel, yâni aydın, yâni münevverlik alâmet-i fârikasıdır. Bu alâmet-i fârika'ya hiç teşne olmamıştım, anlaşılan doktorlar benim gibi düşünmüyor olmalılar ki, beni 44 yaşında zorla münevver yaptılar!

Üzerinize âfiyet biraz da hastayım, Nihat bey, zayıf gördü sanırım, **«Yarın sabah sekizbuçukta eve gelsene, hem kahvaltı ederiz, hem konuşuruz»** dedi.

Ben de dedim ki: **«Hayhay efendim...»**

Epeydir yumurtayı unuttuk... Nasıl unutmazsın, meret çıktı 85 - 100 kuruşa! Evde varız beş nüfus. Beş tane 85 ne eder? Eder 425... Çocuktur, anadır, canı çeker, ister iki tane!... O zaman ne eder? Dokuz on kayme!... Ol sebeple, ne de olsa eski ressamlardanız, yıllardır açmadığım boya çantasını açıp çeşitli resimler döktürdüm duralitin üzerine... Hasır sepet içinde şöyle onbeş yirmi yumurta, iri iri... Çift sarılı sanki... Bir başka tuvale de omlet... Bir başkasına çılbır...

Koydum mutfağa...

Çocuklar, yumurta falan dedi mi, **«Nasıl olsun?»** diyorum. **«Omlet»** dediler mi, asıyorum omlet resmini... **«Çılbır»** dediler mi, çılbır'ı. Anaları sarımsak eziyor tabakta, kokusu da tamam oluyor. Bazan kızıyor ve bağırıyorum, **«Ulan fazla yemeyin, dokunur!»** İdare edip gidiyoruz... Nefis öldürüyoruz böylece... Hem bütçeyi falan da sarsmıyor... Bunca yıllık ahpabım kişiyi, yumurtayı da pahalılaştırdı diye kınayacak değilim ya!...

Erkenden uyandım, traş oldum, elektrik sık sık kesildiği için biraz uzun sürdü ama, ne gam?... Musluğu çevirdim, Ankara Belediye Başkanı mübarek, yok!... Tuvalet ispirtosuyla ısladım yüzümü... Çocuklar erkenden okula gittiği için kahvaltı sofrası geceden hazırlanır bizim evde... Çocukların canı belki rafadan yumurta ister diye, rafadan yumurta resmini asıp, sabah sabah düştüm Nihat bey'in Çankaya'daki evine. Zaten komşu sayılırız...

Stenli falan üç dört toplum polisi kapıda...

Saat tam 08.29'da içeri girdim... Başbakanın sayın Özel Kalem Müdürü bile benden sonra geldi salona. Aç karnına, dayadı sigarayı kibarca... Üstelik Samsun değildi. Hazla bir nefes çektim ki Nihat bey, biraz lumbagolu girdi içeri. Sigarayı tablada bıraktım. Kader, talih!

Hemen kahvaltıya oturduk. Uzun lâfın kısası, yaptığım resimlerden birisini getirmediğime pişman oldum, anlarsınız ya!...

Ara sıra karşılaşıyoruz ama, 8 ay önce yine sofrada gördüğüm Nihat bey'e yorgunluk ifadesi veren makyaj yapmışlar! 8 ay önce ne kadar kıvançlıydı, Semih Balcıoğlu ve Necmi Rıza'nın Akbaba'da çıkan karikatürlerinin orijinallerini, yâni asıllarını getirtip hemen çerçevelettiği için... Ne bilsin 8 ay içinde Türkiye'de çerçeve, tüketimini böylesine arttıracağını?

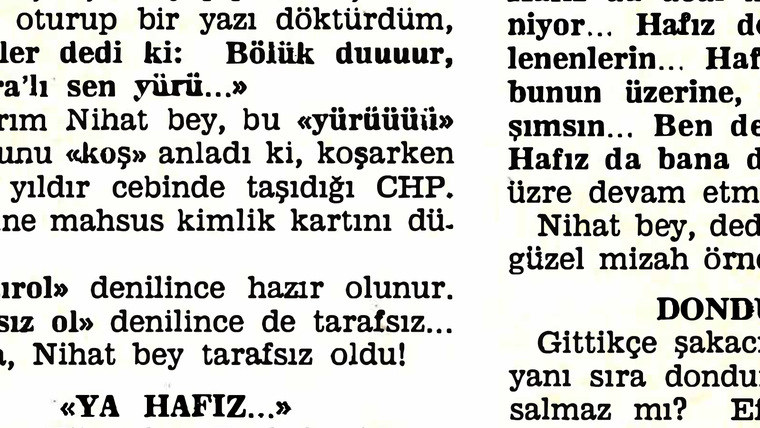
Bunu hatırlatınca **«Ergin'i ben severim. Ergin mini mini, sekiz yaşında mı, on yaşında mı nevdi 945'te? Kaç yaşında şimdi Ergin? Yusuf Ziya ile ben, 45'te ilk mebus olduğum zaman Anadolu Kulübünde bir iki hafta geçirmiştim... Yusuf Ziya da orada otururlardı, Ergin'in bir de kız kardeşi vardı... İyi yetiştirdi Yusuf Ziya, okuttu... Bazı çocuklar babalarının bıraktıklarını devam etti. remezler, Ergin böyle olmadı...»** dedi.

KOLAY DEĞİL SANIRIM...

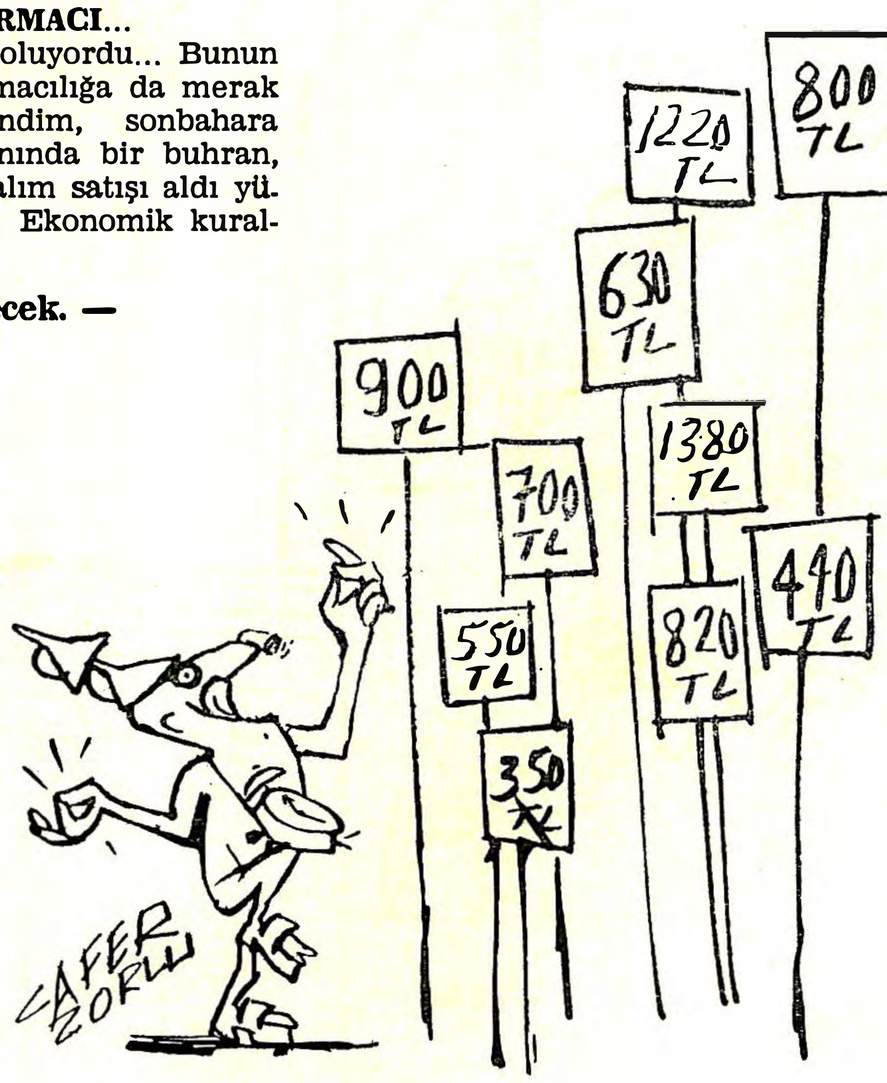
Sohbet, mizah dergisine, mizaha gelince, aklıma düşüverdi. Belki Başbakanlık, Bakanlık kolay da, yazılana - çizilene dayanmak zor... Sordum sayın Başbakana bunu.

«Siyasî mizah, toplum hayatında önemli bir yeri olan bir eleştiri türüdür. Bu, seviyeli bir tarzda yapıldığı takdirde toplum için çok yararlı bir araçtır. Batıda, belli başlı siyasî mizah dergileri bunun örnekleridir. Bizde Akbaba, her iki türü birleştirmiştir. Yâni hem siyasî mizah yapar, hem de okuyucularını tatlı tatlı bir gülümsemeye götürmek için günlük olaylardan faydalanır. Öyle sanıyorum ki bizim yayın hayatımızda en uzun, en devamlı yaşantısı olan bir dergidir. Başarılı yayın hayatının devamını yürekten dilerim. Rahmetli Yusuf Ziya Ortaç, kendisi, şahsen mizah yaratmakta ustaydı. Çok güzel fıkralar anlatırdı, yazardı. Bana kendisinin anlattığına göre, meselâ kapak karikatürlerinin konusunu, hattâ sade konusunu de-

— Bütçe 4 milyardan fazla açık verecek. —

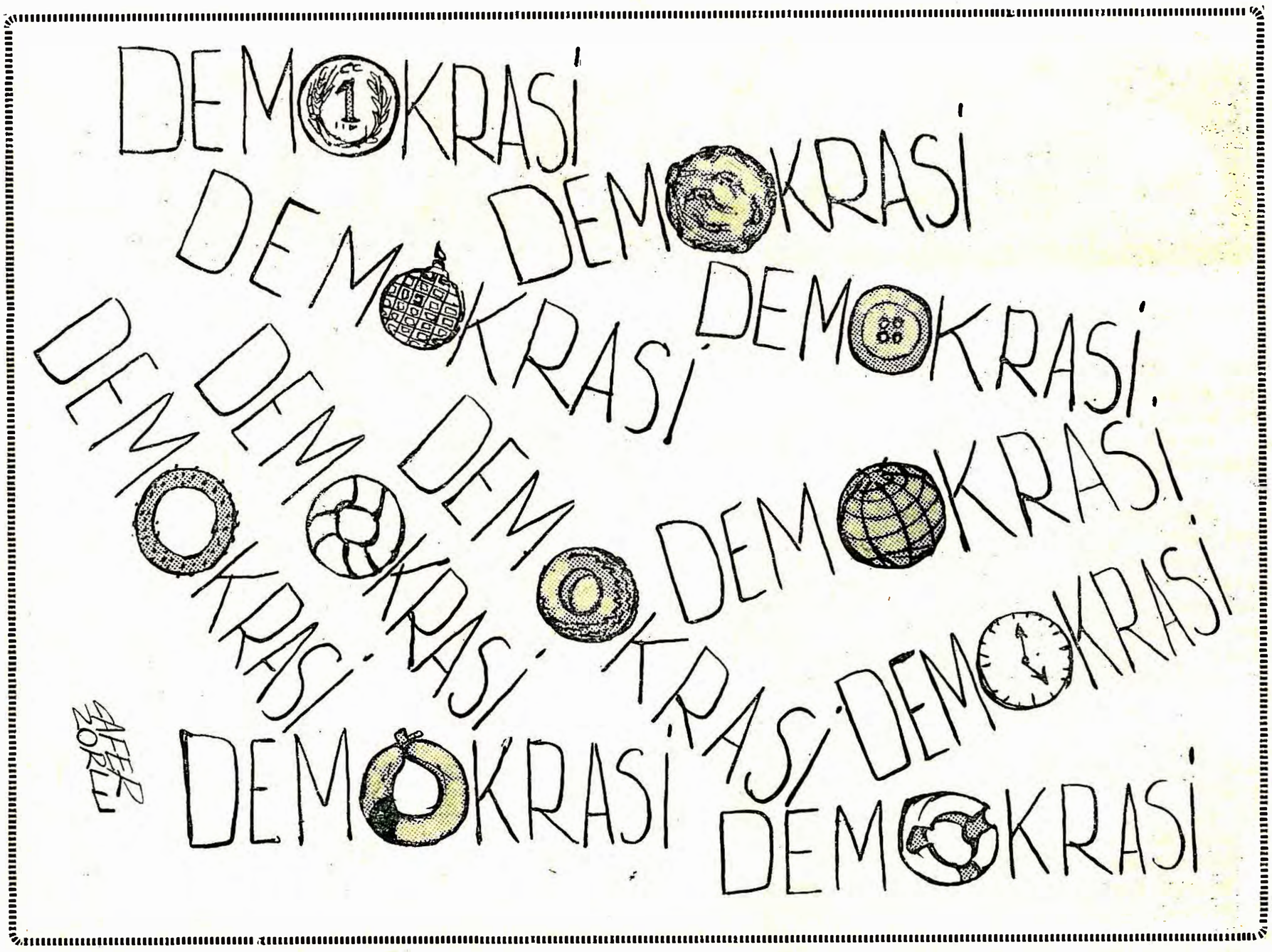

Açık...

Kaçık!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğil, aşağı yukarı şeklini, çerçevesini... Onu çizen karikatüriste kendisi verirmiş.»

BUZDOLABI...

Nihat bey'e, yâni Kandıra'lı Hafız'ın çocukluk arkadaşı, şimdiki Başbakan sayın Nihat Erim'e **«Buzdolabı»** keşfinin nasıl olduğunu açıklattım, çayları yudumlarken:

«Benim buzdolabı sözüm, çok zengin bir kaynak, mizah kaynağı oldu» dedi. (Vallahi doğru). Sonra da dedi ki: **«Mizah kaynağımız, güldürü edebiyatımız için, bu konuda çeşitli karikatürler gördüm. Bunların hepsi çok güzel şeylerdi.»**

«Peki, nereden aklınıza geldi, rafa koymak falan varken?...»

«Bilmiyorum... O gün Çankaya'dan çıktık, Dışkapı'da gazeteci arkadaşlar vardı, arabadan indim. Sordular, bunalım ne oldu? diye. Ne diyeyim? Ertesi günü sayın Cumhurbaşkanı, İran'a gidecek... Arkadan yabancı konuklar gelecek. Bir on günlük zaman için meseleyi geri bıraktık... Mesele de öyle geri bırakıldığı zaman bozulmadan duracak bir mesele değil... O anda aklıma geldi. Dondurduk, dedim... Arkadan da ilâve ettim: Dondurduk, buzdolabına koyduk... diye. Gazetecilerin çok hoşuna gitti.»

«Hakkınızda çizilen karikatürleri, yazıları falan nasıl karşılarsınız?»

«Haaa, benim hakkımda çizilen karikatürleri ben, oldum olası, daha çoook gençtim siyasete girdiğim zaman... O zaman sinirlerim bu kadar sağlamlaşmamıştı, o zaman dahi karikatürlerime gülerdim... Çok gülerdim... Sururi'nin hatırlıyorum, o zaman, Hürriyet'te bir karikatürü

çıkmıştı... Beni çocuk yaparak, o zaman Başbakan olan Günaltay'ın omuzuna oturtmuştu. (Tarih tekerrürden ibarettir. Bir Başbakanın omuzuna demek ki her devirde birisi oturtuluyor! Şimdi de Erim'in omuzuna oturtulmuş Bakanlar var, örneğin, sevimli Atillâ Karaosmanoğlu). **Bakanlar Kurulu vardı o gün. Ben onu aldım, Bakanlar Kurulu'na getirdim ve biz kahkahayla gülmüştük... Karikatürü bence böyle almak lâzım... Ben, daima öyle aldım. Hattâ ben şeye de kızmam hiç, eleştiriye... Eleştirinin ciddisine de kızmam. Şakasına da...»**

«Ama bir üzüntü olmuyor mu Nihat bey? Hep merak ederim bunu... Yâni...»

«Hayıır... Olmuyor. Üzüntü bende ne zaman olur bilir misin? Yazılan şey haklı ve biz orda bir hatâ yapmışsak o bende üzüntü yapar... Neye yaptık bunu? Haklı... Yazıyor... diye. Yazar meselâ ciddî eleştiri yapıyor, görüyorum ben son zamanlarda, ekonomik konu üzerinde herkes işte... Pahalılık... Şu... bu... Böyle pahalılık var... Ben de hissediyorum evde bunu... Anam da hissediyor... O da söylüyor... Şimdi biraz evvel telefonla konuştum... (Ahhh oğlum, diyor... Ben bilmedim onların kim olduğunu, hastayım ben gelmeyin, dedim geldiler diyor... Bir de resmimi çekmişler kötü çıkmış, dedi.) **Okuyup geçiyorum onları... Çünkü ya saçmalamış diyorum, mesele böyle değil... Şu unsur var, bunu bilmiyor... Eh, karikatür gördüğüm zaman, eğer karikatür şey değilse, eee, frenklerin malicieux dedikleri, yâni, yaralayıcı - kötü - tezyif edici değilse hiç ona kızmamak lâzım... Hoşlanmak lâzım... Bazıları karikatürde kendi çizgilerini fotoğraf gibi görmek isterler ve yakışıklı olmak isterler... O zaman, karikatür olmaz... Görüyorsunuz yabancı karikatürleri... Eeee, Nixon'u ne hale koyuyorlar?... Pompidou'yu ne hale?... Zavallı De Gaulle'ü nelere benzetirler, neler yaparlardı? E, bunlara gülüp geçmek lâzım... Yâni ben, tuzu biberi demiyorum, şeker gibi alıyorum... Şey etmem, yâni kötüye hiçbir zaman yorınam...»**

«OTLAKİYE RESMİ...»

Sayın Başbakan, sabahları sigar içmez... Öğleleri bir sigar, yahut daha küçüğü sigarillos içer... Bayan Erim, eğer öğleden sonra sigara içiyorsa O'ndan **«otlakiye resmi»** alır.

Sabahleyin, **«otlakiye resmi»** ni bendenizden aldı! Müsaade isteyip bir Samsun yaktım. Hay yakmaz olaydım! Koca Başbakanı bir gıcık tuttu, boğuluyor sandım! Gözünden yaşlar akıyor, garsona işaret ederek, su istiyordu! Yarım saat sonra da Yüksek Plânlama Kurulu'na başkanlık edecekti! Az kalsın, Devlet, Hükûmet işlerini aksattıracaktım! Yâni, Samsun'u ben içtim, zararını sayın Başbakan gördü! Bir de şunu gördü sanırım, böylesine güzel tütün yetiştiren bir ülkede, böylesine berbadın berbadı, kötünün kötüsü sigara nasıl olurmuş!... Ah, şu Gümrük Bakanı'nı da buzdolabına bir koysa!... Elinden de kaçırdı, Bakan kahve almaya Brezilya'ya gitti! .. Zaar insan Bakan olunca kahve almaya Brezilya'ya falan gider!... Üstelik, kuru kahvecilerde, kuru yemişçilerde iyi - kötü var!...

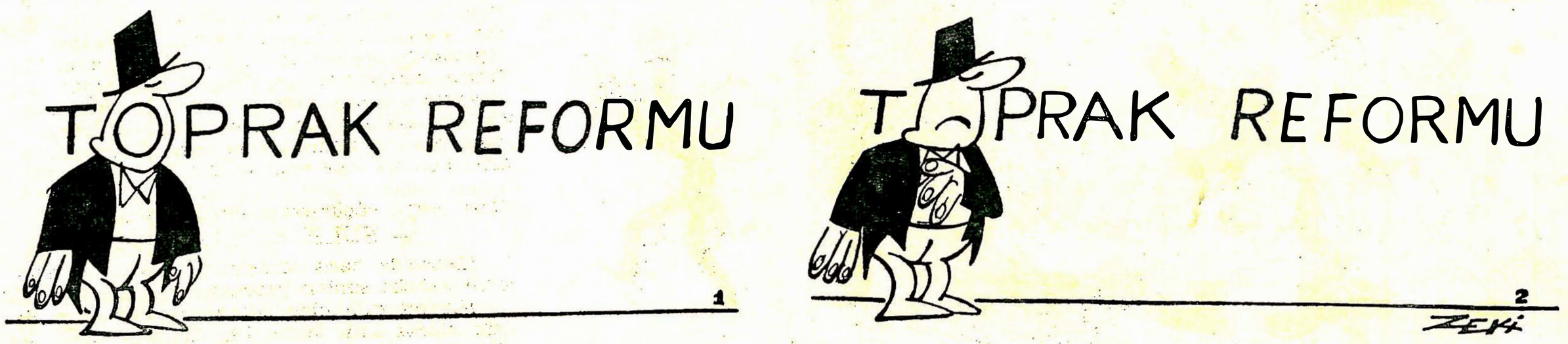
Yâni Tarım Bakanı, yahut Köy İşleri Bakanı da yumurta almak istese (biraz zor alır ya) buradan İsrail'e falan gidecek!...

Sayın Erim'in iyi ki böyle tutkuları yok...

Yerli malı saç tarağı kullanıyor...

Fikret OTYAM

(*) Parlâmento muhabiri, gazeteci Fikret Otyam'ın, sorularımıza verdiği cevabın oir bölümünü bu hafta sizlere sunduk.

— Karaosmanoğlu, «Toprak Reformu anlamsız bir şekle getiriliyor» dedi. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ELLİ YILDAN...

DERLEYEN : ŞEMSETTİN KUTLU

(Akbaba, elli yıldan bu yana sürüp gelen hayatında, sadece bir mizah dergisi olarak kalmamış; bu elli yılın ülkemizi, dünyayı, zaman zaman da kendisini ilgilendiren çeşitli aktüaliteleri üzerine ciddiyetle eğilmiştir. Bu sayıdan başlayarak, Akbaba'nın elli yıldır olaylara bakışının kısa ve kronolojik —ve kendisine yakışan bir deyimle— «kuşbakışı» bir panoramasını sunacağız. Birkaç sayı sürecek bu diziden sonra, dergimizin vefalı okuyucularına, yine onun uzun geçmişi ile ilgili, yeni bir yazı dizisi hazırlamış bulunuyoruz.)

— GÜNÜN KONUSU: LOZAN —

(Akbaba daha bir kaç haftalıktır. İstiklâl Savaşı kazanılmış, fakat Lozan müzakereleri çok zor ilerlemektedir. 22 Ocak 1922 tarihli ve 14 No. lu Akbaba, bu konudan şöyle yakınmaktadır:)

Zavallı dünya halkı, gözünü dört açmış, Lozan'dan gelecek:

— Oldu, bitti..

Müjdesini bekleye dursun, orada delegeler gönül eğlendirmekle, iş pişirmekle meşgul...

Kendi kendime düşünüyorum ve şaşıyorum: Lozan'da gönül eğlendiren şu Avrupalı delegeler mi dünyayı yoluna koyacak? İşlerimizi bunlar mı düzeltecekler? İnsanlığın refahını, saadetini, huzur ve sükûnunu bunlar mı sağlayacaklar?

Ne günlere kaldık hey gidi Gazi Hünkâr?

— SULH ŞARKISI —

(Lord Kürzon'un Türklere çıkardığı sürekli zorluklar karşısında, Türk delegasyonu geri dönmüştü. 16 sayılı, 29 Ocak 1922 tarihli Akbaba'dan bir şiir:)

Lord Kürzon eğer meclise eylerse imâmet
Sen sağ olasın sevdiceğim, ben de selâmet.
Zannım kopacak Avrupa ufkunda kıyamet,
Sen sağ olasın sevdiceğim, ben de selâmet.

Biz hazır idik vuslatına yürekten candan;
Âğuşumuzu açmış koşuyorduk heyecandan.
Nâçâr bugün ayrılıyoruz işte Lozan'dan
Sen sağ olasın sevdiceğim, ben de selâmet.

— ÇESTER PROJESİ —

(İstiklâl Savaşı'ndan sonra Çester adlı bir firma Türkiye'de demiryolları yapmak için imtiyaz koparmaya çalışmış, elverişli olmayan şartlarının kabul edilmemesi için, Akbaba ve öteki günlük gazeteler, buna karşı çıkmışlardı. Bu kampanya sonunda Çester projesi devletçe reddedildi, millet kendi demiryollarını kendi yaptı. 12 Mart 1923 tarihli, 28 sayılı Akbaba'nın bu konuda çok güzel bir başyazısı vardır. İşte bu yazıdan bir kaç satır:)

Rivayete göre bize Bâbil'in asma bahçelerini, Mısır'ın ehramlarını, Rodos'un heykelini, yâni dünyanın yedi acayip harikasını yapacakmış; daha doğrusu bize deve yapacakmış...

Diyorlar ki onsekiz ay içinde Çester bize baştanbaşa yeni bir memleket doğuracak, bu memleketin asfaltlı bulvarları o kadar geniş olacakmış ki Celâlettin Ârif ve Raşit Tahsin beyler bile (zamanın çok şişman iki ünlü kişisi) biribiriyle çarpışmadan bu caddelerde dolaşacaklarmış...

Çester'in istasyonlara dikeceğinden söz ettiği ağaçlar için birisi:

— Sakın bunlar kazık olmasın!. diyordu...

Ben eminim ki toprağın altı da üstü de ona yarayacak. Bu alış verişten bize kalsa kalsa, doksandokuz sene sonra, harap olmuş bir kaç kilometre demiryolu ile, Nasreddin Hoca'nın türbesine dönmüş bir kaç vagon kalacak.

— İŞÇİ BAYRAMI —

(Bir ara Türkiye'de işçi bayramları şatafatlı olarak kutlanmıştı. 1 Mayıs 1923'te kutlanan ilk işçi bayramlarından biri için Akbaba 3 Mayıs 1923 tarihli sayısında uzun, şakalı yazılar koymuştu. Bu yazılardan birinden alınan bir kaç pasaj:)

Ordumuz, İstanbul'a girerken:

Karşılama!
(4 Ekim 1923)

İşçi bayramı, atılan topla başlamıştır:

1 — Top sesini duyan herkes Sultanahmet meydanına koşmuş, biribirlerinin ellerini sıkmışlardır.

2 — Aynı gün Selim Sırrı bey, meydanda büyük bir tekne içinde, İsveç usulü çamaşır yıkamış ve halk gülmekten katılmıştır.

3 — Maarif işçilerinden Halit Fahri, basın işçilerinden Ahmet Rasim, güzel sanatlar işçilerinden Çallı İbrahim, esnaf kâhyalarından Ethem Ruhi efendiler, ellerindeki yelpazeleri sallayarak:

Karga da seni tutarım aman
Kanadını kanadını yolarım amaan

türküsünü söyleye söyleye Fatih'ten Unkapanı'na kadar bir yürüyüş yapmışlardır.

4 — Kırmızı gömlek giymiş işçilerden birinin meydanda koştuğunu gören Tahir Nâdi efendi hazretleri köşklü geçiyor sanarak:

— Evlât, yangın nerede?

diye sormuş ve işçiler tarafından alkışlanarak karga tulumba edilmiştir.

— ALTI AY MİZAH —

(Akbaba, çıkışından altı ay sonra —gelecekteki uzun ömründen habersiz— bu altı aylık ömrün mutluluğunu, yukarıki başlık altında dile getirmiş ve şunları söylemiştir:)

Bir akbabaya göre çok değil, fakat herkesin ömrüne en fazla dua edilip de yine en az yaşanan memleketimizde bir gazete için altı ay hayatta kalabilmek epeyce meseledir.

Akbaba, İstanbul'a zafer güneşinin doğmaya, kartalların kargaları kovmaya başladığı günlerde (İstiklâl Savaşı'nın başarısı kastediliyor.) çıktı. Yeni doğan bir devirle birlikte uzun neşeli günler yaşamak, keyf içinde ömür sürmek için bu ismi aldı.

Altı aydır mizah yapmakla övünüyoruz. İnsanların, gülme özellikleri yüzünden, öteki hayvanlardan ayrıldıkları düşünülürse mizahı hafiflik ve şaklabanlık sayan, ekşi yüzlü, ham ruhlu kişilerin derecesi anlaşılır. Bize göre mizah, ince olduğu kadar da saygıya lâyık bir iştir. Çünkü tebessüm, nutuktan üstündür...

Tebessüm, ruhu bütün çıplaklığı ile ortaya koyduğu için, mizah gerçekleri ve karakterleri açar ve insanları en zayıf yerlerinden yakalar. Büyük bir adama derdinizi döker, güzel bir kadına gönlünüzü açarken red mi ediyor, vâd mi?.. Bunu anlamak, öğrenmek için onların size verdiği cevaplara değil, dudaklarının ucundaki ince ve hassas çizgilere bakmanız yeterlidir...

Edebî mizah; sırıtkanlara ve somurtkanlara değil, belki tebessümün değerini bilip sezen iz'an sahiplerine hitap eder. Akbaba altı aydır işte bunu yapmaya çalıştı. Bize tebessüm hakkı veren kimselere (Atatürk ve arkadaşları) borçlu olduğumuz teşekkürü ödemek için, ülkemize biraz keyf ve neşe vermeyi Akbaba ulusal bir borç ve ödev bilmektedir. (Sayı: 53, yıl: 1923)

— İSİMLERE, AYLARA DAİR —

(Bir ara o dönemlerinin popüler milletvekillerinden Tunalı Hilmi bey, Türkçe'de türlü adların ulusallaştırılması için, Meclise bir tasarı vermişti. Akbaba, bu konuda şöyle bir mizah yapmıştı:)

Sayın milletvekiline yardımcı olmak üzere biz de bazı örnekler sunuyoruz:

SADIK: Sözü bütün, MÜŞTAK: İsteği çok, REFİK: Yoldaş, HALİM: Yumuşak, SEYFİ: Keskin, CAHİT: Çalışkan, ENİS: Alışkan, AHMET: İbiş, MEHMET: Memiş...

Ay adları için de tekliflerimiz vardır:

MART: Dönek ay, NİSAN: Islak ay, MAYIS: Tezek ayı, HAZİRAN: Yemiş ayı, TEMMUZ: Isıcak ay, AĞUSTOS: Böcek ayı, EYLÛL: Soluk ay, TEŞRİNİEVVEL: Sisli ay, TEŞRİNİSANİ: Pisli ay, KÂNUNUEVVEL: Karlı ay, KÂNUNUSANİ: Buzlu ay, ŞUBAT: Topal ay.

— MUHTEREM MADAM CENAPLARINA —

(Lozan konferansı sürüp gidiyor, yabancı delegeler sık sık Türk'lere tehditler savuruyorlardı. Bir defasında Lord Kürzon'un eşi de, —üstüne vazife olmadığı halde— Türk'ler için ileri geri konuşmuştu. 21 sayılı Akbaba'da, bu kadın için şöyle bir manzume yayınlanmıştı:)

Pek öyle binme küplere hiddetle şer madam;
Top atsalar da işitmez çünkü benim paşam.
Kırsan, bırakmayıp Lozan'ın evlerinde cam
Göstermek istesen bize dehşetli bir dram;
Türk'ün silâhıdır verecek dehre bir nizam;
Düşmandan ordumuz alacak şanlı intikam;
Artık kocanla evde otur, ol kom il fo, (kadın kadıncık)
Olma sokak süpürgesi kadın kadıncık ol.

— SULH BAYRAMI —

(Lozan'da barış anlaşması imzalandığı günlerde Akbaba şunları yazmıştı:)

Nihayet sulh oldu. Dokuz seneden beri ilk defa olarak sulh içinde bayram yapacağız. Sevinmekte haklıyız; fakat her ihtimale karşı, bu neşenin yeni bir baş ağrısını çekmemek için, ihtiyatlı davranmak en iyisidir.

LOZAN'DA GELİN ALAYI

— Allahını seven maşallah desin!.. **(23 Temmuz 1923)**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzele ne yakışmaz!
(Ekim 1923)

Sulhun olduğuna şüphe kalmadı; ama acaba sulhtan beklediğimiz şeylerin hepsi olacak mı? Burası biraz şüpheli görünüyor. Çünkü herkes kendi derdinin devâsını sulhtan bekliyor...

Sulhla birlikte yeni Meclis de toplanıyor. Bu yeni Meclise İstanbul'un üç gazetesinden beş mebus seçildi ki, bunların içinde Falih Rıfkı ve Yakup Kadri gibi pek genç olanları da var. Bunlar, daha memur bile olmaya vakit bulamadan mebus olmuşlardır. Gençliğin bu zaferini alkışlayarak gazeteci mebuslardan çok şeyler beklemek herkesin hakkıdır...

Zorlu çalışmalar belki bu genç mebuslarımızı pek çabuk ihtiyarlatacaktır. Ne olursa olsun daima halka tatlı sözler söyleyen gazeteci mebuslarımızın memlekete faydalı hizmetler göreceğini, halktan da güler yüz bulacaklarını ümit ediyoruz.

İşte bu sulh bayramının en büyük sevinci!...
(Sayı: 66, yıl: 1923)

— MÜTTEFİKLER GİDERKEN —

(İstanbul yıllardır düşman işgali altındaydı. Lozan anlaşması gereğince bu işgal askerleri 6 Ekim 1923'te şehri boşaltıp, Türk bayrağını selâmlayarak, gittiler. Bu tarihte çıkan 87 sayılı Akbaba'da, yukarıki başlık altında yayınlanan yazıdan şu satırları alıyoruz:)

Dikkat ettim: Fransızların, İtalyanların olduk. ça sakin, tabiî tavırlarına karşılık İngilizlerde şaşkınlık göze çarpıyordu. Onlar, girdikleri yerden çıkmaya alışık olmadıklarından:

— Sahiden gidiyor muyuz?

Der gibi etraflarına bön bön bakıyorlardı. Bana öyle geliyor ki Dolmabahçe'de yapılan bütün merasim, bu işe İngilizleri inandırmak içindi; yine de inanamadan gittiler.

Müttefiklerin böyle merasim ile, rahat rahat çıkıp gitmeleri, Yunanistan'ın o fecî halini gözümün önüne getirdi: Yunan ordusu Anadolu'yu nasıl terketti, bunlar İstanbul'dan nasıl ayrılıyorlar? Beyoğlu'nda Yunan muhabbetiyle kalbleri çarpan Rum delikanlılarına başsağlığı dilemenin tam sırasıdır. Bir zamanlar: «Müttefiklerimiz..» diye güvendikleri bu ordudan şimdi, ellerindeki bir kaç yüz gayri meşru veletten başka bir yadigâr kalmadı...

Anadolu'da Yunan ordusunun karşısına Türk ordusu çıkınca, müttefikler bir kenara çekilip:

— İşte bostanınıza giren hırsız!...

Dediler ve Yunan ordusu o müthiş dayağı yiyince bizimle dost oldular; İstanbul'dan özel merasimle, bayrağımızı selâmlayarak, gönlümüzü almaya çalışarak ayrıldılar.

— ELVEDA —

(Bir ara içki yasağı konmuştu. 89 sayılı, 11 Ekim 1923 tarihli Akbaba, bu olay üzerine, akşamcıların ağzından şu koşmayı yazmıştı:)

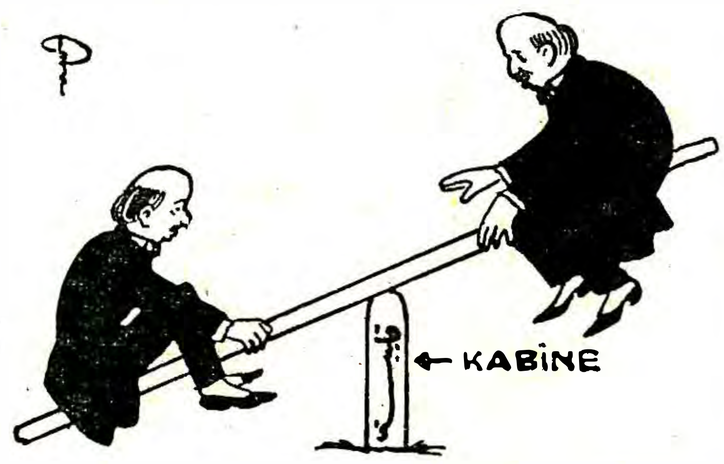
Müskirat kanunu dün birdenbire,
Bastırıp kapattı meyhaneleri.
Son kalan kadehler döndü zehire,
Büsbütün mestetti mestâneleri..
Hoşgörün erenler bu endişeyi,
Ehli keyf anlar mı hiç böyle şeyi?
Bir yudumda çekip dolu şişeyi
Yerlere attılar peymaneleri..
Hey canlar, ben de bir eski müridim,
Fakat hiç kalmadı şimdi ümidim.
Artık seyreylesin Hafız Velid'im:
Bakırköy'e giden divaneleri...

— GENERAL HARİNGTON'UN HÂTIRALARINDAN —

(İngiliz işgal kuvvetleri kumandanı General Harington, İstanbul'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, İstanbul'a dair anılarını yazmıştı. Akbaba: «Bu anıların bir kısmını biz de elimize geçirdik, yayınlıyoruz» diyerek 25 Ekim 1924 tarihinde 93 sayılı Akbaba'da şu alaylı yazıları yazmaktadır:)

— 1 —

İstanbul'da bulunduğumuz üçbuçuk yıl içinde, gerek İngiliz, gerek öteki işgal kuvvetleri su-

İsmet Paşa istifa edecek, fakat yeni kabineyi yine İsmet Paşa teşkil edecektir. — Gazeteler —
(Mart 1924)

baylarına karşı her rasgeldiği yerde, vaziyet alarak: «Pazar ola subay başı!» diye bağırmak suretiyle selâm ve saygı görevini yerine getiren Hasan Bey (o günlerin zararsız bir delisidir; iri kafasıyla ve her gördüğü esnafa: Pazar ola! demesiyle ün yapmıştı.) adındaki bir Türk'e burada açık teşekkürlerimi sunmayı bir borç bilirim.

— 2 —

Tahliye sırasında, yirmisekizinci İskoçya alayı subaylarından iki teğmenle bir yüzbaşı, Çemberlitaş camisi avlusundan geçerlerken, orada kahve içmekte olan Hidayet adındaki bir zatın (O zamanın zararsız delilerinden biriydi.) bu subaylara seslenerek:

— Nereye böyle? Eğer işiniz acele değilse, geliniz şurada bir «Çatal matal kaç çatal» oynayalım..

Diye iltifatta bulunmasından dolayı, efendiye minnetlerimi bildiririm.

— 3 —

1920 yılında, istihbarat kısmında görevlendirdiğimiz, şimdi adını unuttuğum Kurtuluş'lu bir Rum'un, birinci hassa ordusu subaylarından iki kişiyi Yenicami yakınlarına götürüp tavcılar vasıtasiyle kendilerinin ellişer liralarını dolandırmaya vesile olduğundan dolayı kendisine alenen teessüflerimi bildiririm.

— 4 —

Askerlerimizin Maltepe ve Çamlıca tepelerine gerdikleri tel örgülerini, geceleri onların yorgun ve uykuda olmalarından faydalanarak, kesmek ve tepelere yerleştirdiğimiz topların namlularına birer baş sarmısakla birer eski pabuç asmak suretiyle muziplik yapan çevredeki köylü çocuklarım bu hareketlerinden dolayı ayıplarım.

— KUTLU OLSUN —

(Ülkede cumhuriyet ilân edilmiştir. Aşağıdaki satırlar 1 Kasım 1923 tarihli ve yukarıki başlıklı Akbaba'dan alınmıştır:)

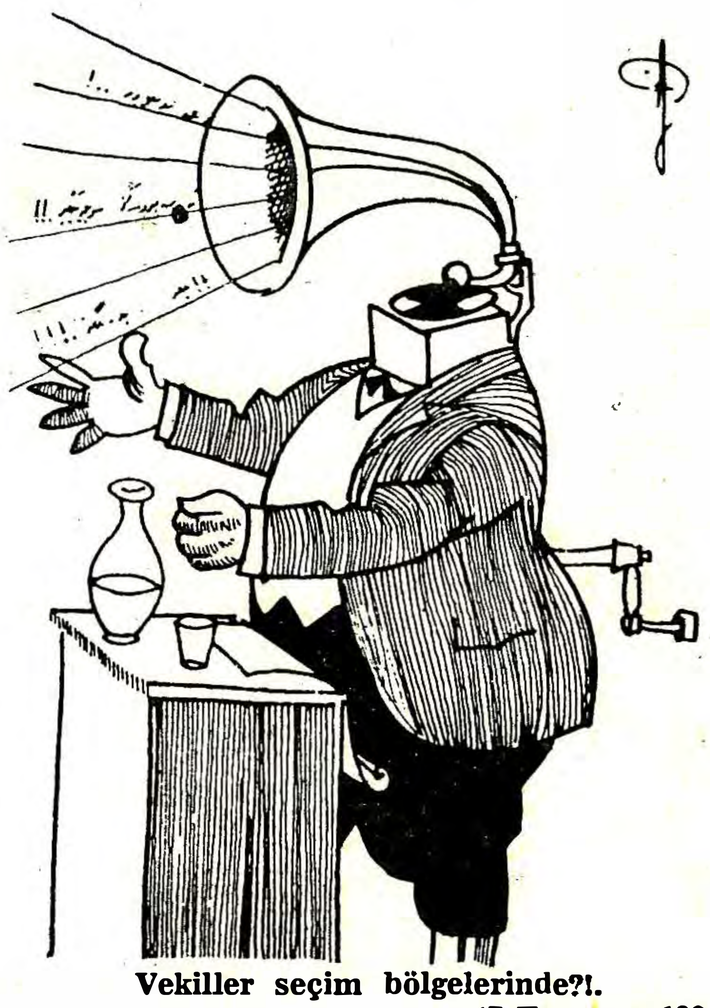
Hepimize kutlu olsun; cumhuriyet zahmetsiz, tehlikesiz doğdu. Salı gecesi İstanbul ufuklarını inleten toplar, bir süreden beri zaten beklenen bu yavrunun nihayet tarihin beşiğine ayak bastığını ilân ediyordu. Hattâ bir söylentiye göre, çocuk daha önceden doğmuştu; fakat nedense bu haber, millet babasından saklanıyordu. Akla ister istemez bazı kötü düşünceler geliyordu: Acaba öz çocuğumuz değil mi, acaba dünyaya kusurlu özürlü olarak mı geldi? deniliyordu. Hamdolsun bu endişelerin hiçbirisinin aslı çıkmadı. Her tarafta yapılan şenlikler de bunu ispatlıyor. Bundan sonra mesele yavrunun büyümesinde, geleceğin yolları üstünde tıpış tıpış yürümesindedir.

Eğer içimizde bu çocuğa yan gözle bakanlar varsa bile onlardan pek korkmamalıyız. Ne de olsa bizim kanımızdandır; bir süre sonra onlar da yavruya ısınırlar. Onlar da aynı sevgiyi duymaya başlarlar...

Anası vatan, babası millet, hocası muhterem Gazi Paşa olan bir yavrunun geleceğinden telâş etmeye lüzum yoktur. Onun hayatı, terbiyesi, hürriyeti güven altındadır. Bu sevinçli doğuşu bütün kalbimizle kutlayalım ve yeni doğan «Türkiye Cumhuriyeti»ni hiçbir kuvvete esir değil, şanlı bir geleceğe aday olarak büyütelim.

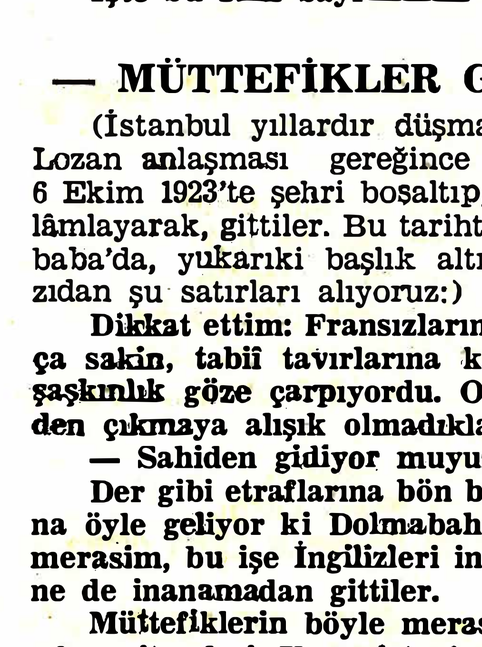
(Devamı var)

ESKİ PLÂKLAR

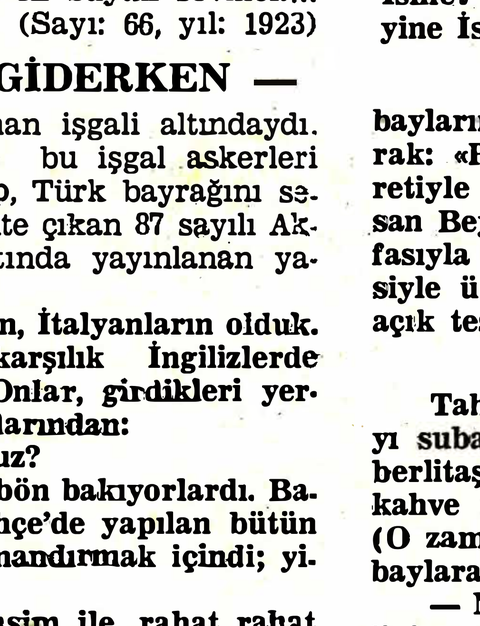

Vekiller seçim bölgelerinde?!.
(7 Temmuz 1924)

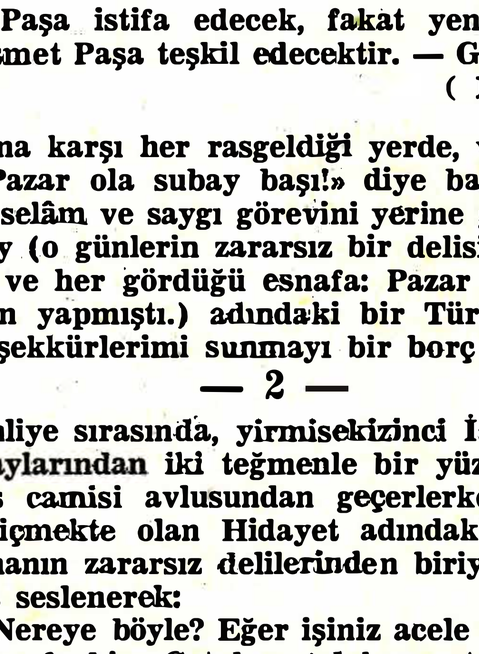
VALİ BEYİN İSTANBUL'UN İMARI İÇİN SEKİZBİN LİRALIK PROJESİ:

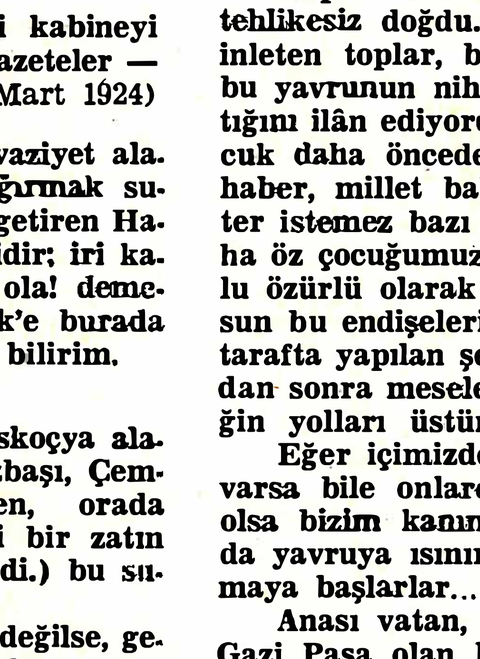
Asya ile Avrupa'yı birleştirecek, akıllara hayret verici köprüler!..

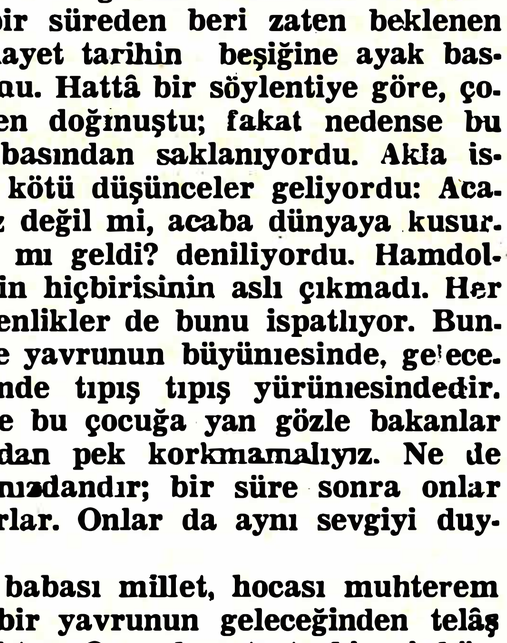
Mulıteşem apartmanlar, örümcek ağı gibi tramvay yolları...

Geniş, güzel, muntazam parklar...

Hava yolu ulaşımına mahsus muazzam tayyareler...

Vali bey — Hayırdır inşa'lah... Rüya imiş!..

(31 Aralık 1924)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EŞEĞİN ÇULU NOLDU

AZİZ NESİN AZİZ NESİN AZİZ NESİN

(MODERN ORTAOYUNU GİRİŞİ)

ZÂTIDEVLETLERİ, konağına her işe elverişli bir hizmetkâr aramak için kâhyasıyla birlikte yola çıkmıştı. Gezdiler dolandılar, yolları bir köye vardı. Bir avluda üç eşek bir direğe bağlıydı. Eşeklerin arasında bir adam da yere uzanıp yatmıştı. Boz eşekle kır eşeğin sırtında çul var, ama kara eşeğin sırtı çıplaktı. Kara eşeğin çulunu, samanların üstüne yere uzanmış olan adam, üşümüş, kendi sırtına örtmüştü. Hava soğuk olduğundan yine de titriyordu.

Kâhya, eşeklerin arasında yerde yatan adamı Zâtıdevletlerine gösterip:

— Efendimiz, şu insafsız herifi gördünüz mü, dedi, zavallı eşeğin çulunu alıp kendi sırtına örtmüş.

Şakacı bir adam olan Zâtıdevletleri, yerde yatan adama duyurmak isteyerek:

— Aman Kâhya orda üç mü, dört mü eşek var, seçemiyorum... dedi.

— Üç eşek var efendimiz.

— Peki, o yerde yatan? Sırtında eşek çuluyla yatan?

— Her halde o adam olacak efendimiz.

— Demek adam? O adam dediğin eşeklerin nesi oluyor dersin? Ya eşekler onun nesi oluyor?

Kâhyanın cevap vermesine fırsat kalmadan eşeklerden biri çok yüksek perdeden anırmaya başlayınca, yerde yatan adam da, yarı uykulu:

— Çüüüş, çüüüş!... diye seslendi.

Ama anıran eşeğe mi seslendi, yoksa kendisini eşeklerden ayırt etmez görünen Zâtıdevletlerine mi çüş dediği pek anlaşılamadı. Zâtıdevletleri:

— Kâhya, bu adam şakadan anlar birine benzer, şunu bizim konağa hizmetkâr tutsak iyi olur... dedi.

İşte bu sırada evinden çıkan ağa, eşeklerin olduğu yana doğru gelirken, bir yandan da sövüp sayarak yanaşması İbiş'e sesleniyordu:

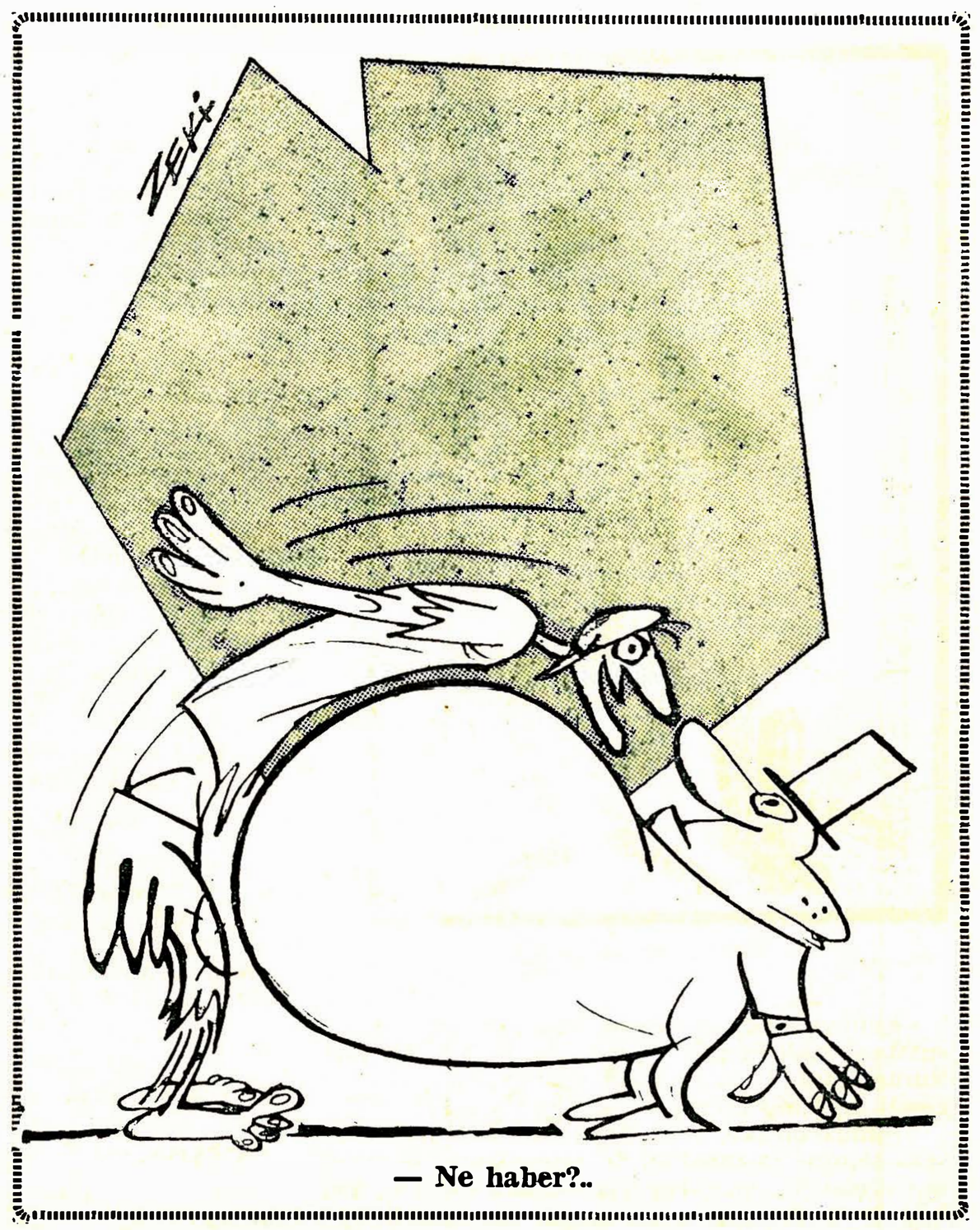
— İbiiiş, İbiş! Len ne cehennemin dibine gittin gene... Alçak İbiş, gene nerde uyumaktasın? Vay ben seni bir elime geçirirsem...

Zâtıdevletleri, kâhyasına:

— Eğlenceli işler olacağa benzer, aman şu ağaçların arkasına gizlenelim de olacakları seyredelim... dedi.

Zâtıdevletleri ile kâhya, sık fundaların arkasına sinip pusulandılar.

Ağanın bağırıp çağırmasını yerde yatan İbiş uykusu ağır olduğundan duymamıştı ama, eşekler duymuştu. Ağayı İbiş gibi, eşekler de sevmiyorlardı. Ne zaman ağa sövüp sayarak İbiş'i arayacak olsa, eşekler anırıp çifteleyerek İbiş'i uyandırırlardı. Çünkü ağa, İbiş'i uyurken yakalarsa dövüyordu, eşekler de kendilerine iyi davranan İbiş'in dayak yemesinden üzülüyorlardı. Belki de eşeklerin üzüldüğü filân yoktu da İbiş'e öyle geliyordu. İyi ama eşekler İbiş'i sevmiyorlar, onun dayak yemesinden üzülmüyorlardı da, neden ağa ona seslenince üç eşek birden yüksek sesle anırmaya, bir yandan da İbiş'i çiftelemeye başlarlardı. İşte yine üçü birden anırıyor, İbiş'i çifteliyordu.

— Ne haber?..

İbiş uyku sersemi eşeklere söylenip duruyordu:

— Ni va gene len? Çüş!... Çüş dedim... Ni çifteliyon be? Yoğusam ağa mı geliyo? Bir galkarsam emme... Şaka etmen benimlen... Höstl Ağa mı? Başlarım şinci senin ağandan...

İbiş, uyku sersemi sayıklar gibi eşeklerle konuşup dururken, birden ağanın bağırmalarını duyup fırladı. Ama kendi sırtına örttüğü çulu kara eşeğin sırtına koymaya vakit bulamadan ağayı karşısında gördü.

— Ulan İbbbiş, İbiş dedim adı batası...

— Buyur ağam...

Korkudan tir tir titriyordu. Eşeğin çulunu aldığını anlarsa ağası onu döverdi. Çulu ne yapıp nereye saklayacağını şaşırdı, o şaşkınlıkla apışının arasına sokuverdi.

Ağa, kara eşeğin çulsuz olduğunu görmüştü:

— Len İbiş, gara eşşeğin çulunu n'ittin?

Tir tir titreyen İbiş, işi saflığa vurup anlamazdan geldi:

— Hıı?

— Gara eşşeğin çulu?

— Gara eşşeğin mi?

— Hee, gara eşşeğin...

İbiş, hiç oralı olmuyordu:

— N'olmuş gara eşşeğe?

— Ebenin körü olmuş... Len eşşek!...

— Buyur ağam...

— Len eşşek didim...

— Ben de buyur ağam didim ya ağam...

— Len oğlum, gara eşşeğin çulunu n'ittin didim.

İbiş, bir uygun yalan uydurmak için lâfı döndürüp dolaştırıyordu:

— Haa, dimek gara eşşeğin çulu?

— Hee ya...

İbiş, nerde olduğunu hatırlamaya çalışmak ister gibi, bir kaç kez:

— Gara eşşeğin çulu, gara eşşeğin çulu... Hey Allah... Gara eşşeğin çulu... diye söylendikten sonra birden:

— Hah, buldum! diye bağırdı. Gara eşşeğin çulunu boz eşşeğe vurduydum.

— Boz eşşeğin çulu n'oldu ki?

İbiş, ağayı atlatamamanın sıkıntısıyla sordu:

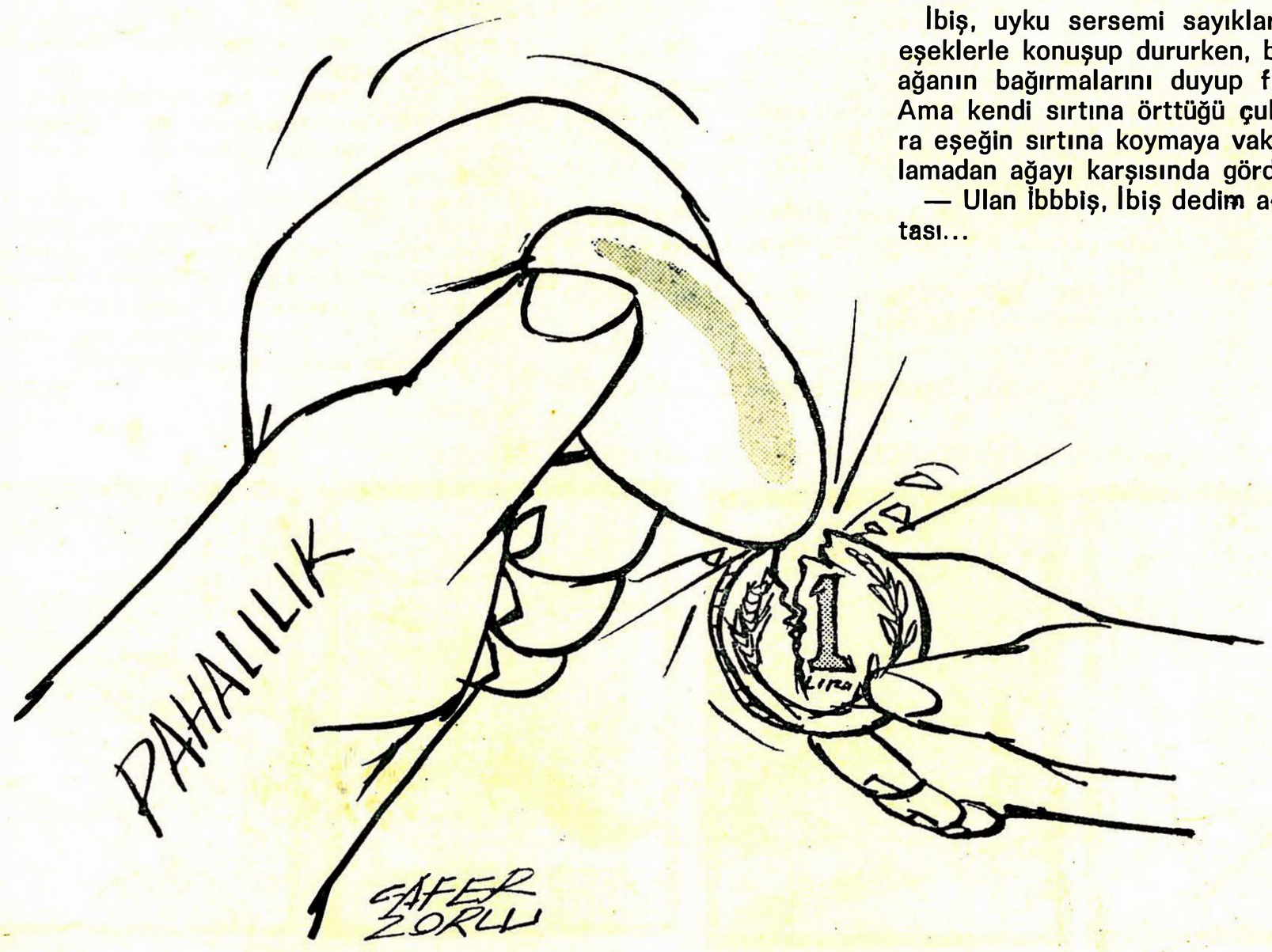
— Kimiiin?

— Ebeğin körünün... Len sana boz eşşek didim, hey eşşek!

— Buyur ağam.

— Allah beleni visin. Len eşşek, boz eşşeği soruyom.

— Aha boz eşşek duruyo. N'olmuş ki boz eşşeğe?

— 1 yumurta 1 liraya çıktı. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Akbaba 1921

YUSUF ZİYA,
Bir mecmua
Çıkarmaya
Karar verir.

İş ve kafa
Arkadaşı:
ORHAN SEYFİ'dir.

Tarih : 7 Aralık 1921
AKBABA'mız dünyaya kahkaha ile gelir.

HASAN RASİM,
MUHİDDİN,
HÜSAMEDDİN HÂŞİM,
RATİP TAHİR,
HAKKI,
RAMİZ
Çizerleridir.

YUSUF ZİYA,
ORHAN SEYFİ,
HALİL NİHAT,
İBRAHİM ALÂEDDİN,
ERCÜMEND EKREM,
OSMAN CEMÂL
Yazarlarıdır.

O günü yaşamışım gibi yazsam, acaba?
Yaşasam, yaşamasam... Elde yapıt: AKBABA!
AKBABA'mız gelişsin, yüzyıllara erişsin...
AKBABA'ya merhaba, okurlara merhaba!

Mukadder ÖZAKMAN

Yıl: 1 * Akbaba'nın 50 yıl önceki ilk başlığı * Sayı: 1

Akbaba'nın 50 yıl önceki yazı ve karikatür ailesi :

(Sağdan sola) Yusuf Ziya, Orhan Seyfi, Halil Nihat, İbrahim Alâeddin, Ercümend Ekrem, Osman Cemâl.

(Sağdan sola) Ramiz, Hakkı, Ratip Tahir, Hüsameddin Hâşim, Muhiddin, Hasan Rasim.

— Gara eşşeğin çulunu boz eşşeğe vurdum didin, ağnadık. Peki, boz eşşeğin çulu n'oldu?

— Öyle ya, n'oldu?... Hey Allah, n'oldu ki yahu? Hah, bildim, bildim, boz eşşeğin çulunu da gır eşşeğe vurduydum. İşte gır eşşeğin sırtında...

— Boz eşşeğin çulunu n'ettin ki? Yoğusam yitirdin mi?

İbiş, apışının arasına gizli çul düşecek diye helâya gidesi gelmiş de çok sıkışmış gibi kıvranarak:

— Töbeee... Yitirmedim vallaha. Gır eşşeğin çulunu da boz eşşeğe vurdum... deyip işi büsbütün karıştırmak istedi. Başka da kurtuluşu yoktu.

Ağa:

— Lâhavleee... deyip başını iki yana sallayarak, işi baştan alıp İbiş'e anlatmaya çalştı:

— Len oğlum, insanı dinden imandan çıkartma. Demincek gara eşşeğin çulunu boz eşşeğe vurdum didin ya...

— Didim...

— Boz eşşeğin çulunu da gır eşşeğe vurdum didin ya...

— Anaaa!... Öyle mi didim... Vay başıma...

— Şinci başlarım başından... Len gır eşşeğin çulunu boz eşşeğe vurdum didin ya...

— Öyle mi dimişim?

— Ya ni didin?

— Vallah unuttum ağam...

— Öyle didin ya...

— Hay ağzım kuruyaydı dimez olaydım...

İbiş için tek kurtuluş, lâf kalabalığına getirip ağayı iyice bunaltarak oyalamaktı. O zamana kadar nasıl olsa birisi ağayı çağırır, İbiş de dayaktan kurtulurdu.

— Len oğlum, şunu baştan gözel gözel ağnat... Gara eşşeğin çulu n'oldu?

— Boz eşşeğe vurdum.

— Eyi... Boz eşşeğin çulu n'oldu?

— Boz eşşeğin mi? Boz eşşeğin çulu değel mi? Boz eşşeğin çulunu da gır eşşeğe vurdum. Tamam işte...

— İnsanı dellendirme len... Üç eşşek var, iki de çul, çulun biri n'irde?

— Hangisinin çulu eğsük?

— Gır eşşeğin!

— Gır eşşeğin çulu sırtında ya...

— Pekey, gara eşşeğinki nirde?

— Nirde?

— Bah biyol, bi de bana soruyo. Len şunu gözel gözel baştan ağnat. Gara eşşekten başla.

— Gara eşşeğin çulunu boz eşşeğe vurdum, boz eşşeğin çulunu da gır eşşeğe vurdum. Oldu bitti. Ağnamayacak ni va bunda ağam?...

— Len demincek öyle mi didin?

— Anaaavv... Öyle dimedim mi? Vallaha öyle didim... Aha bunlar da şahit...

İbiş, şahit diye eşekleri gösterince tepesi atan ağa:

— Meyhanacının şahidi sarhoş demişler... diye bağırdı.

İbiş korkudan titrerken ağa da sinirden titriyordu. İşi çabuk bitirmek için hızlı hızlı bağırdı:

— Len, gara eşşeğin çulunu eşşeğin bozuna vurdun, boz eşşeği de gır çulun eşşeğine vurdun, gara eşşeği boz çula vuruncak, gır çulun eşşeği n'oldu ki? Bişiy disene yahu... Bozun eşşeğini gara çula mı vurdun, n'ittin? Tüh, beni de şaşırttın, dilim dolandı... Allah beleni visin, defool!... Defol didim... Yıkıl!..

İbiş boynunu büküp:

— Ya benim hakkım n'olacak ağam? diye sordu.

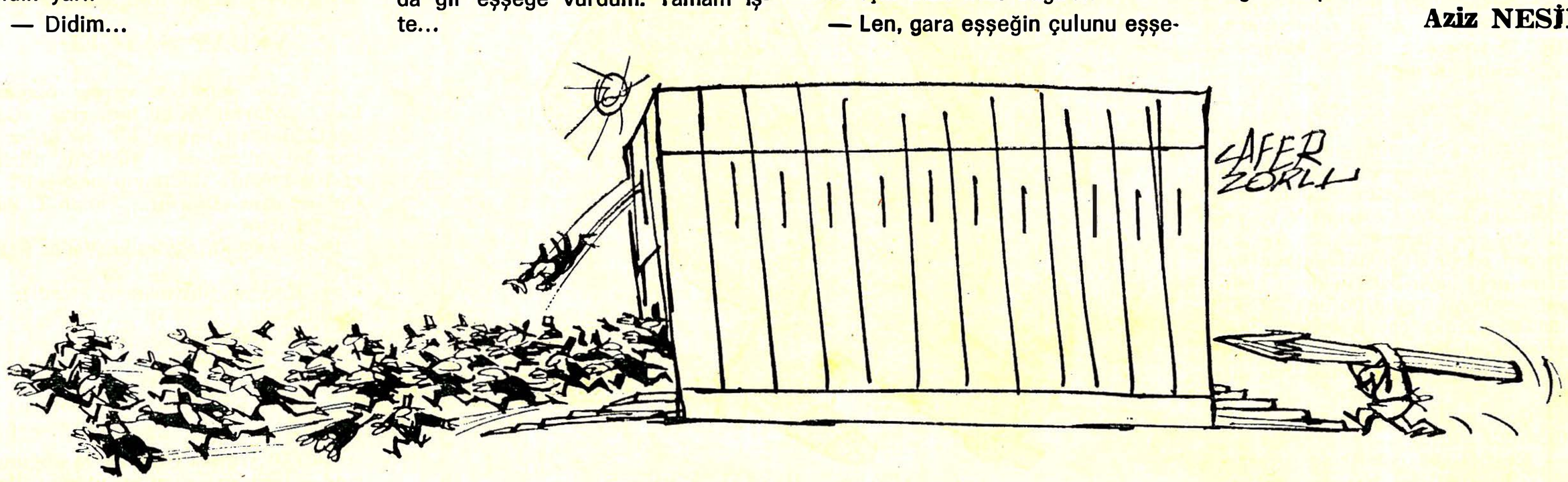
— Hakkın mı? Ne hakkıymış? Ortada çul yok, gözelim çul, daha da hakkım diyor. Len, o çul, senin gibi on İbiş'in hakkından çok eder emme, ben üstünü aramıyom yoğusam. Defol!...

Ağa kızgınlıkla çekip gidince, fundalıktan çıkan Zâtıdevletleri, kâhyasına:

— Ben bu İbiş'i beğendim, dedi, baksana lâf kalabalıklığına getirip ağayı atlattı. Bana gerekli olan da işte böyle şakadan anlar, ağzı lâf yapan bir hizmetkâr.

Böylece İbiş, Zâtıdevletleri'nin konağına kapılandı.

Aziz NESİN

— Pahalılık, Meclis'e getiriliyor. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİZİM TAKIM-RÖPORTAJ-NECMİ ONUR

Sevgili okurlarımız,

50 yaşına giriyor **Akbaba**... Türkiye gibi, okumuşu yazmışı belli bir ülkede bir dergi için 50 yaş, yüce törenlerle kutlanacak bir olaydır.

Böyle bir mutlu günde, elimizden geldiği kadarı ile **AKBABA**'yı bugüne ulaştıranlara karşı saygı ve de sevgi duygularımızı dile getirmek ve onları, gene gücümüzün yettiğince size, yazılarının dışındaki nitelikleri ile tanıtmak istedik.

Kimisi aramızdan ayrıldı, ebediyete intikal etti.

Kimisinin eli artık kalem'den uzak.

Kimisi, titreyen parmaklarına kalem almaya niyetli değil.

Ve kimileri ki —bunlar genç neslin temsilcileri— **AKBABA**'yı nice 50. yıllara ulaştırmaya olanca güçlerince çalışıyorlar.

Bu sayımızdan itibaren siz sayın okurlarımıza **AKBABA**'ya halen, kalemi ile, fırçası ile, emeği ile can verenleri, yâni bir başka deyimle **AKBABA AİLESİ**'ni tanıtacağız.

50. yaş, bizden çok sizin eseriniz olsa gerek. Ama izin verirseniz mutluluğu hep birlikte paylaşalım.

AZİZ NESİN

Türk mizah dünyasının parlak bir yıldızı... Aziz Nesin... AKBABA okurlarının daha çok yakından tanıdıkları... Ve içtenlikle sevdikleri...

Yazıları ile bir Aziz Nesin var...

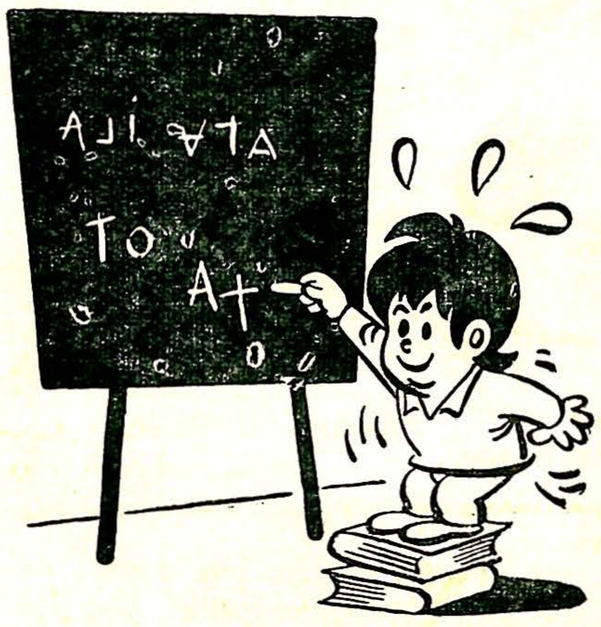
Bir de, yazı dünyasının dışında Aziz Nesin yaşamakta.

Bu yazı dünyasının dışındaki Aziz Nesin'le söyleştim sizler için.

KARA TAHTA VE HASTA EL

Söylediği zaman şaştım. Sanırım, siz de şaşıracaksınız.

«— Cezaevinden kalma bir hastalık bu» dedi. «El krampı diyorlar. Kalemi alıp da elime, kâğıdı çektim mi önüme, elimin tüm kanı çekiliyor sanki. Hele tükenmez kalem olursa, yandım. Tek harf yazamıyorum. O nedenle, bir kara tahta aldım eve... Tebeşirle kara tahta üzerine müsvetdeyi yapıyorum, sonra

geçip tahtanın karşısına, yazdıklarımı daktilo ediyorum... Kalemle yazabildiğim günler olursa eğer, mutlaka dolmakalem kullanırım...»

«— Evlisiniz değil mi?»

«— İkinci defası bile var... Bir kız, üç erkek çocuğa sahibim. İlk doğan ikisinin adı, Oya ile Ateş... O yıllarda babamın etkisi dışında idik. Kars'ta idik. Kendimizce koyduk isimleri. Modaya uyduk!.. İkinci evliliğimin ürünleri ise, Ali ile Ahmet... Babamın etki sahasındayız artık!...»

«— Nasıl yazarsınız hikâyelerinizi?»

«— Üç - beş satırlık notlar alırım. Hepsi, kalın bir dosyanın içinde birikir... Sonra oluşanını çekerim ve yazarım. İlk yıllarda müsvedde yapmazdım. Şimdi, kitabımın her baskısı bir müsvedde oluyor.»

«— Müsveddelerde hangi tür yazı kullanıyorsunuz?»

«— Eski yazı. Çok kolay geliyor bana.»

«— Tiryakilikleriniz var mı?»

«— Bunlar lüks insanların işidir. Bize göre değil... Zaten şeker hastasıyım. O sebeple, yemeğe karşı da frenliyorum kendimi...»

SİGARA VE ÇAY

«— Sigara ile aranız nasıl?»

«— İki yıl öncesine kadar günde 5,5 paket içerdim. Bunun daha çok olmamasının nedeni, uyumak ve yemek için ara vermek!... Bir de çay merakım vardır. Küçüklüğümde annem ekmeği çaya batırıp bana yedirirmiş. Sanırım ordan kalma... Günde 50 - 60 bardak çay içerdim!... Şeker tehlikesinden sonra, 4 - 5 bardağa indi. Hem de, şekersiz cinsinden.»

«— Gecelerinizi haram eden çalışmalar olur mu?»

«— Evet. Daha çok tiyatro yazarken... Çözemediğim konular kafamda düğümlenince, uyuyamam...»

«— Çalışmalarınıza yardım eden var mı?»

«— Hanım... Eleştirir. Daktiloya çeker... Ve yazılarımı bitince, okuyup fikrini söyler... Bazan çocuklarım da bu işe katılırlar.»

«— Dinlenme işini nasıl hallediyorsunuz?»

«— Değişik konular üzerinde çalışmakla.»

«— Yazarın verimi için refah şart mı sizce?»

«— Asgarî geçim şartına sahip olmak gerekli»

«— En sevdiğiniz yemek?...»

«— Askerlikten kalma... Kuru fasulye ve pilâv. Bir de uskumru balığına bayılırım. Galiba, pişirmesini de bilirim...»

CAFER ZORLU

«— Evliyim ve üç çocuğum var.» dedi Cafer Zorlu. Elinin parmaklarına baktım. Yüzük yok. «Kazak bir erkek» diye geçirdim aklımdan:

«— Yüzük nerde?...»

dedim. Çipil çipil bakan gözlerinin içi gülerek:

«— Haaa, bak bunu yaz...»

dedi ve anlattı:

«— Hocapaşa hamamına gitmiştim bir gün. Ayarı düşük bir yüzük vardı parmağımda. Bozulmasın diye, çıkarıp kurnanın kenarına koydum. Koyuş o koyuş... Bir daha bulamadım. Yenisini de almadım... Galiba böylesi daha rahat... Bir bağımsızlık havası var insanın içinde!...»

MİLLETİ UYUTUYORLAR

«— Çalışma dışındaki zevkleriniz nelerdir?»

Cafer Zorlu açık sözlü... Yüreği de, sözlerince temiz. Tertemiz:

«— Sinemayı severim. Tiyatrodan nefret ediyorum...»

«— O neden?»

«— Milleti uyutuyorlar yahu!... Koyuyorlar ortaya iki sandalye bir koltuk... Ne o? Burası saray!...»

«— Kısaca hayat öykünüzü rica etsem...»

«— 1926 yılında İnegöl'de doğmuşum... Haaa, burasını da yaz, İnegöl köftesini çok severim... Eğitim, ilkokul 4. sınıfa kadar sürdü... Sonra, elveda dedik...»

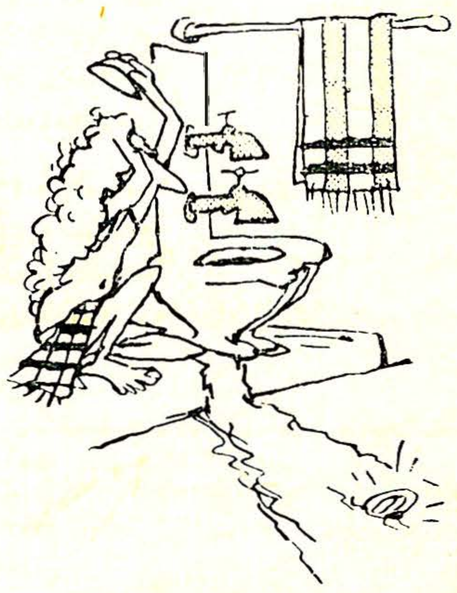
«— Niçin?»

«— Yoksulluktan... Mide boş. Kimse yok. Haydi bakalım çalışmaya. Berber çıraklığı, oyuncakçı yanında, lokantada, terzi yanında, seyyar satıcılık, trenlerde su satmak... Ve sonunda tüccarlık!... Eveeet, tüccar da oldum. Hırdavatçılık yaptım ama, sermayeyi kediye yükledik.»

«— Karikatürcülük nerden geldi aklınıza?»

«— Çocukluğumdan beri severdim... Haaa, bak burasını da yaz, iflâs edince karikatür çizmeye başladım... Herkes benle gırgır geçti... 33 yaşından sonra bu iş olmaz dediler. Ama karım, bu işi başaracağımı söyledi durmaksızın... O'na teşekkür borçluyum... İlk karikatürüm, Dolmuş dergisinde çıkmıştı.»

«— Çalışma tarzınız nasıl?»

«— Önce düşünürüm. Sonra kurşun kalemle eskiz yaparım. Sonra da çinilerim... Haaa, burasnı da yaz, çok silgi kullanırım. Çalışırken bol sigara içerim... Geceleri tercih ederim. Müzikle çalışmaya bayılırım. Çayı unutma...»

«— Başka meraklarınız?»

«— Prafayı sever ve oynarım. İyi yemek yaparım. Hemen hemen kıymalı her yemeği pişiririm. En çok sevdiğim de, acı biberi bol kuru fasulyedir...»

«— En çok neye üzülürsünüz?»

«— Fenerbalıçe'nin yenilmesine...»

«— Elbise konusunda merakınız var mı?»

«— Yok. Derbederim. Kendime bakamam.»

«— Dinlenme işini nasıl düzenliyorsunuz?»

«— İş değiştirerek... Karikatür çiziyorsam, bırakır mutfağa girerim. Bu beni dinlendirir... Haaa, bak bunu da yaz. Uyumak için bana yatak gerekmez... Nerde olsa uyurum...»

VEDAT SAYGEL

«— Kuş merakım vardır benim, kuş... Avlarım ve de beslerim... Çocukluğumdan kalma bir tutku mudur bu, bilemem... Bildiğim, türlü çeşitli kuşları yakalayıp beslemek... Onlara isim takarım... Şaban I, Şaban II diye...»

Böyle başladı söyleşiye Vedat Saygel.

«— Kaçıncı Şaban'dayız şimdi?» dedim.

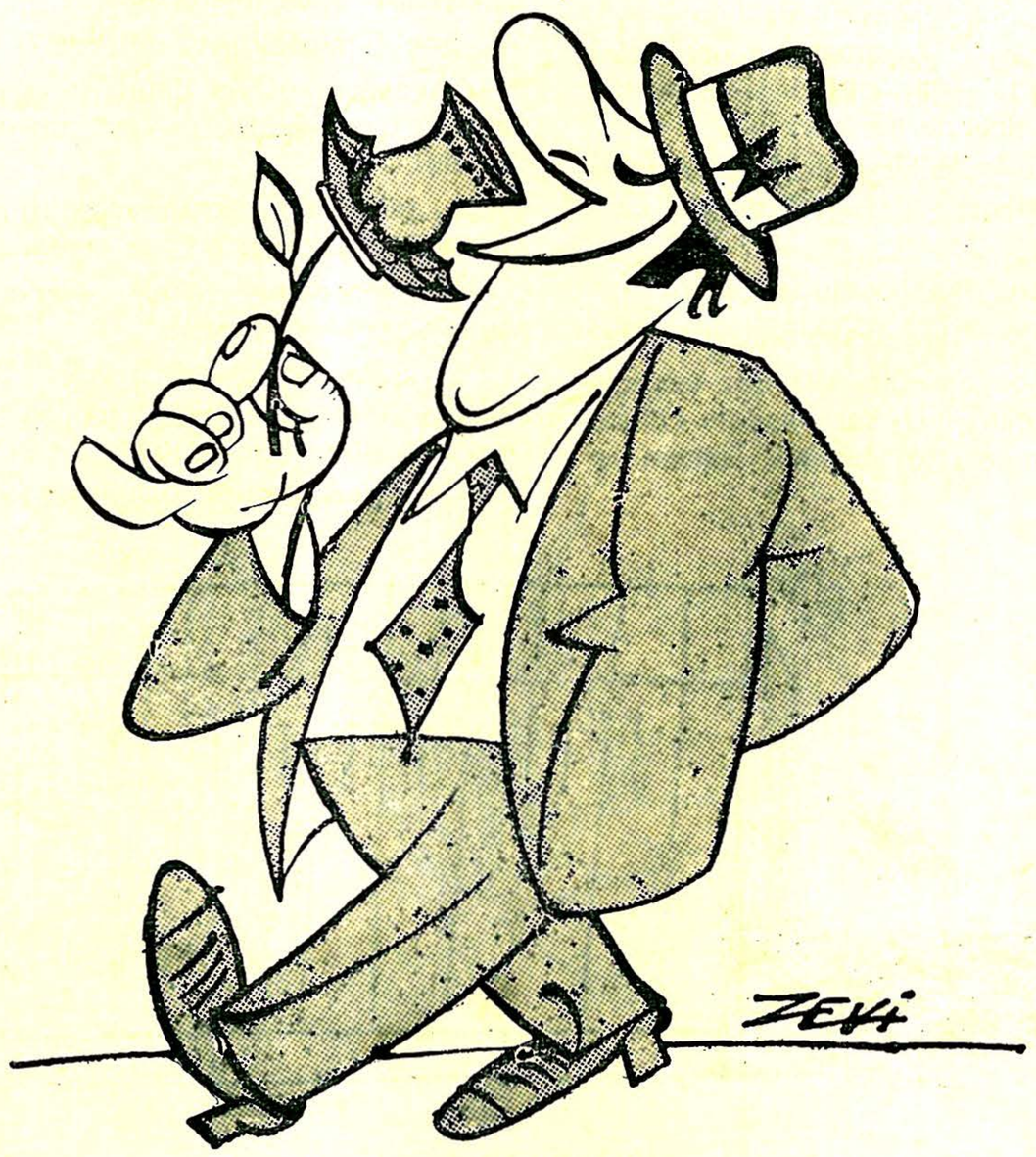
«— 11. Şaban'dayız...»

Dedi. Gülüştük.

HEP BEDAVA UĞRUNA

«— Kısaca biyografiniz?»

«— 1931 yılında Giresun'da doğmuşum... Perişan geçen çocukluk yıllarını unutamam. İlkokulu zar - zor

— Tekel, kokulu çay ithal edecek. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bitirdim. Annem çalışıp didiniyor ve bize bakıyordu. Acı yıllardı onlar...»

«— Ve elbette ki acı anılarınız var?...»

«— Var tabiî... AKBABA'nın gülmeye alışmış okurlarına ters gelecek anılar... Örneğin, bedava sinemaya gitmek için su satmak... Bedava muhallebi yemek için muhallebicide çıraklık etmek...»

«— İlk mizah merakı nasıl başladı?»

«— Marko Paşa'yı sevmekle... Denemelerimi 1949'larda Aziz Nesin ağabey'e götürdüm. Beğendi. Böylece attık adımı bu alana... Ama ailem bana durmaksızın (Yazar değil, adam ol) diyordu...»

«— Yazarlık dışında uğraştığınız işler oldu mu?»

«— Çooook... En son soğuk demircilik... Üç ayda onu da batırdım. Ve 1959'dan bu yana AKBABA'ya yazıyorum. İlk kez iki hikâye yolladım. Allah rahmet eylesin, Yusuf Ziya bey beğenmiş, çağırdı beni. Konuştuk, anlaştık. O yıl bu yıldır, böyle gitmekteyiz işte...»

AMELE KIYAFETİ BENİM İÇİN İDEAL

«— Çalışma için özel bir giyim tercih eder misiniz?»

«— Rahat bir elbise... Örneğin, amele elbisesi gibi...»

«— Müsvedde yapar mısınız?»

«— Hayır. Doğruca daktiloya yazarım.»

«— Çalıştığınız yer sizin için önemli midir?»

«— Evet. Evde ve mutlaka sessizlik içinde olmalıyım. Ve geceleri tercih ederim. Sâkindir çünkü gece-

ler... Gürültü, hattâ müzik bile rahatsız eder beni çalışırken...»

«— Evli misiniz?»

«— Beş yıldır... Çocuğum yok.»

«— Meraklarınız, alışkanlıklarınız?»

«— Çok sigara ve çay içerim. Hesabını bilmem... Evin tamir işlerini yapmaya bayılırım. Haaaa, tükenmez kalem biriktirme merakım vardır. Vazgeçemedim... Dünyanın belki de hiçbir yerinde olmayan tükenmez kalem parçaları, bende mevcuttur!... Bunları daha çok not alma işinde kullanırım. Bahçe ve çiçekle uğraşmayı da severim.»

«— Yemekle aranız?»

«— Kuru fasulye ile pilâvı çok severim... Ve galiba bunları iyi de pişiririm...»

«— Yazarın veriminde rahatlığın ya da yoksulluğun önemi?»

«— Sıkıntı ve çile, sanırım ki yazarın veriminde etkili oluyor...»

ZEKİ BEYNER

Karışık saçlar... Gelişi güzel giyilmiş bir pardesü... Ateşi dudaklara kadar dayanmış bir sigara... Fırıl fırıl dönen gözler...

Bu işte, Zeki Beyner.

AKADEMİK KARİYERİMİZ DE VAR SAYILIR...

Sorumuza karşılık verdiği cevapların hepsinde, üzeri örtülü anlamlar var. Çözebilmek mesele.

«— Biyografiniz?»

«— Kısadır. 1936'da İstanbul'un Üsküdar semtinde doğdum. Yoklık içinde geçen yıllar... Fabrika işçiliği, tabelâcılık, badanacılık, su satmak, gazete satıcılığı... Ve 1956'da AKBABA'ya karikatür çizme ile, bu yola atılış...»

Durdu... Gözleri etrafta dolandı. Bitmiş hale gelen sigaradan bir nefes daha çekti sanırım **«kâr kârdır»** diye düşünerek. Ve ekledi önemle:

«— Haaaaa, bir ara Akademiye de girdim... Girdim ve çıktım! Ama ne de olsa Akademik kariyerimiz var sayılır. Ziyaretçi de olsak!...»

«— Mezun olduğunuz okul?»

«— Hayat okulu.»

«— Evli misiniz?»

«— 10 yaşında iken filân, evlilere bakar, düşünürdüm... Şimdi unuttum... Hem, bekârlık sultanlıktır...»

«— Karikatür çizmek merakı nasıl başladı?»

«— Çocukluğumda mahalle canbazlarını seyrederdim... Palyaçolar dikkatimi çekerdi. Hele onların, canbazın yaptığını tekrarlayarak (Ben de yaptım) demelerine, bayılırdım... Öyle diye diye, ben de yaptım karikatürü...»

«— İlk çizdiğiniz karikatürü hatırlıyor musunuz?»

«— Evet. AKBABA'da çıkmıştı. Gece kondu, gündüz uçtu diye...»

İŞ OLMASIN...

«— Yemeklerle aranız nasıl?»

«— Yemem. İş olmasın diye! Daha doğrusu, sabah saat 9'da uyanırım ama, yataktan kalkışım 11'i bulur... Çay demlemek, peynir ekmeği hazırlamak... Böylece öğle yemeği tamam!... Akşamı sorarsanız, meze ile karnımız doymakta...»

«— Hastalık filân çektiniz mi?»

«— Halen hastayım...»

«— Nedir hastalığınızın türü?»

«— İstediğim karikatürü çizememek...»

«— Bir ön çalışma yapar mısınız eserinizi meydana getirmeden evvel?»

«— Evet. Eskiz yaparım... Her tür kâğıdın üzerine... Kasap kâğıdı da olabilir bu. Yamalı kâğıtlar da olabilir... Önemli değildir. Ondan sonra temize çekerim...»

«— Meraklarınız var mıdır?»

«— Var. Okumak merakım var ama, kitap alıp okuyamam!...»

«— Öyle ise sanatçı verimli olabilmek için refaha muhtaçtır diyeceksiniz siz de...»

«— Hayır. Aksine... Sanatçı rahat yaşama kavuşunca galiba gerçek ki-

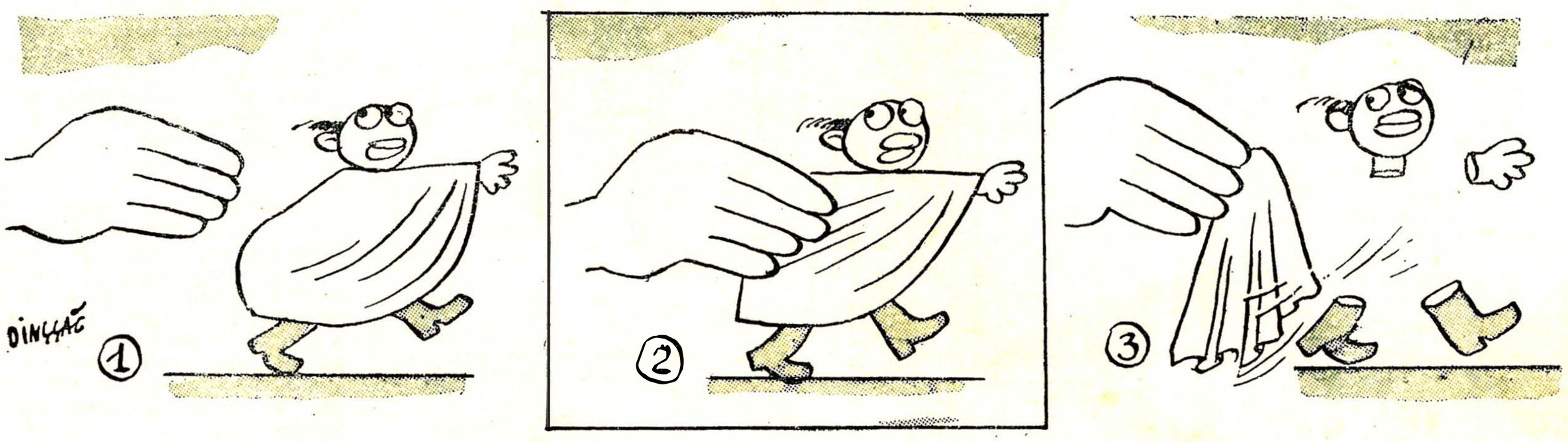

şiliğini kaybediyor... Sefalet ve sıkıntı, sanatçıyı daha verimli kılıyor. Tabiî bu biraz da toplumun durumuna bağlı...»

«— Karikatürist olmasaydınız hangi mesleği seçerdiniz?»

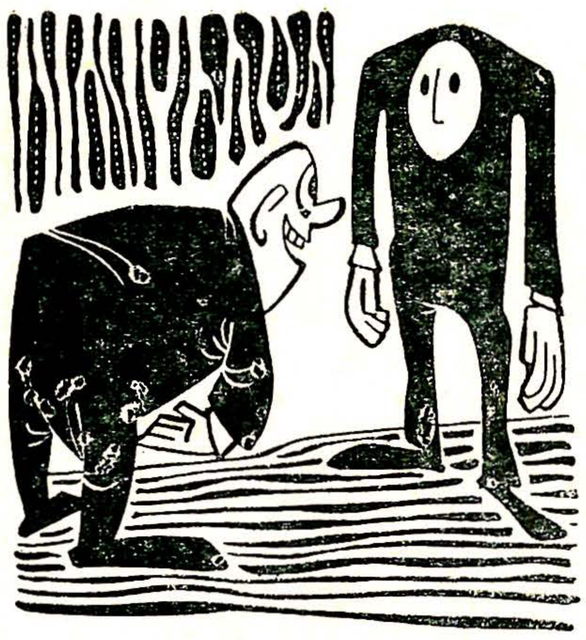
«— Bana kalırsa hiç bir şey olamazdım...»

Necmi ONUR

— Demirel için soruşturma açıldı. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

200 LİRA

Vedat Saygel

BU para Toto'dan payınıza düşse, dilediğiniz an bayie gider, çil çil liraları indiriverirsiniz cebinize.

Piyangodan çıksa, kazandığınız paraya kavuşmak için o işle ilgili satıcılardan birine biletinizi göstermeniz yeter. Tıkır tıkır sayar avucunuza parayı.

Ama benim gibi dişinizden tırnağınızdan artırıp bankaya yatırdınız mı...

Hele hele birazcık da isim yapmış kimse sayıldınız mı... Daha önemlisi para yatırdığınız şubenin müdürüyle de tanıştırıldınız mı, adam birazcık da sanata ve sanatçıya karşı sempati duyuyorsa...

Parayı geriye zor alırsınız azizim, zor alırsınız!

Bütün servetinin kayıtlı bulunduğu banka cüzdanını tam bir hafta öncesinden yanına almışsın. Üstelik cebindeki parayla daha kaç gün idare edebileceğinin hesabını yapmışsın. Bayram giderlerini de yekûna katmışsın, ohoo beşyüz lirayla bile bu yükün altından kalkamazsın ya, «Ölçülü harcarsam, kimseye rezil olmadan durumu idare ederim» diyorsun. Dediğin an çeksene paranı. Araya biraz unutkanlık girdi, biraz ihmal girdi, biraz resmî tatil girdi, cumartesi - pazar girdi, gözlerim takvime ilişince içime bir korkudur girdi!

Gün, arifeden bir gün öncesi... Koştum bankaya, açılmamış henüz. Cüzdanı yokladım, bıraktığım gibi duruyor cebimde. Daldım kahvenin birine, hem çayımı içiyorum, hem gazetenin üstünde imza talimi yapıyorum. Öyle ya, hesabı kapatırken atacağım imza, hesap açarken attığın imzayı tutmalı ki, paranın gerçek sahibi olduğuna inansınlar.

Gazeteye baktım, imza atacak yer kalmamış. Saate baktım, sekizi çeyrek geçiyor. Bankadan alacaklı olmanın verdiği gururla dayandım kapıya, banka gene kapalı! Kahveye dönsem yeniden bir şeyler içmem gerekecek, cebimde yirmibeş kuruştan başka para yok. Kapıda nöbet tutayım desem en azından kırkbeş dakika beklemem gerekecek. Başladım sıradan vitrinleri seyretmeye. Ayakkabılardı, kitaplardı, hediyelik eşyalardı derken, çok seyrek görüştüğüm arkadaşlardan biri:

— Ooo, diyerek elbiselik kumaşlarla arama girdi. Nerelerdesin nayırsız?

Uzattı elini, tokalaştık.

— İnsan buralara kadar gelir de, büroya uğramaz mı?

İki adım ötede konuşmamıza kulak misafiri olan iri yarı, temiz giyimli bir yanbancıyı çekti yanına:

— Tanıştırayım.

Ben, saatin kaç olduğunu, bankanın açılıp açılmadığını düşünürken tanıştırmış.

— Yaa!... diyerek yapıştı adam elime. Demek sizsiniz...

Hay Allah! Herkesten ayrı bir gözle bakılmak, herkesten üstün bir değer verilmek de öylesine sıkar ki insanı...

Bir kolum arkadaşın kolunda, bir elim hayranımın elinde, cebren götürülüyoruz!

— Yahu söyleyecekleriniz varsa, durup konuşalım. İşiniz varsa, gidin sonra görüşelim desem, ayıp olacak. Onlara ayak uydursam, bizim para işi yatacak. Her adım atışta bankanın çoktan açılmış olduğu aklıma geldikçe içimin yağları eriyor!

Yeni dost da sanat konusunda bir bilgili, bir bilgili, sanırsınız bu konuda ansiklopediler hazırlamış! Bir sanatçıyla sanatsever karşılaştı mı, sanatçı konuşur, sanatsever hayranlıkla dinler değil mi? Bizimki tersine. Adam konuştukça gözümde devleşiyor, o devleştikçe ben küçülüp kayboluyorum! Sözgelişi «Amerikan filmciliği» diyecek olsan:

— Efendim Hollywood 1935'lerde daha bir başkaydı, diye bir başlıyor, bir solukta o günün yıldızlarının biyografilerini sıralıyordu.

Bir Güney Amerika gezisinde film dünyasının en ünlü isimleriyle nasıl tanıştığından başlıyor, Şarlo'nun o sıralar bir filminden kaç bin dolar kazandığına atlıyor.

Pek boş olmadığını belirtmek amacıyla sözü resimden açıyorsun. Fakat sen daha «Pikasso» derken, başlıyor hangi tablosundan ne kadar kazandığını anlatmaya.

Arkadaşın bürosuna geldiğimizde, Paris'te tanıştığı Fransız edebiyatçılarıyla, eserlerine gelmişti sıra. Adam bir isimler sayıyor, bir isimler sayıyor, kitap ismi mi, yazar ismi mi, semt ismi mi ayırmak mümkün değil!

Kahveleri içerken sözü döndürdü dolaştırdı, bir eserden binlerce lira kazanan sanatçıların, çoğu zaman sefalet içinde öldüklerine getirdi. Ona göre, en verimli çağında eline geçen büyük paralarla, büyük yatırımlara katılmalıydı yarınını düşünen sanatçı.

— ... Zira bugün için bir tehlike söz konusu olmayabilir. Sanatçılar az çok biribirlerine benzedikleri için, heveslerinde de bir ayrılık düşünülemez. İki kapılı arabanız vardır, dur şunun bir de dört kapılısını alayım dersiniz.

Yeni dostun söyledikleri, paralı sanatçıları ilgilendirdiğinden bakışlarım saatte, aklım bankada, öğütlere ezbere kafa sallıyorum.

— ... Güzelim sayfiye evinizi aşçınıza, uşağınıza teslim eder, bir dağ evine çekilirsiniz.

Dostun söylediklerini bizim arkadaş da:

— Vallahi çok doğru, diye onayladığından, hiç oralı olmuyorum.

Hayâlimde bankanın veznesi, önünde sıra bekleyen dizi dizi insanlar, yatırılan paralar, çekilen paralar ve bir kenarda gelip almamı bekleyen bizim iki tek yüzlük!

— Eh, bana müsaade, diyerek fırladım yerimden.

Baktım, onlar da ayakta. Küçük bir veda töreni, oh kapıdayım! Sabah otobüse binerken söndürdüğüm yarım Birinci sigarasını dudaklarımın arasına sıkıştırdım, kibrit ararken bir çakmak uzandı burnuma doğru. Baktım, saatlerdir bize sanat konferansı çeken dost:

— Ben de sizi arıyordum, diye gülüyor karşımda. Asansörle inmediniz mi?

— Yok, diye zorlama bir cevap verdim. Merdiven inmek, asansörle inmekten daha çok hoşuma gider.

Oysa girdiğimiz hanın asansörü olduğunu dahi bilmiyordum. Bir iki damla mı düştü, ne, kafasını kaldırdı havaya:

— Ooo, yağmur başladı.

Şak, açtı şemsiyeyi:

— Arabaya kadar götüreyim sizi.

Aslında ne şemsiye, ne araba var gözümde. Yalnız kalmak istiyorum ama, böylesine değer veren, yakınlık gösteren bir sempatizanını nasıl kırar da ayrılırsın? En iyisi kuzu kuzu arabaya biner, bankanın yakınlarında müsaade isteyip inerdim. O gözden kaybolunca da...

— Nereye bırakmıştınız arabanızı?

Bana soruyor. Cebinde otobüse binecek parası olmayan adama, özel otosunu nereye bıraktığını soruyor! Şimdi tutup, «Arabam yok» desem, değerim sıfıra inecek, «Falan yere bırakmıştım» desem, mevcutlu götürüp zorla elâlemin arabasına bindirecek!

Kızara bozara attım yalanı:

— Boyası sıyrılmıştı da...

— Haa, boyaya bıraktınız. Peki, şimdi ne tarafa gidiyorsunuz?

Burnumun ucuyla bankaya giden yolu işaret ettim.

— Aman ne güzel bir tesadüf, diyerek girdi koluma. Sizinle bir kaç yüz metre daha yürümek benim için ne büyük şeref...

Davrandı cüzdanına. Çıkardığı bir kartviziti tutuşturdu avucuma:

— Ziyaretinizi, lûtuf addedeceğim. En küçük müşkülünüzde beni aramazsanız inanın gücenirim.

— Elbette, diyorum; gelirim, diyorum ama, kendi sesinden benim söylediklerimi duymuyor bile.

— İnsan ne zaman sıkıntıya düşeceğini hiç bilmez, değil mi efendim? Büyük bir işe başlar, parası yetmeyebilir. Ya da para yerine bono verilmiştir kendisine, sıkıntıya düşebilir. Böyle durumlarda aklınıza ilk gelecek, ben olmalıyım beyefendi.

Hiçbir zaman aklımdan geçmeyen işlerle, elime geçmeyen büyük paralardan bahsede bahsede bankanın yakınlarına geldik. Cüzdanda yazılı rakamdan haberi yoktu ya, övünmenin tam sırasıydı şimdi. İki üç adım sonra kolundan sıyrıldım mı:

— Eh, bana müsaade, diyerek elimin tersiyle şöyle bir iterdim bankanın kapısını. Bayramda el öpmeye gelecek çoluk çocuğa dağıtmak için bir kaç bin lira çekeyim şuradan.

Şaşırmazdı her halde. Zira onun gözündeki sanatçı, bir eserine binlerce lira alan kişiydi. Ama onlar, zengin ülkelerin dünya çapında isim yapmış sanatçılarıymış, olsun. Biz de sanatçı olduğumuza göre...

— Birader, doğrusunu istersen akşama ne yiyeceğimi bilmiyorum, desem, ya değerimiz düşecek, ya hayâlinde bizler için kurduğu şatafatlı dünya tepesine çökecek!

Bankanın kapısında:

— Eh, bana müsaade, deyip uzattım elimi.

— Gene görüşelim beyefendi, beklerim efendim, her an emirlerinize amadeyim, deyip, daldı bankaya!

Donmuşcasına kaldım mı kapıda!.. Haydi erkeksen gir bakalım! Al eline ikiyüz lira hesaplı banka cüzdanını, seni milyoner sanan hayranının arkasında vezne kuyruğuna gir!

Hay Allah! Kapının önünde bir aşağı volta attım, bir yukarı, adamın çıkacağı yok!

Saat onbirbuçuk! İster misin biz volta atarken adam çıkıp gitmiş olsun da, haberimiz olmasın!

Alnımı vitrin camına dayayıp vez-

— Bozuk para sıkıntısı liad safhada. —

— Bu elliliği bozdurup iki yirmibeşlik yaptıracaktım ama, bozuk para sıkıntısı var!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nenin önüne baktım ki, kimsecikler yok! Top gibi düştüm içeri! Düşmamle de:

— Ooo, buyursunlar beyefendi, bu ne sürpriz! diyerek müdür odasından fırladı!

Baktım, koluma girmiş odasına buyur eden müdür, bizim sabah tanıştığımız sanat dostu!

Sarhoş gevşekliğiyle çöktüm gösterdiği iskemleye.

— Emirleriniz?

Nasıl söylenir, «Şu bizim bütün servetimiz olan ikiyüz lirayı çekmeye geldim» diye?

— Estağfurullah, deyip fırladım ayağa. Geçiyordum da, yolum düşmüşken bir uğrayayım dedim.

— Sağolunuz beyefendi, bendenizi ihya ettiniz efendim, neden kalktınız? Orası rahatsızsa böyle buyrunuz efendim.

— İmkânı yok oturamam! demiştim ki sordu:

— Neden beyefendi?

Tutamadım, kaçtı ağzımdan:

— Saat onikiye on var birader, oturamam!

— Haaa, belki başkasına verilmiş bir sözünüz vardır. Fakat gene beklerim. Hem bir dahaki sefere kolay kolay da bırakmam.

Kapıdan uğurladı. Uğurladı ya, git de görelim! Ciğer kokusu almış kedi gibi dolanıp dolanıp duruyorum bankanın çevresinde. Görünmez tarafından sokulup sokulup müdüre bakıyorum yüzü ne tarafa dönük diye. Mübarek adam gözlerini kapıya dikmiş, heykel gibi oturuyor masasında! Yahu, sağına soluna bakınmaz mısın hiç sen? Kafanı çevir de şu paramızı kurtaralım kardeşim! Çevirmedi. Öğle yemeğine çıkmayacak mısın sen?

Çıkmadı. Herkes yemeğini yedi, bizim yeni dost yemedi. Mesai başladı, bizimki gene aynı yerde, aynı pozda! Yahu sen sıkışmak nedir, onu da mı bilmezsin? Bilmezmiş ki, gitmedi bir yere.

Öğle yemeği yemediğine göre, mesainin bitmesini beklemezdi belki. Saat dört sıralarında giderse...

Son memur olarak çıkmadı mı bankadan! Görünmekten güç kurtuldum! Fakat yarın sabah daha o evinden çıkmadan ben paramı çekmiş olurdum!

Saat dokuza gelmeden gittim, içerde iki kişi var. Bir hademe, bir kendi!

Öğleye doğru çay söylemeye giden hademenin yolunu kestim:

— Bütün gün bir yere ayrılmaz mı bu müdür?

Ayrılmazmış. Sabah karanlığında masasına çöker, akşam karanlığında evine gidermiş. Emekliliği yaklaştığından bütün gün cephanelik nöbeti almış er gibi bankayı beklermiş. Şimdi ben de dışardan bekliyorum bankayı. Bizim dost bir emekli olsun, yeni müdürle tanışmadan paramı almazsam yandım!

Vedat SAYGEL

Çay vergisi alınacak. — Gazeteler —

Vergi gelmeden!

VARLIĞIYLA öğünür görün. düğümüz halde pek değer vermediğimiz özelliklerimiz. den biri de mizaha yatkınlıktır.

Ulusumuzun mizahı sevdiğini, bağrından Nasreddin Hoca gibi ünlü mizah ustaları yetiştirdiğini, onları el üstünde tutup ölümsüzlüğe kavuşturduğunu falan çok dinlemişsinizdir.

Knlak asmayın.

Biz kasılmaya prim veren bir toplumuzdur. Fazlaca gülümsemeyi yahut başkalarını gülümsetmeye çalışmayı hafiflik, zevzeklik, sululuk sayar çoğumuz. Ağırbaşlılık, oturaklılık, hafiften kaş çatıklığı ise yurdumuzda pek beğenilen özelliklerdendir.

Tabii bu durumda susarak çokbilir geçinmek en akıllıca davranış olur. Olur ama, susarak nükte yapılmaz ki!

Blöfün ve kasılmanın bir numaralı düşmanı olan mizah, Türkiye'de hattâ tehlikeli bir merak. tır.

Evet, bağrımızdan Nasreddin Hoca'yı çıkarmışız. Lâkin çıkardıktan sonra kendisine nasıl dav. ranmışız acaba?

Ruhunu çağırabilseydik, ona şunu sormayı pek isterdim:

— Hoca, hakkında anlatılanları gerçekten yaptın, senden nakledildiği ileri sürülen o sözleri gerçekten söyledin mi? Yaptın ve söylediysen, başına neler geldi? Çevrendekiler nasıl karşıladılar şakalarını?

Ruh çağıramayız ama, Nefi'den Aziz Nesin'e kadar birçok mizah

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Bir kaç da külâh lûtfen

ustamızın başına gelenlerden sonuç çıkarabiliriz.

Profesyonel mizahçıları bırakın, amatörleri bile bazı tehlikeler bekler.

Benim Robert Kolej'de cin gibi zeki, alaycı, şakacı, kabiliyetli ve çok da vatansever bir arkadaşım vardı. Herkese ince ince takılır, sınıftaki tatlı muziplikle. rinden tutun da sahnelenen komedilerdeki başrol başarılarına kadar çeşitli marifetleriyle mille. ti kırıp geçirirdi.

Kolej'i bitirdikten sonra Ankara'da, Yedek Subay Okulundayken de arkadaşlarına takılır, çevresini hep mizalıçı gözüyle incelermiş. Ne olmuşsa olmuş, içlerinden birini kızdırmış. Onun gammazlamasıyla bir şakasının ciddiye alınması sonunda çavuş çıkarılmış. Daha da sonra başına —anlatmadığı— öyle şeyler gelmiş ki, gururu iflâh olmaz yaralar almış ve delikanlılık ruhundan bütün gülme isteği uçup gitmiş.

Bir şakasının vahim görülmesi yüzünden 1960 öncesinin ölçüleriyle «solcu» diye «damgalanan» bu arkadaşımı ben onbeş yıl sonra nerede gördüm, biliyor musunuz?

Washington Büyükelçiliğimizde, bir Cumlıuriyet Bayramı kabul resminde. Onbeş yıldan beri Türkiye'ye ayak basmamıştı; A. merika'nın Sesi radyosunun en baştacı edilen elemanlarındandı!

Türkiye'de o türlü el üstünde tutuluyor ve öyle sonlara itiliyor işte mizaha yatkın kişilerimiz.

Oysa mizahın birçok zehirlerin panzehiri, tersliklerin düzelticisi, acayipliklerin aynası olduğunu herkes bilir.

Bizde de tersliğin ve acayipliğin kıtlığı yok evvelallah.

En zararsızı diye, Türkiye ile Ortak Pazar arasındaki protokolün geçen hafta açıklanan bir maddesini göstereyim. O madde uyarınca yurdumuza gümrük indirimi ile gelecek giyim eşyası şunlarmış:

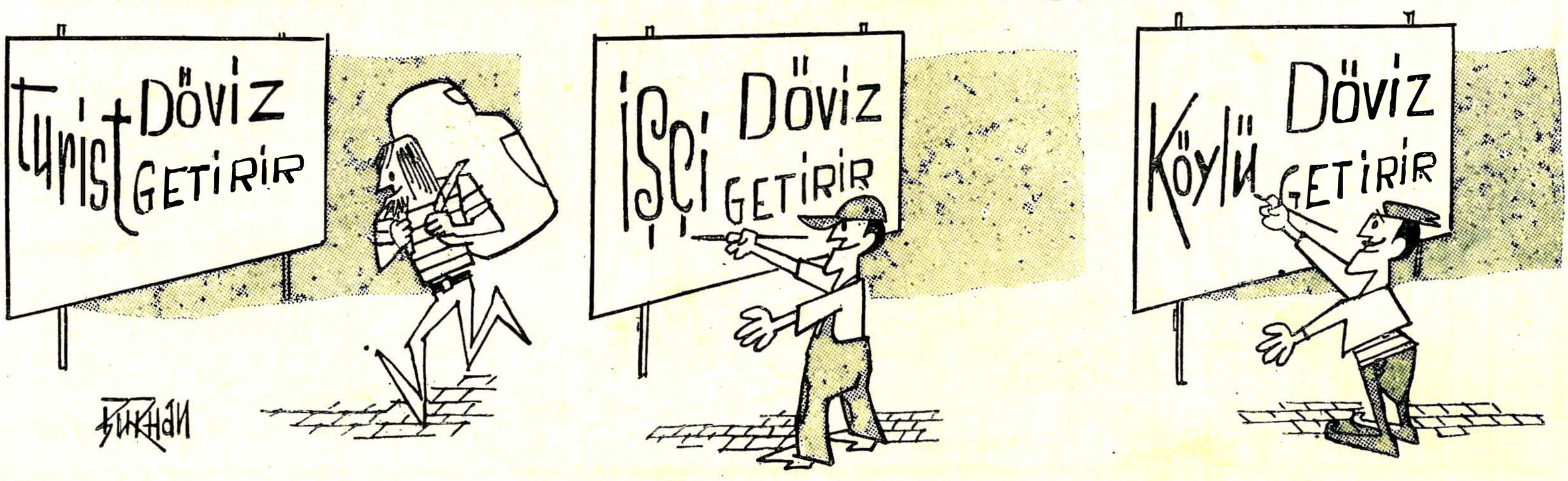
Çocuklar için önlük yaka, erkekler için pantalon askıları, kemerler, kuşaklar, omuz ve göğüs vatkaları, kadınlar için korseler, sutyenler ve rahibe yakaları.

Beğendiniz mi listeyi?

Üstüne söyleyecek lâf var. Var ama, dedik ya, Türkiye'de mizah teblikelidir. Bu seferlik siz kestirin söyleyeceğimizi.

Biz sadece gümrük indirimiyle yurdumuza biraz da gerçek hoşgörü getirilerek Akbaba gibi mizah atelyelerine daha çok ve daha iyi üretim olanağı sağlanmasını dileyelim.

Refik ERDURAN

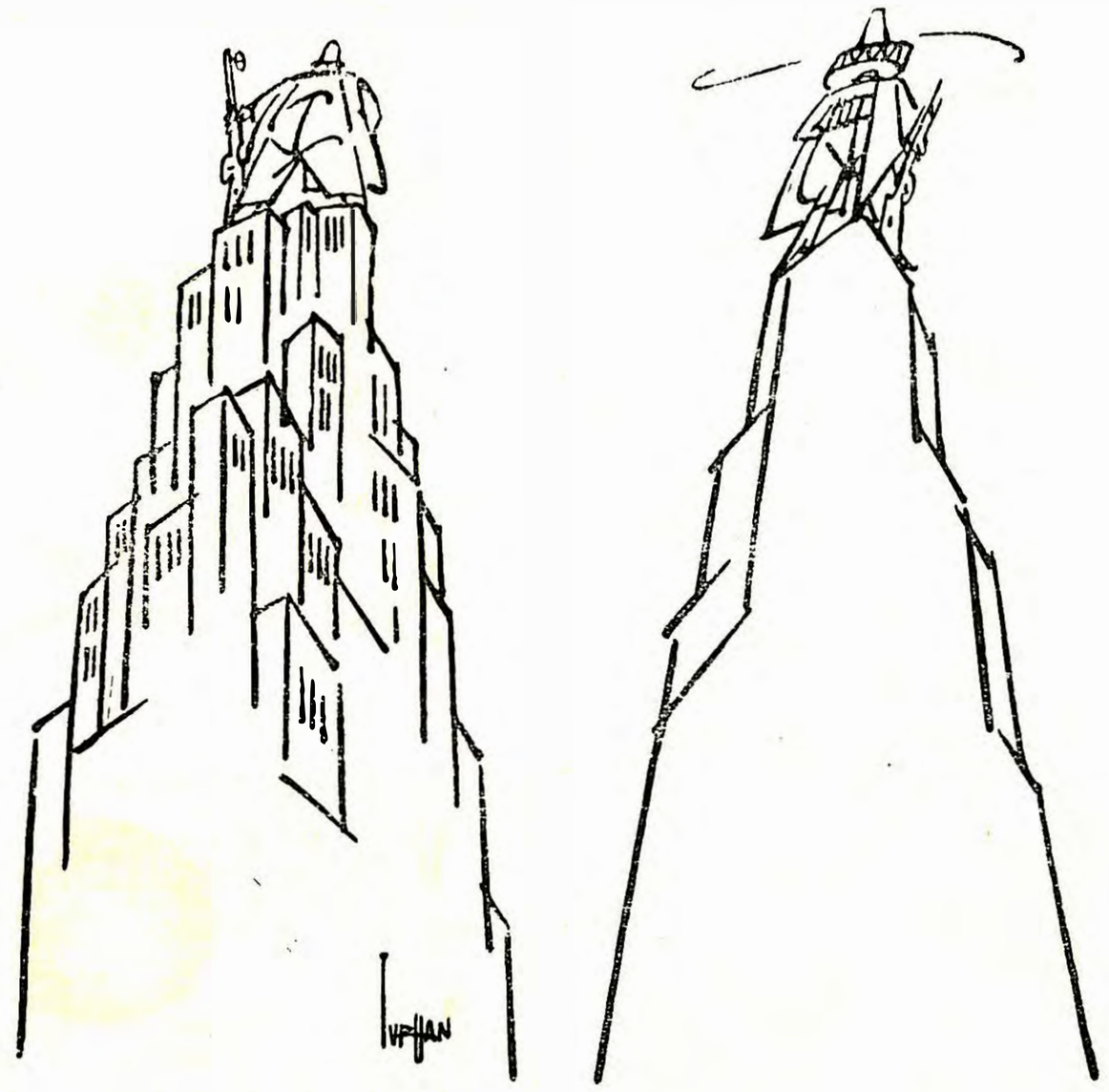

— Bu yıl dış ülkelere buğday ihraç ediyoruz. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

50. Yılda Gene Buluştuk!

Kimler geçti bu yuvadan hele bir bakın.
Elli yılda doğan şöhret elliye yakın...
Coştu, taştı, zorladı ünleri sınırları,
Beş kıt'ada tanındı demirbaş BİZİM TAKIM!

Yazısız

TELEFON çaldı... Akbaba'nın sahibi Ergin Ortaç'la konuşuyoruz:

— Bir karikatür, bir de Akbaba ile ilgili bir anı Turhan... Önümüzdeki hafta Derginin 50. yılını kutlayacağız...

Elli yıl, yarım asır... Dile kolay gelmiyor...

AKBABA 23 yaşlarındaydı. Çizdiğim karikatürleri çekine çekine götürmüştüm dergiye. Yusuf Ziya Ortaç, uzattığım beyaz kâğıtlar üzerindeki siyah çizgileri bir süre inceledi, sonra gözlüklerinin üzerinden aşırdığı bakışlariyle bir süre de beni süzdü. Gülümsüyordu:

— Bunları yayınlayacağım, yenilerini de beklerim Turhan Selçuk...

Bir sevinç dalgası içinde kapıya yöneldiğim anda elini uzattı, elimi tuttu, uzun süre bırakmadı... Kendine has tatlı soruları, tatlı bir sohbete dönüşüverdi...

Her hafta, çizdiklerimi muntazam götürüyor, onları AKBABA sayfalarında gördükçe de kıvancım, çalışma gayretim artıyordu...

Vilâyet'in karşısındaki bir binanın, orta katındaki içiçe üç odada hazırlanıyordu AKBABA. Bir yaz günüydü, masasının önündeki deri koltuğa gömülmüş, Ortaç'ı dinliyorum:

— Turhan, çok iyi gidiyor, çok iyi... Geçen gün Cemal Nâdir buradaydı. Senin için «Yarının en ünlü karikatüristi olacak» dedi...

O yıl, kardeşim İlhan Selçuk Antalya Lisesine devam ediyordu. Dergiye gelmeden postahaneye uğramış bir mektup atmıştım ona. Mektubun bir köşesine de: «Her halde görüyorsundur çizdiklerimi, kısa sürede akıl almaz bir başarı gibi geldi bana. Sen ne diyorsun?... Bana AKBABA'da Şadi Dinççağ kadar yer verilse, onun ulaştığı başarıya ulaşabilsem, başka bir şey istemem» diyordum... Bir çeyrek saat sonra Ortaç'ın söyledikleri ise ümitlerimi çoğalttı. Amatörce bir heves, meslek olmaya dönüştü o anda...

Bir çeyrek asır geçti o günden bugüne...

Dün, AKBABA'nın bugünkü sahibi değerli dostum Ergin Ortaç telefonda:

— Bir anı, bir karikatür!... derken, ben 28 yıl öncesine uzanıvermiştim bile.

Kulaklarımdaki ses, Yusuf Ziya Ortaç'ın sesine ne kadar benziyordu...

— Bir karikatür Turhan!...

Birçok kereler telefonda O'ndan dinlemiştim bu kelimeleri...

AKBABA'da 28 yıl ve AKBABA 50 yaşında.

İngiltere'nin «Punch» u, Amerika'nın «Newyorker» i, Almanya'nın «Simplicismus» u, Fransa'nın «Canard Enchainee» si, Rusya'nın «Crocodile» i o memleketlerin mizah ekolü haline gelmiştir. İşte «AKBABA» nın Türkiye'deki durumu da budur...

Turhan SELÇUK

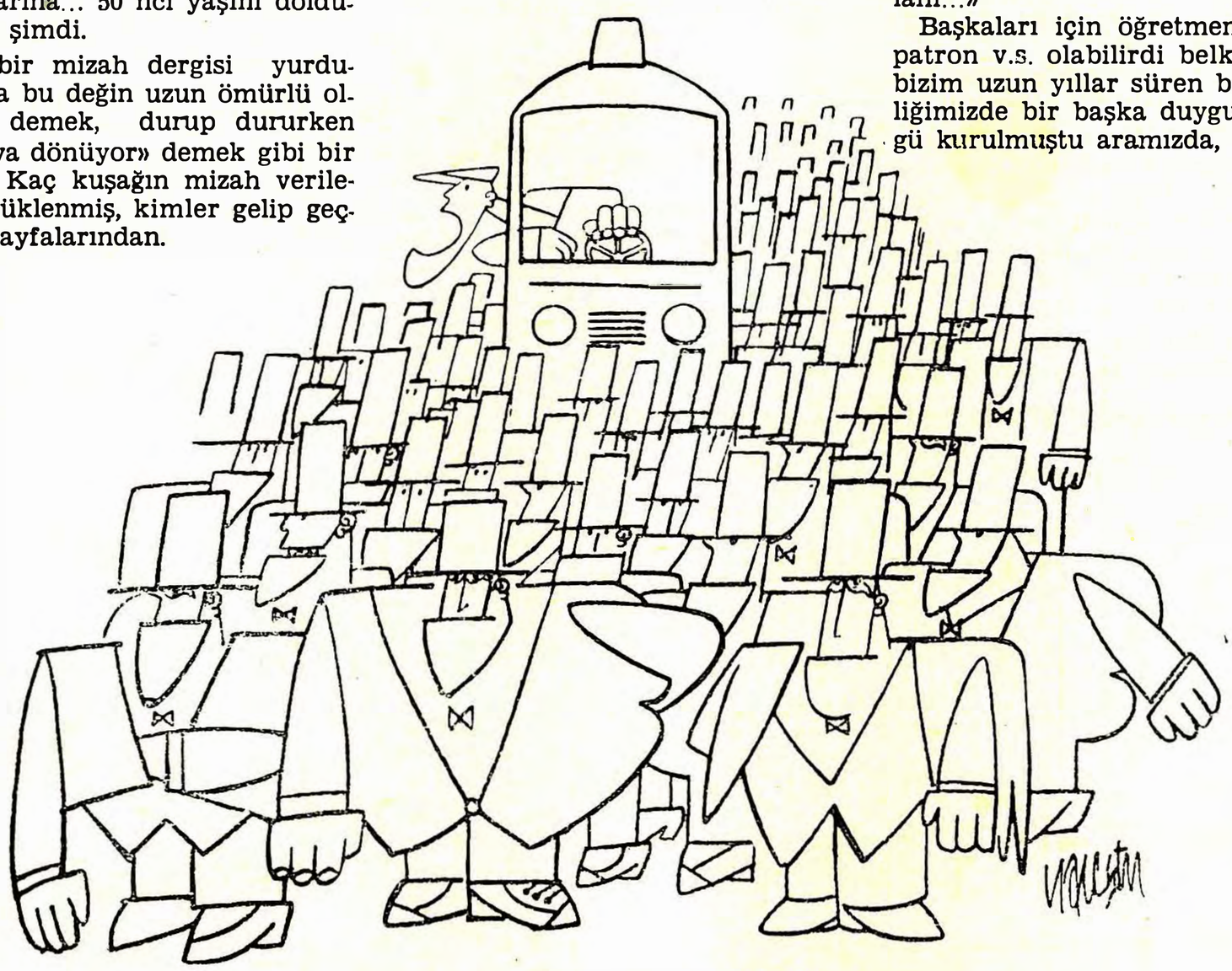
DÜN kadar yakın anısı bende. İlk gençliğimin çizgilerine dolaştığım ilk dergi idi AKBABA.

Kurtuluş Savaşı vermiş bir kuşağın acılarından kanatlanıp, «ekmek vesikası» tanımış bir başka kuşağın sitemlerini taşıyordu okurlarına... 50 nci yaşını doldurmuyor şimdi.

Hiçbir mizah dergisi yurdumuzda bu değin uzun ömürlü olmadı demek, durup dururken «Dünya dönüyor» demek gibi bir şey... Kaç kuşağın mizah verilerini yüklenmiş, kimler gelip geçmiş sayfalarından.

Ben de geçtim.

«AKBABA bir okuldur» derdi rahmetli üstadımız Yusuf Ziya Ortaç. «Kapak bayraktır» derdi... Bu okulun açılışından, ömrünün sonuna değin AKBABA'nın bayrağı elinde, başöğretmenlik yapıyordu.

— İlerleyelim beyler!..

Bir kapak konusu anlatırken elinde, kelimelerin tek başlarına bile bir üslûp olduğu elinde, bir acemice kalem tutuşu vardı, anlattığı şeyi çizmeye çalışırken... Gitmez gözümün önünden.

«— Bir de çizebilsem, derdi. Duman attıracağım topunuza vallahi...»

Başkaları için öğretmen, usta, patron v.s. olabilirdi belki. Ama bizim uzun yıllar süren beraberliğimizde bir başka duygusal örgü kurulmuştu aramızda, bir baba-oğul yakınlığına benzer. Elini üstümden çekmedi yıllarca.

Severdi, öfkelenirdi, nasihat ederdi ve Yusuf Ziya Ortaç gibi yapardı bunların hepsini.

Dolandırılmıştım bir emlâk komisyoncusu tarafından. Almıştı beni karşısına, niçin enayice davrandığımı sormuştu. Azardan kurtulmak için, «Tecrübesizlik üstadım, demiştim. 400 liram gitti ama bir tecrübe kazandım. Bu da bir şey.»

«— Ah Yalçın'cığım, demişti üstad, kazanacağın çok tecrübe var hayatta... Her birine 400 lira ödersen iflâs edersin.»

İlk kez yazı yazan bir amatör heyecanı ile başyazılarını bize okurdu, yayınlamadan önce. Bu usta yazarı eleştirmek haddimiz miydi?... Eleştirirdik... O büyük bir olgunlukla dinlerdi bizi, gerektiğinde düzeltme bile yapardı.

O ustalıkta bu ne demektir, bilir misiniz?!.

Ve biz, eleştiri dinlemez âsî çocukları Yusuf Ziya Ortaç'ın, onun mizah anlayışına aykırı bir yığın saçmayı AKBABA sayfalarına doldurmaya kalktığımızda, büyük bir sanatçı anlayışıyla göz yumar, sesini bile çıkarmazdı.

Ya bunun ne demek olduğunu bilir misiniz?!.

Son kitabında benim için yazdıklarına teşekkür ederim üstadım. AKBABA'n uçuyor. Uçacak. Göz açıp kapamadan 50 yaşına gelivermiş. Daha nice elli yıllara senin adını taşıyarak.

Yalçın ÇETİN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AKBABA'nın elli yıllık haya. tının, yirmibeş yılında ben de varım... Neler öğrenmedim bu yirmibeş yıl içinde «Akbaba Okulu» nun başöğretmeni Yusuf Ziya Ortaç'tan... Karikatüre çerçeve çizerken yarım milim hatâ yapmamayı, siyah üzerine beyaz boya ile yazı yazmayı, karikatürleri dakikasında klişehaneye yetiştirmeyi, profesyonel dahi olsanız, karikatürleri amatör ruhla dikkatli çizmeyi, politik konularda en ince detayı ve mesleğimle ilgili daha pek çok şeyi hep O'ndan öğrendim.

Takdir gördüm, teşvik gördüm Ortaç'tan. 1948 yılında çıkardığı bir kitaptaki ithaf hâlâ hafızamdadır: «Güzel yarınımı, bugünden görmenin sevinciyle.»

Baba oğul ilgisini duydum kendisinden... Şahsî dertlerimle, alevî dertlerimle daima ilgilenmiştir...

Bir anı mı istiyorsunuz Akbaba'nın 50. yılı için? Yüzlerce hâtıram arasından bir tanesini anlatayım:

«Yusuf Ziya Ortaç «Bizim Yokuş» adlı yazı serisine Akbaba'da başlamış... Yazar ve çizerleri anlatıyor o güzel Türkçesiyle her sayıda... Bir hafta da benden bahsediyor... Tenkid ediyor, takdir ediyor, tahlil ediyor beni... Yazının bir yerinde:

«Nehar'ın evlenmesini çok isterim. Şayet evlenirse pilâv ve zerdeler benden» der... Akbaba'nın o nüshası çıkmış... Bir gün mü, bir kaç gün sonra mı pek hatırlayamıyorum, karikatürist Cemal, şimdi nerede ne işle meşgul bilmiyorum. Beni bizim yokuşta çevirdi:

— Üstadın senin hakkında yazdığı yazıyı okudun mu?

— Okudum...

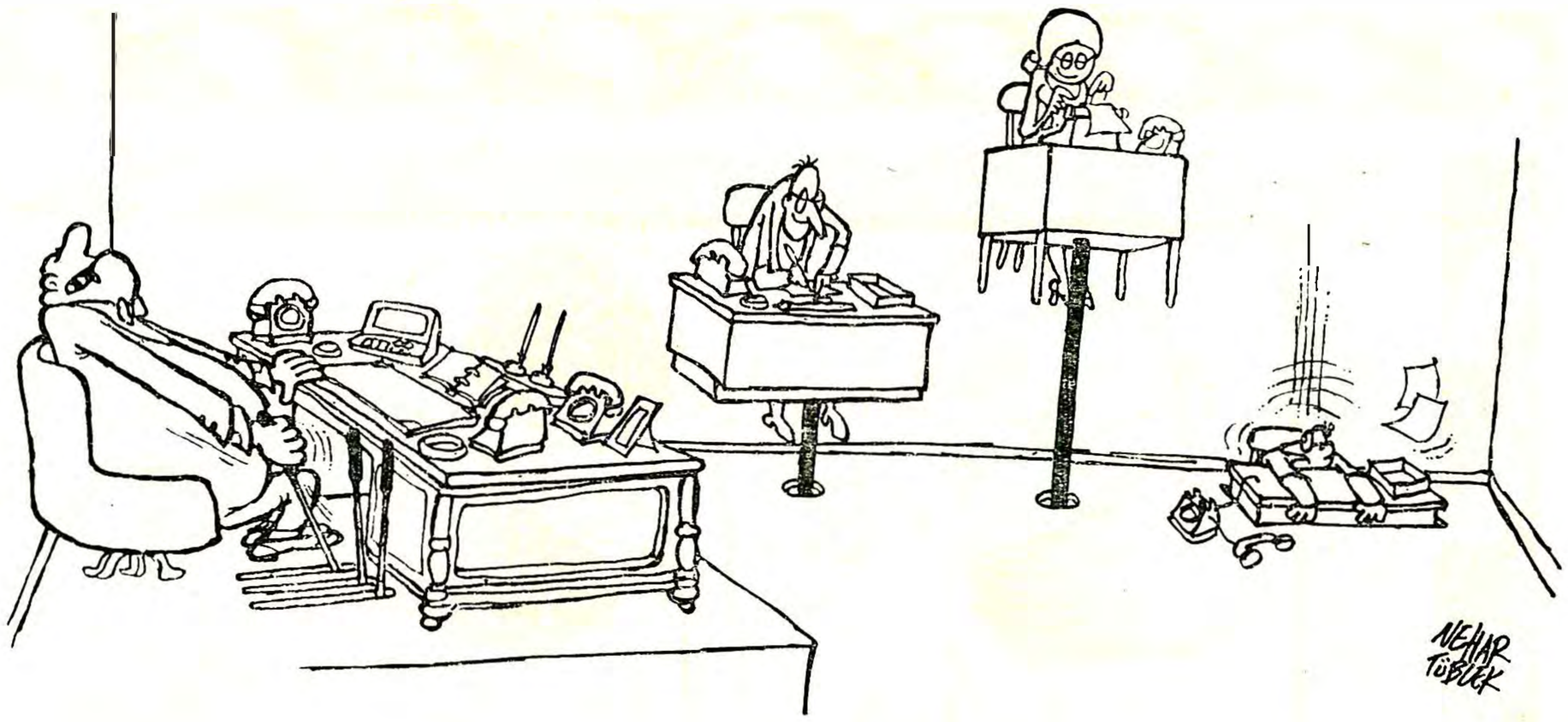
— Senin evlenmen için verdiği sözü de okudun mu?

— Onu da okudum...

— Aman Nehar'cığım, dedi Cemal. Evlen!... Hemen şimdi evlen... Hem düğününü Dolmabahçe Stadında yap!... Otuzbin kişi gelsin!... Pilâv ve zerdeler ondan ya, Ziya beyi iflâs ettirelim!...

Sözünü tutmadım Cemal'in, hâlâ bekârım... Şimdilik Akbaba'yı iflâs ettirmek niyetinde değilim...

Nehar TÜBLEK

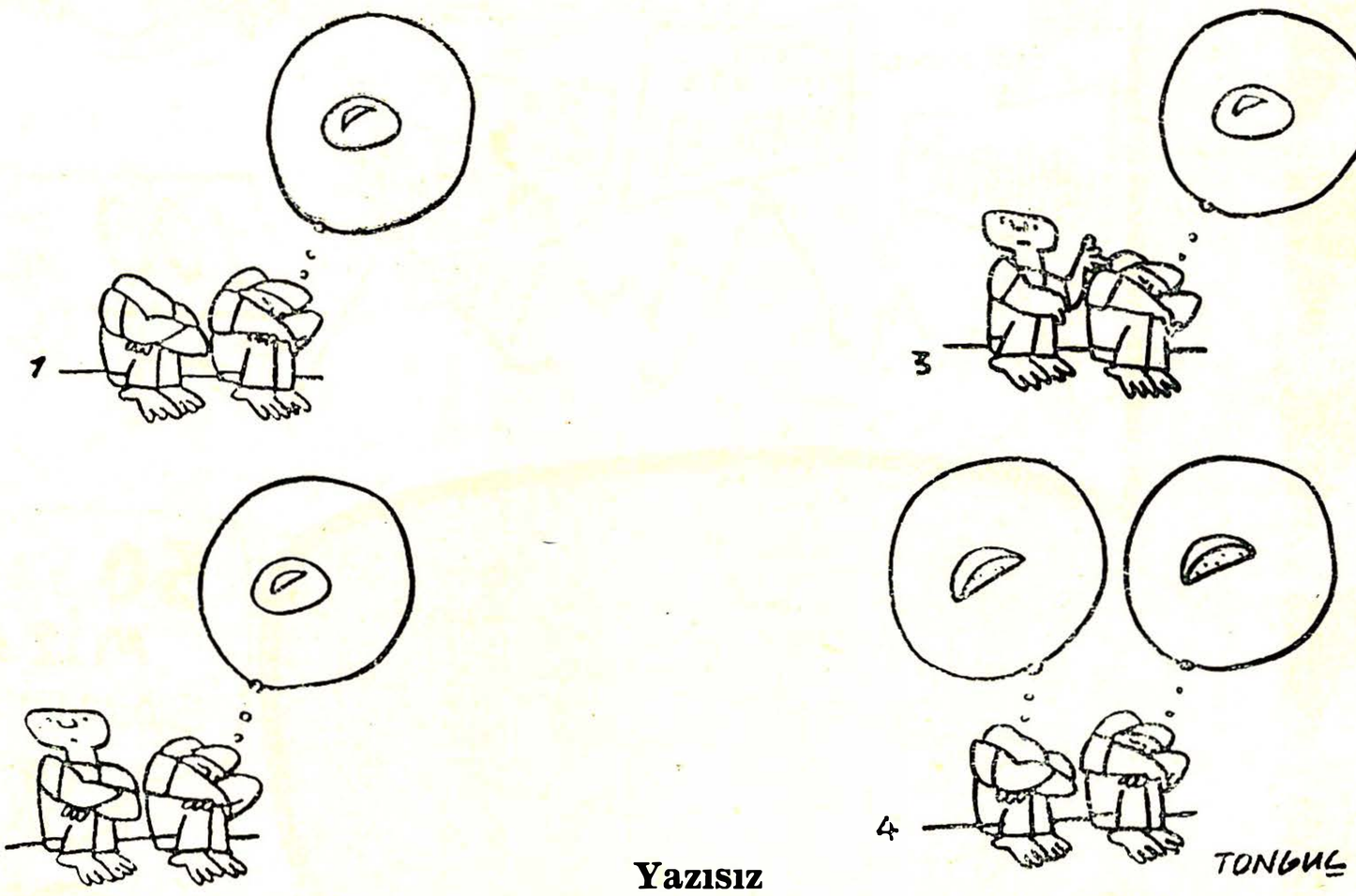
Yazısız

SANAT heyecanı ile dolu yanlışlık zamanlarımızdı, her konunun aşırısı bizdeydi o yıllarda. Rahmetli Yusuf Ziya Ortaç'la bir arkadaş gibiydik. Şu farkla ki, O yılların tecrübesiyle doğruyu bulmuş, biz ise yanlışın, kötünün ve çirkinin de konu olabileceğini savunur, onunla yaşdaşcasına tartışırdık. Tabiî (O buna şimdi müsamaha gösterirdi) demem gerekli ama bunu söylemem belki O'nu gücendirirdi sağ olsaydı, diye düşünüyorum.

Hiç unutmam, yine böyle bir konuda karikatür vermiştim kendisine. Öyle bir eleştirisi oldu ki, bunu sanat hayatım boyunca kendimi düzeltebilmem için prensip edindim. Şöyle ki:

Karikatüre baktıktan sonra bana döndü, «Bak Tonguç, dedi, ben senin büyüğünüm, senden iki kuşak önceyim, hayatım sanat kavgaları içinde geçti. Heyecan ve duyarlık yönünden hâlâ bu yaşta sizlerden aşağı kalır yerim yok sanırım, bunu sen de kabul edersin. Fakat şunu unutma ki, estetik konusunda bir sanatçı, pislikle bile uğraşsa, bunu bir kimyager gibi yapmalı, lâğımcı gibi değil...»

Yaşar TONGUÇ

Yazısız

AKBABA'da ilk karikatürüm 1946'da yayımlandı. O tarihten 1960 yılına kadar, aralıklı da olsa, 14 yıl AKBABA'da karikatür çizdim. Bizim kuşak için AKBABA demek, «Yusuf Ziya Ortaç demektir; AKBABA ile ilgili anı da, bizim için «Ziya Bey» ile ilgili anıdır.

Dile kolay; 14 yıl «Ziya Bey» le birlikte olmanın yığınla anısı vardır bende... Size O'nunla son beraber olduğumuz günü anlatayım:

Kadıköy tarafında bir toplantıdan kış gecesi dönüyorduk. Ziya bey'in otomobili tamirdeymiş, Cemal Hüsnü Taray'ın otomobili ile döneceklerdi; yolumuz aynı diye, beni de aldılar. Nişantaşı'nda Ziya bey, «Muhallebicide sahlep içelim, hem de biraz sohbet ederiz» dedi. Konuşurken Ziya bey'in ertesi günü bir yere gitmesi gerektiğini öğrenen Cemal Hüsnü, «Yusuf Ziya, arabamı göndereyim, seni istediğin yere götürsün» teklifini yaptı.

Ziya bey kendine özgü edâsı ile:

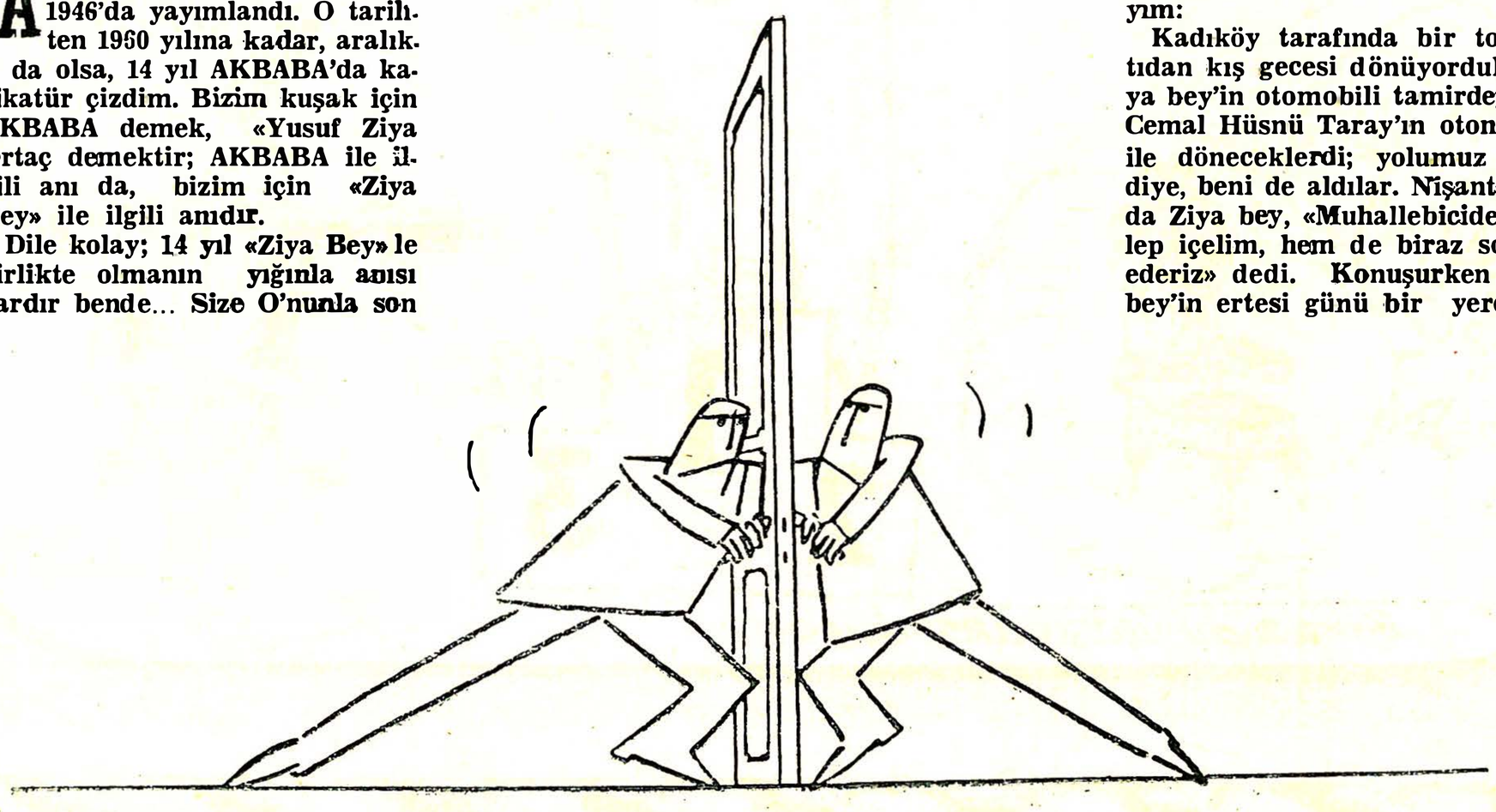
«Bak Cemal Hüsnü» dedi, «bizim yaşımızdaki adamlar artık dostlarının arabasına yalnız binmemeli... Ben içindeyken arabana bir kaza olur, ben üzülürüm; bana bir kaza olur, sen üzülürsün...»

Ziya bey'in bu çok anlamlı sözlerinde, bizim kuşakla Ziya bey arasında geçmiş yenilik kavgalarının dengesi saklıdır. Biz AKBABA'da en yeni çizgi denemelerini yapmaya çalışırdık. Ziya bey heyecanlarımızı anlar, karikatür sanatının da her sanat gibi, yenilik kavgası içinde canlı kalacağını bilir, ama AKBABA'yı da, bize karşı korurdu.

AKBABA'nın bu mutlu ellinci yılında, Ziya bey'i saygı ile anarken şunu söylemek istiyorum: AKBABA'da, ne O üzüldü, ne de biz...

Nice 50 nci yıllara...

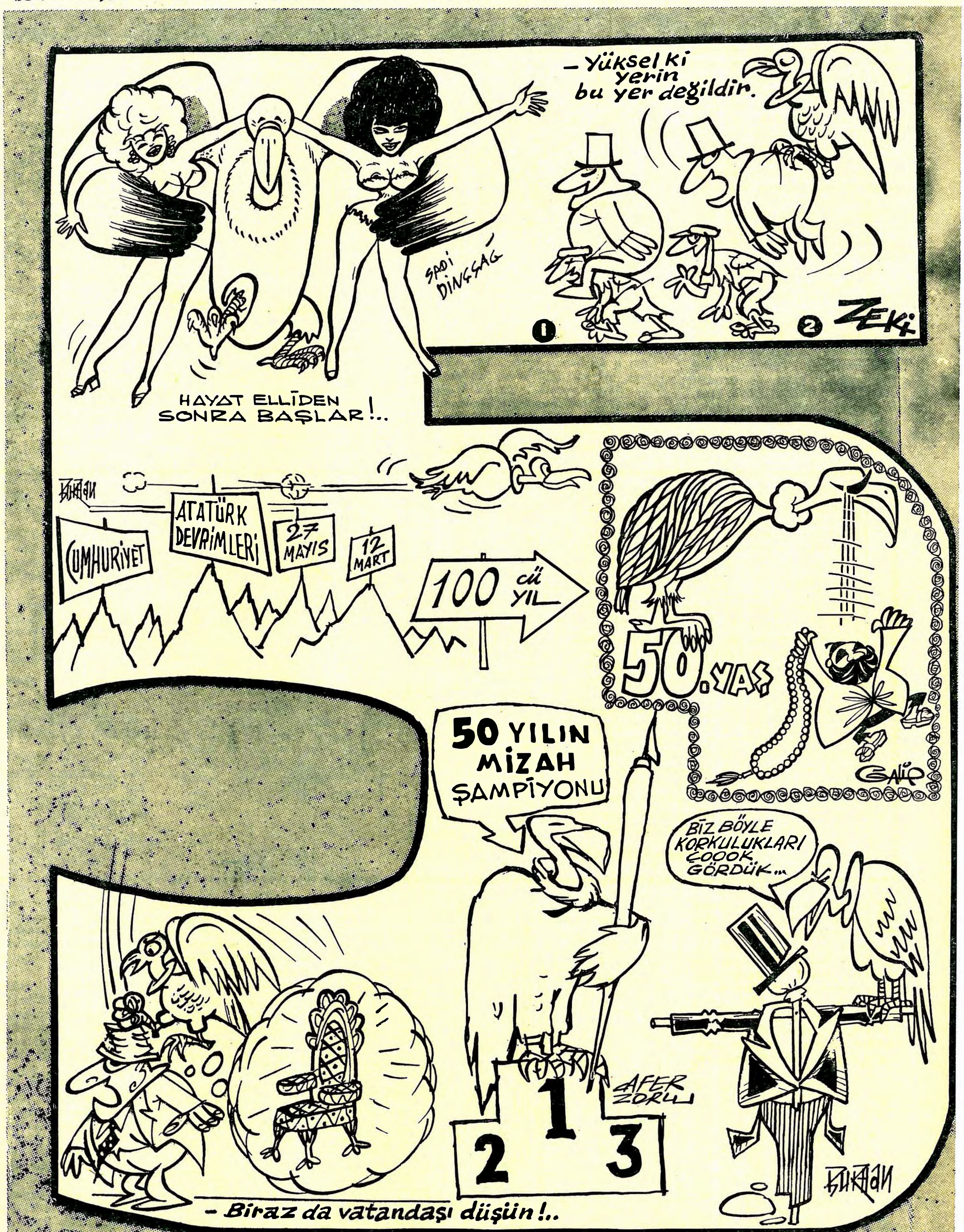
Ferruh DOĞAN

(Ferruh DOĞAN)

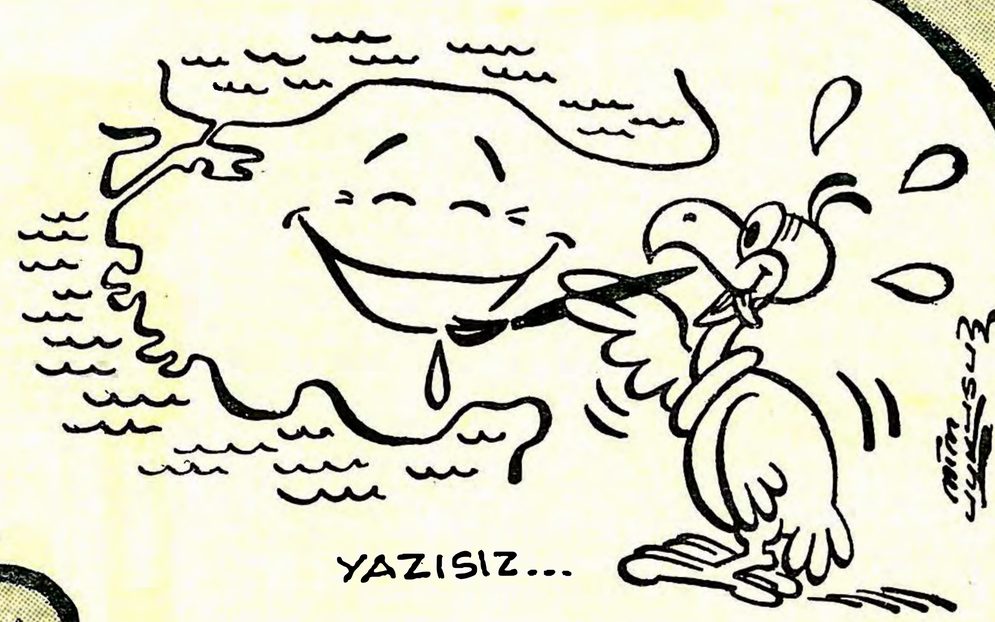
Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

damdaki aslan

muzaffer İZGÜ

YAŞLILIKTAN mıdır, yoksa emeklilikten midir, neden bilinmez, Hüsnü beyin uykusu iyice hafiflemişti. Bazı geceler, banyonun akan musluğunun gürültüsü bile uyandırıyordu onu. Kalkıyor, terliklerini ayağına geçiriyor, üzerine hırkasını aldıktan sonra musluğu iyice sıkıyor, ondan sonra tekrar gelip uzanıyordu yatağına. Ama bu kez de, okaliptüs ağacının rüzgârda çıkardığı hışırtı uyutmuyordu onu. Çok zaman aklından, bu okaliptüs ağacını kökünden kesmek geçmişti amma, ne bu okaliptüs ağacını konu komşunun evine hiçbir zarar vermeden kesebilecek bir babayiğit bulabilmişti, ne de kendisi bu işe girişmek için kendinde bir cesaret bulabilmişti...

İşte o gece de kedilerin sesine uyandı Hüsnü bey. Kediler, önce hırlıyorlar, ardından birtakım acayip tiz sesler çıkarıyorlar, sonra hepsi bir ağızdan sanki bir tarafları ağrıyormuş gibi acı acı sesler çıkararak bağırıyorlardı. Hüsnü bey, sağına döndü olmadı, soluna döndü olmadı, başını yorganın içine gömdü, yine olmadı. Ne yapsa, sanki kedilerin sesi, kulağının dibindeki bir teypten geliyormuş gibi rahatsız ediyordu kendini...

— Lâhavle! diyerek kalktı yatağından.

Karısı Melek hanım, gerçekten bir melek saflığıyla mışıl mışıl uyuyordu kıvrıldığı köşesinde. Karısının bu denli sesler arasında mışıl mışıl uyumasına kızdı içinden, hattâ açılmış yanını bile yorganla örtmeyerek dışarıya çıktı. Salon kapısını açtı, oradan eline bir terlik aldı. Kedilerin sesi damdan geliyordu... Bir an, elindeki terliği dama atmayı düşündü ama, sonra vazgeçti fikrinden, küçük küçük taşlar topladı bahçeden, bunları bir bir dama fırlattı. Ama kediler bana mısın demiyorlar, sanki atılan taşlar bağırtılarını daha çok artırmaları için atılmış gibi, her taştan sonra daha acı, daha tiz bağırıyorlardı.

— Piiist pissst! diye bağırdı Hüsnü bey.

Kediler, bu (piiis pisst) e karşılık, daha ayrı bir tempoda, daha değişik seslerden bir koroyla cevap verdiler.

— Ulan pist diyorum size, piiiiist... Kedi değil canavar bunlar be canavar. Piiis piiist, sabahlara kıran mı girdi ulan, inin oradan sabahleyin bağırın a namussuzlar... Şunlara bak şunlara, sanki ziftle yapışmışlar, ziftle...

Bir türlü kediler damın tepesinden gitmiyorlar, bağırdıkça daha çok iştaha geliyorlar, kalınlı inceli, koro halinde ötüyorlardı.

— Anlaşıldı, dedi Hüsnü bey, taşla olmayacak bu iş.

Gözleri merdiveni aradı. Emektar merdiven, bahçenin bir köşesinde yere yatırılmış duruyordu. Ihlayarak merdiveni yerinden aldı, ayın ışığında kiremitleri kırmadan, damın bir kenarına dayadı. Elinde iri li ufaklı taşlar, çıkmaya başladı... Bir taraftan da söyleniyordu:

— İşte şimdi canınıza okudum pis kediler!...

Son basamağa varınca, merdivende bir sallanma oldu, Hüsnü bey, birden can havliyle elini kiremitlere attı, ayağının altından merdiven kaydı gitti bahçeye... Kediler hâlâ durmadan bağırıyorlar, iki kedi, burun buruna verinip, bacanın dibinde dik kuyruklarıyla aya karşı serenat yapıyorlardı... Hüsnü bey, zorla bacağının tekini dama attı, sonra öteki bacağını çekti. O hırsla yürüdü kedilerin üstüne. Kediler, damın üzerinde hiç beklenmedik bu misafir karşısında birdenbire şaşırarak komşunun bitişik damına kaçtılar... Oradan, sessiz bir şekilde Hüsnü beyi izlemeye koyuldular... Söylendi Hüsnü bey:

— Namussuzlar, dedi, şimdi de bağırsanıza!...

Elindeki son taşları da fırlattıktan sonra merdiveni dayadığı yere geldi. Merdiven duvarın yanında, yıllardır hiç ellenmemiş gibi yan yatmış duruyordu...

— Hay Allah, dedi Hüsnü bey, pekiyi şimdi nasıl ineceğiz aşağıya?

Konu komşuyu telâşlandırmamak için, alçak sesle, üç kez üstüste:

— Melek hanım, Melek hanım, Meleeek! diye bağırdı.

Ama, tâ damdan içeriye, hem de mışıl mışıl uyumakta olan karısına sesini duyurmasına imkân yoktu...

— Hay Allah, dedi yine. Ulan kediler, ulan kediler, inşallah bir şey demem, siz de benim gibi böyle gecenin üçünde damlarda kalasınız da inecek yol bulamayasınız...

O sırada komşu Mehmet efendi tıkırtılara uyanmıştı. Şöyle salonlarının camlı penceresinden bakınca, Hüsnü beylerin damında birini gördü. Koştu gitti karısını uyandırdı:

— Neriman Neriman, kalk bak yahu, Hüsnü beylerin damında biri var! dedi.

Kadın uyku sersemi, telâşla uyandı:

— Nerde ne var? dedi.

— Hüsnü beylerin damında biri var...

— Ne diyorsun?

— Gel hele gel!...

Karı koca, tekrar salon penceresinin yanına geldiler. Bu arada Hüsnü bey, eliyle koluyla birtakım işaretler yaparak, komşunun damına kaçmış olan kedilere kızıyordu...

Neriman hanım:

— Yahu bu Hüsnü bey, dedi.

— Ne diyorsun? dedi Mehmet efendi, olamaz canım.

— Vallahi o...

— Pekiyi bu adam, gecenin saat üçünde...

— Karısı ne zamandır söylüyordu, bizim Hüsnü beye bir şeyler oldu, geceleri uyuyamıyor zavallı diye... Sakın şey falan olmasın?...

— Ne?

— Canım aklını kaçırıp falan... Çoğu deliler aklını kaçırınca hemen dama çıkarlarmış da...

— Yahu şayet öyleyse yazık be adama, bu yaştan sonra...

— Baksana canım, baksana hareketlerine, kendi kendine söyleniyor, birtakım işaretler yapıyor...

— Pekiyi ne yapalım?

— Ne mi yapalım, vallahi bilmem ki... Baksana hem, damlarına dayalı merdiven de yok, demek çıkmış yukarıya, merdiveni de itmiş aşağıya. Hiç akıllı bir insanın yapacağı şey mi bu? Hele hele gecenin üçünde... En iyisi Fahri beylere haber verelim. Sen usulca çık buradan, sakın gözükme Hüsnü beyin gözüne, Allah korusun kendini bile atar aşağıya...

Mehmet efendi, kapıyı yavaşça açıp süzülüverdi sokağa. Fahri beylerin ziline dokundu. Fahri bey, gecenin bu saatinde kapısının çalınmasından korkulu, merakla geldi kapıya. Kapıda Mehmet efendiyi görünce:

— Buyur komşu? dedi.

— Sorma Fahri bey, bizim Hüsnü bey zavallı oynatmış... Çıkmış damın tepesine, oynayıp duruyor...

Fahri beyin gözleri iri iri açıldı:

— Ne diyorsun? dedi...

— Biz bir şey yapalım dedik amma, önce hanımla sizi uyandırmayı daha doğru bulduk, neden derseniz akıl akıldan üstündür.

— Hay Allah yahu!

Fahri bey içeriye koştu, karısı Cemile hanımı uyandırdı:

— Kalk yahu kalk, bizim Hüsnü bey kafayı oynatıp dama çıkmış, dedi.

— Neee? dedi kadın, Hüsnü bey mi?

— Hüsnü bey ya...

— Vah zavallı vah, daha kızını da gelin edeli bir ay olmuştu...

— Zavallı adam fazla mı borçlandı nedir? Sen Asım beylere haber ver, ben Mehmet efendilere gidiyorum. Amma sakın mahalleyi velveleye verme ha, sonra indiremeyiz Hüsnü beyi oradan. Şöyle sessiz sedasız halledelim bu işi... Vay Hüsnü bey vay...

Fahri beyle Mehmet efendi, evin duvarının dibinden sine sine Neriman hanımın yanına geldiler. Neriman hanım:

— Komşuu nedir Hüsnü beyin bavına bu gelenler? diye sordu...

— Hani hani nerede?

Hüsnü bey, damda uzun zaman kaldığı için üşümekten ötürü, bacaklarını oynatmaya, kollarını sallamaya, yaylana yaylana yürümeye başlamıştı. Ayaklarının ucuna basarak, damın bir bu tarafına, bir öteki tarafına gidiyordu. Fahri bey:

— Kendine yer arıyor yer, dedi. Bu taraftan mı kendimi atayım, yoksa öbür taraftan mı diye düşünüyor...

Biraz sonra, onların yanına Fahri beyin karısı Cemile hanım, sonra Asım bey, Asım beyin karısı Dürdane hanım, büyük oğulları Kadri gelmişlerdi... Gelen gözünü dama dikiyor, ve:

— Vah yahu vah, nasıl da çıldırmış zavallı, diyordu...

Mehmet efendi:

— Arkadaşlar, dedi, öyle biribirimizin yüzüne bakıp durmayalım,

Belediye Zabıtası antrenman yapıyor. — Gazeteler —

İşportacı — Âbi, biz devamlı antrenmanlıyız... Onun için maçı biz alırız!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yağışlı havalarda dolmuşçular yolcu almak istemiyor. — Gazeteler —

— Şemsiyeye bir, iki... Şemsiyeye bir, iki!..

komşuluk böyle zamanda olur, bir şeyler yapalım...

— Evet evet, dedi Fahri bey, bir şeyler yapalım. Biraz daha beklersek, zavallı atacak kendini aşağıya, o zaman elimizden hiçbir şey gelmeyecek.

— Pekiyi ne yapalım? diye sordu Asım bey.

Hepsi de biribirlerinin yüzüne baktılar. En sonunda Asım bey, Kadri'ye:

— Git oğlum, Vecihi amcana da haber ver gel, ne de olsa mahallenin büyüğü, o da gelsin, dedi.

Kadri, duvarın dibinden uçtu gitti... Beş dakika sonra Vecihi bey, karısı Huriye, gelini Yasemin, oğlu Bedri, torunu Ayhan, Kâmil, Leylâ da geldiler... Onların gelişleriyle beraber, tüm sokak halkı uyanarak, pencereden pencereye fısıltı halin de yayıldı haber:

— Sormayın, Hüsnü bey kafayı oynatmış çıkmış dama, oradan kendini aşağıya atacakmış...

Yine her kafadan bir ses çıkıyordu:

— Zavallının son zamanlarda durumunu hiç beğenmiyordum.

— Zavallı, demek gece yarısı birdenbire oynattı, çıktı dama...

Hüsnü bey de sokağın ışıkları birer birer yandıkça bir şeyler olduğunu seziyordu amma, neden bir türlü kimsenin pencereye çıkmadığına şaşıp kalıyordu. İçinden:

— Hani olabilir de, belki tüm milletin birden tuvalete çıkası tutmuştur.

Vecihi bey, bir anda durumu ele alıverdi. Yavaş bir sesle:

— Arkadaşlar, dedi, zamanında da böyle bir şey geçmişti benim başımdan, öyle birdenbire çıkmıştık delinin karşısına ve zavallıyı bir türlü indirememiştik aşağıya... Onun için ben diyorum ki, şimdi içimizden biri, sanki raslantı olarak sokaktan geçiyormuş gibi yapsın, ondan sonra da, Hüsnü beyi görsün ve, «Ooo, Hüsnü bey, ne yapıyorsun orada?» desin, ondan sonra, ona göre bir tertibat alalım... Nasıl iyi mi arkadaşlar?

Ötekiler:

— İyi iyi... İyi amma, kim karşı kaldırıma geçip Hüsnü beyle konuşacak? dediler.

Asım bey:

— Ben konuşurum, dedi.

Vecihi bey:

— Tamam arkadaşlar, dedi, biz Hüsnü beye gözükmeyeceğiz, bu taraftaki kaldırıma geçeceğiz, Asım bey de karşıya geçip «Hüsnü bey ne o» diyecek.

Biraz sonra, bir yığın insan, Hüsnü beyin evinin kaldırımına sessiz sedasız doluştular. Asım bey de karşıya geçti:

— Ooo Hüsnü bey, maşallah, dedi.

Hüsnü bey:

— Namussuzlar, dedi... Namussuzların yüzünden işte.

Vecihi bey, yanındakilere fısıltıyla:

— Zavallı, dedi, kafası bir fikri sabite saplanmış... Kimbilir kime kızıyor...

O sırada Hüsnü bey, kedi taklidi yaparak:

— Haaar hıırr miyaaav, dedi...

— Vah vah, dedi yine Vecihi bey. Böyle deliler, bazan kendilerini her hangi bir hayvana benzetirler, şimdi bu da dama çıkmış olduğuna göre, demek kendini kedi zannediyor...

Hüsnü beyin sesi tekrar duyuldu:

— Sanki kulağımın dibinde bir teyp, tam iki saattir...

Vecihi bey yine, delinin sözlerini tercüme etti:

— Kulağına sesler geliyor zavallının... Belki de o sesler, ona, çık Hüsnü bey, dama çık dediler...

Hüsnü bey bağırdı birden:

— Ulan bir daha gelin ayaklarınızı kırarım...

Bu söz üzerine Asım bey korktu, sözü kendisine sanarak karşı kaldırıma geçti... Hüsnü beyin:

— Asım bey, yahu Asım bey, sözüne de hiç kulak asmadı.

Vecihi bey:

— Pekiyi, dedi, hep birden çıksak karşısına acaba nasıl olur?

— Yahu, dedi Mehmet efendi, iyi amına ya başlarsa damdaki kiremitleri bir bir bizim kafamıza atmaya, deliye hiç güven olur mu Vecihi bey?

— Pekiyi ne yapacağız? Haydin arkadaşlar haydin korkmayın, geçelim karşıya canım, tutup kiremitleri fırlatmaya başlarsa, biz de kaçarız...

Kafile, birer ikişer karşı kaldırıma geçmeye başladılar... Sokağın tüm bireylerinin hepsi hemen hemen oradaydılar... Hüsnü bey, öyle gecenin yarısında tüm sokağı uyandırmanın utancı içerisinde, kedileri kastederek:

— Ulan tutup bunları vallahi bir bir zehirlemeli be, dedi...

Bu söz üzerine, bir kaç ödlek tekrar bu taraftaki kaldırıma geçtiler.

Vecihi bey:

— Hüsnü bey kardeşim, aşağıya inmek ister misin? diye sordu.

Hüsnü bey gayet tabii olarak:

— Elbette, dedi, burada sabahlayacak değiliz ya...

Mehmet efendi:

— Öyleyse in komşu, dedi.

— İneyim inmesine amma, merdiven yok ki.

— Pekiyi kuş gibi mi çıktın oraya?

Espri Hüsnü beyin hoşuna gitti, bir kahkaha attı damın tepesinden. Bunun üzerine Fahri bey fısıltıyla:

— Kötü haber, dedi, ağlayan deliler iyi olurlarmış amma, gülen deliler dünyada iyi olmazlarmış, babam söylerdi...

Hüsnü beyin sesi geldi yukardan:

— Vallahi kusura bakmayın komşular bu gece vakti sizi de rahatsız ettik, bilirsiniz bizim Melek hanımı, uyudu mu top atsanız duymaz, haydi bir merdiven dayayın da ineyim aşağıya...

O sırada sokağın boşboğazı Hediye hanım:

— Huuu, komşuu Hüsnü bey, kafayı mı oynattın? diye bağırınca, Hüsnü bey öyle bir kahkaha patlattı ki damdan, sokaktakilerin hepsinin ödü koptu.

Hediye'ye:

— Yahu Hediyanım sen deli misin, hiç deli olmuş bir insana deli misin diye sorulur mu be? Ya şimdi inmem diye tutturursa?... dediler.

Vecihi bey bağırdı tekrar:

— İneceksin değil mi komşu? diye.

— Elbette yahu!...

Asım bey:

— Vallahi delilerin sözüne hiç güven olmaz, dedi, biz en iyisi karısını da uyandıralım... Sonra yarın, aman beni niye uyandırmadınız, hiç insan beni uyandırmaz mı diye kahreder...

— Yaa yaa doğru, dedi Fahri bey.

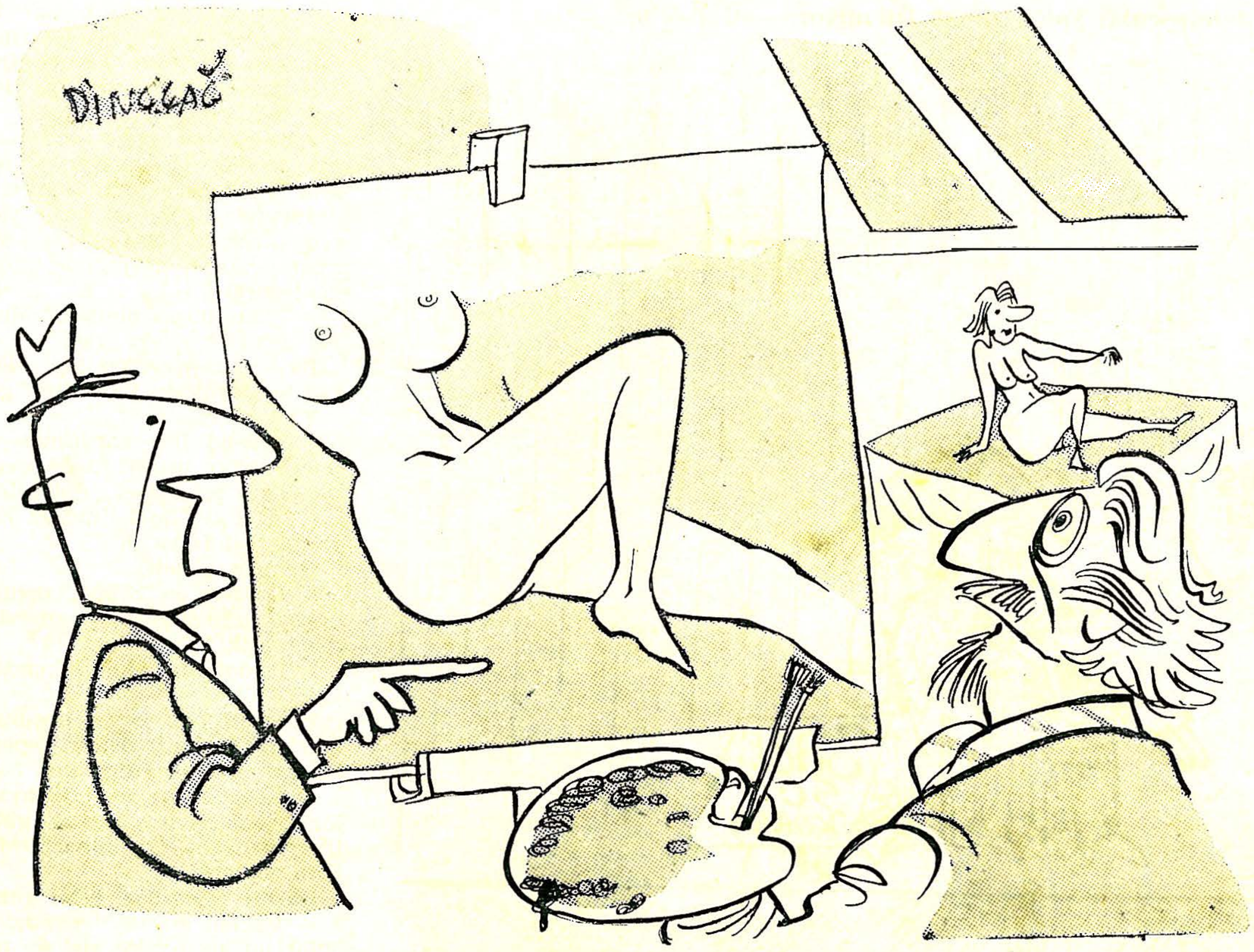
(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

— Erim, «Üretimde artış var» dedi. —

ÜRETİM!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— Yok.. yok.. senin gözünde muhakkak bozukluk var!..

Bakın bu hiçbirimizin aklına gelmedi.

O sırada Hüsnü bey bağırdı:

— Dayıyor musunuz merdiveni? diye.

— Evet evet, diye cevap verdi Vecihi bey. Sonra yanındakilere: En iyisi Mehmet efendi, sizin evden Neriman hanım ile Huriye hanım atlasınlar, yavaşça içeriye geçip Melek hanımı uyandırsınlar...

O kadar insan, Neriman hanım ile Huriye hanımın arkasına düştüler. Mehmet efendilerin duvarına bir sandalye koydular, iki kadını Hüsnü beyin bahçesine saldılar... Hüsnü bey bağırdı tekrar:

— Hani yahu nerde merdiven?

Vecihi bey bağırdı:

— Dayıyoruz dayıyoruz...

— Bizim bahçede olacak bir merdiven...

— Tamam tamam, dayıyoruz...

Fısıltıyla etrafındakilere:

— Bilirim bilirim, dedi... İneceğiz derler, inmezler... Onun için iyice ikna edelim, ondan sonra indirelim.

— Yaa yaa, dediler ötekiler.

İki kadın, Hüsnü beylerin salonlarının açık kapısından içeriye daldılar, Melek hanımın karyolasının yanına vardılar. Huriye hanım:

— Melek hanım, Melek hanım, hiiiş, dedi...

Melek hanım, biraz sonra gözleri faltaşı gibi açılmış uyandı, korkuyla:

— N'oldu, ne var? diye sordu.

— Hiç, dedi, Neriman hanım, Hüsnü bey...

Bağırıverdi Melek hanım:

— Ay, Hüsnü beye neleeer olduuu, çabuuuk deyin!...

— Yok yok, bir şey yok, dedi Huriye hanım. Azıcık kafasını şey edip dama çıkmış da...

— Ay bizim dama mıı?...

Melek hanım fırlayıverdi yatağından, yalınayak, başıkabak koşuverdi çıktı bahçeye:

— Ay Hüsnüüüm aaay, deliler olup damlara mı çıktıın?... diye ağlayarak bağırdı.

— Hiiiş, dedi Vecihi bey, aman ne yapıyorsunuz Melek hanım, kendinize gelin, metin olun, onu indirmek için ikna etmeye çalışıyoruz...

Ama Melek hanım, tekrar dövünerek bağırdı:

— Ay Hüsnüüüm aaay, deliler mi olduuun?...

Hüsnü bey, tüm sokak uyandıktan sonra karısının uyanmasına kızgın, yukardan; karısının sesini taklit ederek:

— Eveeet, deliler oldum damlara çıktıım, var mı bir diyeceğin? diye bağırdı.

Ekledi:

— Haydi komşular, dayayın merdiveni ineyim yahu...

Vecihi bey, Melek hanıma:

— Konuş konuş, ona bir şeyler söyle, inmeye ikna et, dedi.

Melek hanım bağırdı:

— Haydi in Hüsnüüüm iiin!...

— Yahu ineceğim, dayayın merdiveni... Oturup burada kahve mi içeceğim?...

Neriman hanım:

— Acaba ikna olması için bir kahve yapsam mı? diye Vecihi beye sordu.

Vecihi bey:

— Yok yok, dedi, Melek hanımın konuşmaları etkili oluyor, dayanın Melek hanım.

Bağırdı yine Melek hanım:

— Hüsnüüüü Hüsnüüüü!...

Hüsnü bey bağırdı yukardan:

— Hay yere gireee Hüsnüüüü, dayayın merdiveni yahu!...

Vecihi bey:

— Gayret Melek hanım gayret, başaracaksın, dedi.

Melek hanım sesine daha acıklı bir ton katarak:

— Ay Hüsnüüüüm kızımızı düşüüün, ay Hüsnüüüm Almanya'daki oğlumuzu düşüüün. İn Hüsnüüüüm in aşağıya!...

Tepinmeye başladı Hüsnü bey:

— Yahu ineceğim, dayayın merdiveni yaaahuuuu!

— Bak Hüsnüüüm duyuyor musun Meleğini... İn Hüsnüüüm in!...

— Yahu Allah Allah, merdiven beeee, merdiveeeen!...

Vecihi bey:

— Dayan Melek hanım, dayan, inecek, dedi tekrar.

— Hüsnüüüü!...

— Hay başına düşsüüün Hüsnüüü! Yahu merdiven yahu!...

— İn Hüsnüm iiin!...

Deli gibi bağırdı Hüsnü bey:

— Merdiveeeen! diye...

Bu kez Vecihi bey geçti Hüsnü beyin karşısına:

— İneceksin değil mi komşu?

Hüsnü bey, ses tellerinin elverdiği nisbette yırttı boğazını:

— Yahu merdiveeen beee, merdiveeeen!...

— Karar verdin inmeye yâni değil mi?

Hüsnü bey ağlamakla yalvarmak arası bir ses çıkararak bağırdı:

— Merdiveen yahuuu, vallahi billâhi merdiveeen beee, merdiveeen!.

— Beni tanıdın değil mi komşu, ben komşun Vecihi, kuru yemişçi Vecihi...

— Yahu merdiveeeen!...

Mehmet efendi atıldı:

— İn komşum in, çocuklarını düşün, karını düşün...

Damın tepesinden gürleme gibi bir ses geldi:

— Merdiiiiveeeeen!...

Vecihi bey:

— Tamam tamam, dedi, inecek, dayayalım merdiveni...

Sekiz on kişi merdiveni dayadılar. Bu kez aralarında:

— Kim çıkacak, dediler... Çıkmasına çıkalım amma, ya oradan tekmeyi bize yapıştırırsa...

Sonra on ağızdan on soru çıktı:

— İneceksin değil mi Hüsnü beey?

— Merdiveeen beeeee!...

Vecihi bey:

— Durun durun ben çıkarım, dedi ve tırmanmaya başladı... Siz geçin alt tarafa n'olur n'olmaz, tekme falan sallarsa beni yakalarsınız...

Vecihi bey basamakları yavaş yavaş çıktı, son basamakta elini uzattı Hüsnü beye:

— Gel kardeşim gel! dedi...

Hüsnü beyin gözleri iri iri açılmış, saçları dimdik, birden bağırıverdi Vecihi beye:

— Git beeee, giiiit!...

Aşağıdan bir homurtu yükseldi, Melek hanımın feryadı... Vecihi bey tekrar elini uzattı:

— Hadi kardeşim Hüsnü bey, dedi...

— Ulan giiit namussuz giiit, inmiyorum işte, var mı bir diyeceğiniz, inmiyorum!... Alın ulan işte size alın, inmiyorum!...

O koskoca Hüsnü bey, damın tepesinde şakır şakır göbek atmaya başladı:

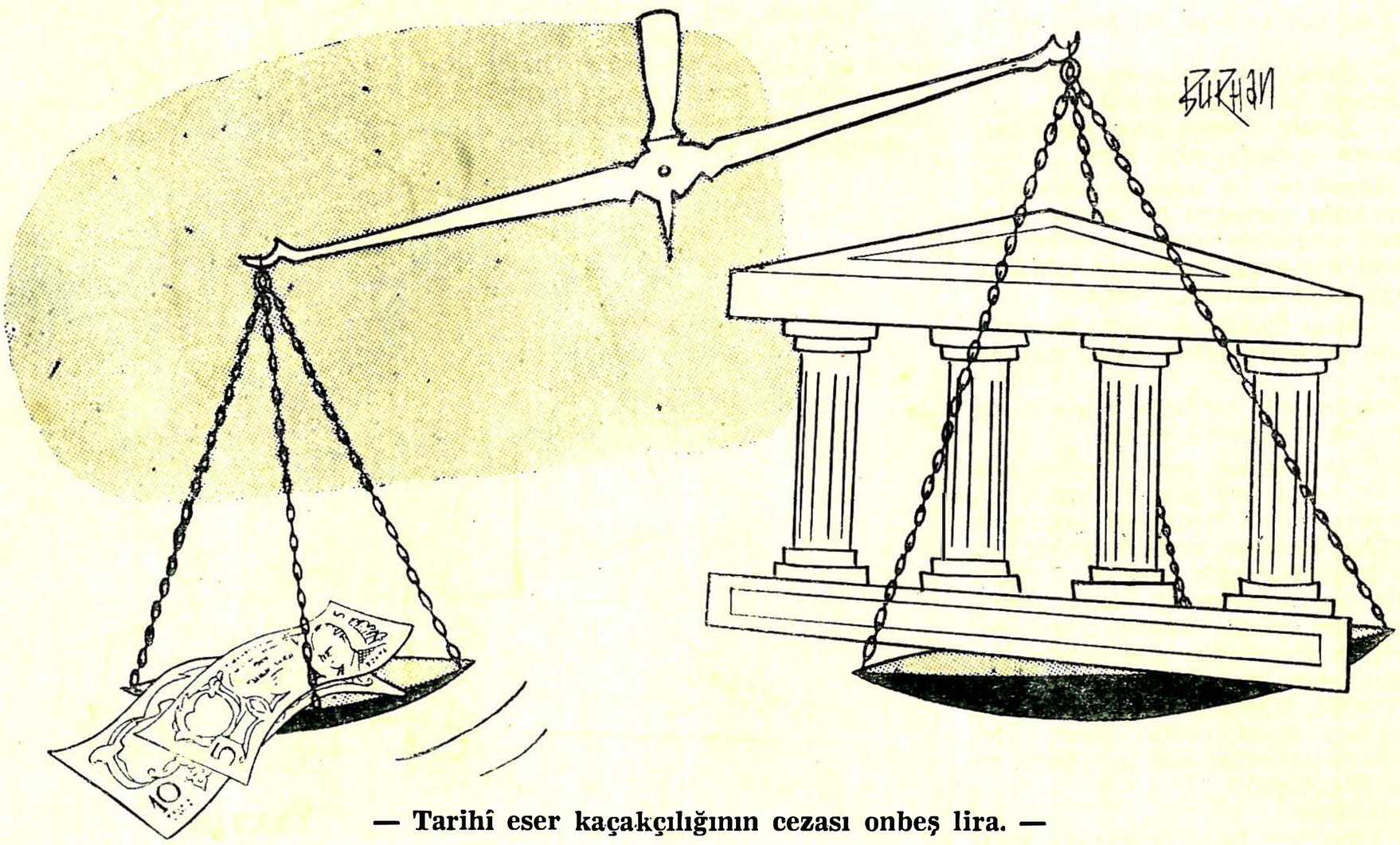
— İnmiyorum ulan, beni buradan kimse indiremez!...

Bağırdı kan çanağı gibi gözleriyle:

— Bana bakın baaanaaa!... Bana adıyla şanıyla damlar aslanı Hüsnü derler, anladınız mı, damlar aslanı Hüsnüüüü!...

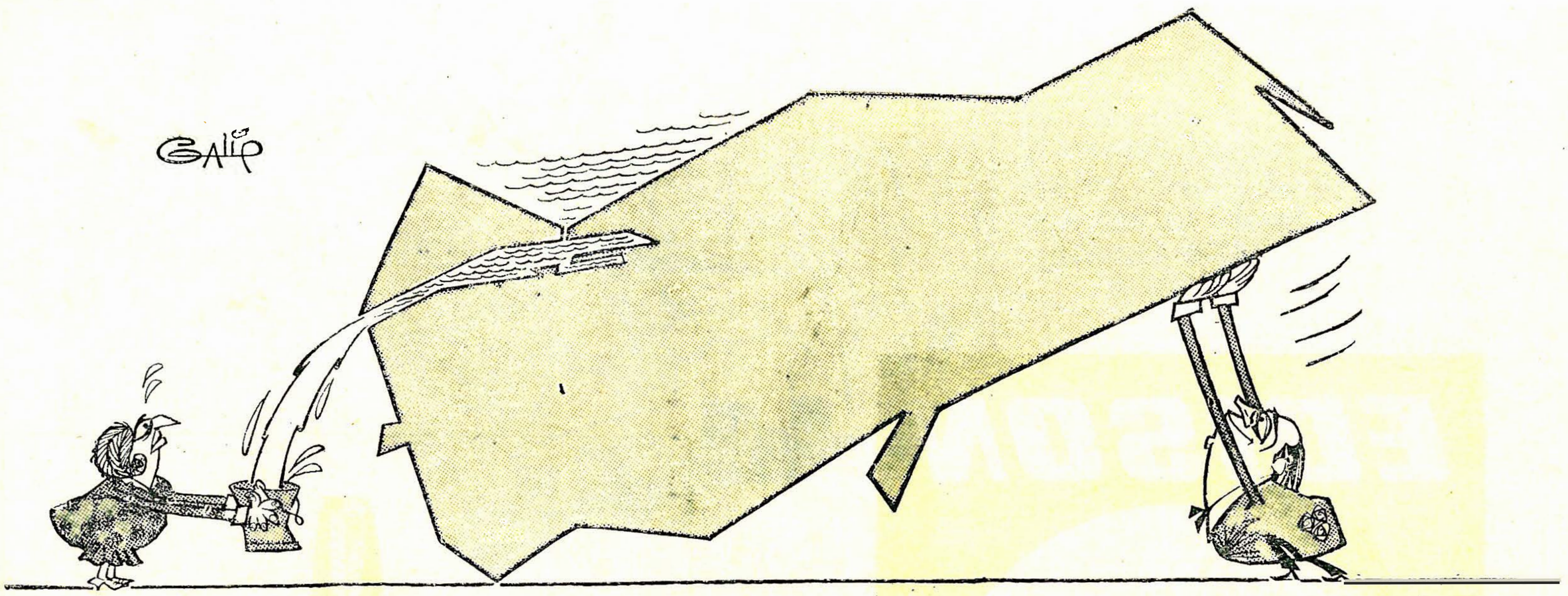
Gerçekten çıldırmıştı Hüsnü bey... Şakır şakır göbek atmayı bırakmış, şimdi harmandalı oynuyordu gecenin üçünde, ay ışığına karşı, kırmızı kiremitli damın tepesinde...

Muzaffer İZGÜ

— Tarihî eser kaçakçılığının cezası onbeş lira. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

— İstanbul'un su derdini halletmek için her çareye başvurulacak. —

aynaMEHDİ ZIT

BEN BAŞKAN OLSAYDIM

★

ŞİMDİ herkes, Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanun Tasarısını görüşen Geçici Komisyon Başkanına kabahat buluyor. Gûya bu komisyonun Başkanı, birtakım oylamalarla Toprak Reformunu işlemez hale getirmişmiş.

Ben bu kanıda değilim. Bence o Başkan, Toprak Reformunu daha mükemmel bir hale getirmeye çalışmıştır. Ama ne var ki, iyi niyetini ve derdini anlatamamıştır. Ben onun yerinde olsam kendimi ve fikirlerimi şöyle savunurdum.

Diyelim ki bir gazeteci geliyor ve bana bu konuda sorular soruyor.

Gazeteci: Beyefendi! Söylendiğine ve iddia edildiğine göre siz, toprak reformuna karşıymışsınız.

Ben (Komisyon Başkam olarak): Hâşâ!... Ben, süt ve su katılmamış hakiki bir toprak reformu taraftarıyım. Toprak reformu belki bana karşı olabilir ama, ben ona karşı olamam.

Gazeteci: Fakat diyorlar ki siz, tasarıda, yapılmasına önayak olduğunuz baz değişikliklerle bu kanunu uygulanamaz hale getirmişsiniz.

Ben: Tamamen reddederim. Ben ne yapmışım da, toprak reformunu uygulanamaz hale getirmişim?...

Gazeteci: Kamulaştırmaya esas olacak olan toprak birimlerine ait maddeyi tasarıdan çıkarttırmışsınız.

Ben: Fena mı etmişim?... Bir toprak reformu kime karşı yapılır?... Hiç şüphesiz Toprak Ağasına karşı, değil mi?... Tasarıdaki toprak birimi ölçüsü ne idi? 150 dönüm. Yahu, 150 dönümlük toprağın sahibine ağa mı denirmiş? Ben bu ölçüyü 5000 dönüme çıkarmak suretiyle, kanunu tam hedefine yöneltmek istiyorum. Yâni, kamulaştırılacak toprak birimi 5000 dönüme çıkınca, işte ancak o zaman Toprak Ağalarına karşı yönelmiş olacak ve gaye hedefine varacaktır... Biliyor musunuz, dünya yüzünde en acı şey, anlaşılamamak ve takdir edilmemektir. Ama biz buna rağmen, kutsal görevimize devam edip, kamulaştırılacak toprak birimini 150 dönümden 5000 dönüme çıkararak görevimizi yapmış olacağız.

Gazeteci: O halde size göre bu madde nasıl olmalı?

Ben: Kamulaştırılacak toprak birimi 5000 dönümden başlamalı. Zira toprakta da «Ağalık» 5000 dönümden sonra başlar. Böyle olunca, kanun tam anlamı ile Toprak Ağalarına karşı olacak ve hepsi de mahvolacaklardır. Durumu anladınız mı şimdi?... Ama benim bu iyi niyetime rağmen, hakkımda çıkarılan şu lâflara bakınız. Fakat bunların Toprak Ağaları tarafından ortaya çıkarıldığım gayet iyi biliyorum. Çünkü onlar da benim bu madde ile, onların çanına ot tıkamak istediğimi biliyorlar.

Gazeteci: Bir de beyefendi, muvazaalı devir ve temliklerin başlangıç tarihi olan, 1961 yılını tasarıdan çıkarttırıp, yerine 1971 tarihini koyarak, tasarıyı geriletmişsiniz.

Ben: İnsaf edin! 1961 tarihi mi daha geridir yoksa 1971 tarihi mi? Eğer ben tasarıyı geriletmek isteseydim, başlangıç tarihini 1971 yılı yaptırmaz, 1961'den de geriye götürerek 1921 filân yapardım. Ben ne yapmışım? 1961 tarihini 1971 yaptırmışım. Bu ise tasarıyı geriletmek değil, tam on yıl ilerletmek demektir. Bir de kalkmış bana hâlâ «Gerici» ya da «Tutucu» diyorlar. Eğer ben «Tutucu» olsaydım, o tarihi de yerinde tutardım. Eğer ben «Gerici» olsaydım, o tarihi alır 1931 yılına filân geriletirdim. Benim ilericiliğime bakın ki, tasarıyı, reformcuların istedikleri tarihten tam on yıl ileriye götürmüşüm. Ama anlaşılıyor ki az yapmışım. Keşke o tarihi 1976 filân yapsaydım.

Gazeteci: Neden?...

Ben: O zaman daha çok ilerici olurdum. Zira tarihi daha ileri aldığıma göre, toprak reformunda, şimdikinden de ilerici olurdum. Bunu yapacak olursam, bizim toprak reformu, dünyanın en ileri toprak reformu olurdu.

Gazeteci: Ne bakımdan?...

Ben: 1971 yılında olduğumuza göre, o zaman 1976 yılının reformunu yapmış olurduk. Bundan daha ilericilik de artık fazla olur sanırım. Keşke bunu yapabilseydim. Yapabilsek, o zaman toprak reformumuz en uygun reform olurdu.

Gazeteci: Niye?... Anayasa'ya mı uygun olurdu?

Ben: Anayasa'yı bilmem ama, başka şeylere her halde uygun olurdu.

Gazeteci: Peki, başka şeylere uygun oluyor da Anayasa'ya niye uygun olmuyor?

Ben: Vallahi kardeşim, sana bir şey söyleyeyim mi, bugünlerde Anayasa'ya ayak uydurmak biraz zor oluyor da ondan.

Gazeteci: Neden?...

Ben: Anayasa yerinde durmuyor ki... Şu bir kaç yıl içinde kaç defa değiştirildiğini her halde hatırlarsınız. Tam kendinizi ve bazı şeyleri Anayasa'ya uydurmaya çalışırken bir bakıyorsunuz ki, Anayasa değişmiş. Onun için ben derim ki; toprak reformunu Anayasa'ya uyduracağımıza, Anayasa'yı toprak reformuna uydursak daha iyi bir iş yapmış oluruz. Üstelik daha da kolay olur.

Gazeteci: Neden Anayasa'yı değiştirmek daha kolay oluyor?

Ben: Gördünüz. Anayasa değişikliği yapılırken ortalıkta çıt çıkmadı. Herkes dünden hazırmış gibi kuzu kuzu anlaştı. Ama sıra bu reforma gelince patırdı başladı. Onun için derim ki; bizde Anayasa'yı değiştirmek, toprak reformu yapmaktan daha kolaydır. Şu halde toprak reformunu yapacağımıza Anayasa'yı değiştirmek çok daha kolay ve pratik olacaktır.

Gazeteci: Çok pratiksiniz bay Başkan.

Ben: Öyleyimdir. Zaten böyle olmasam hiç bu göreve getirirler miydi beni?... Sonra...

Gazeteci: Evet?...

Ben: Biz hepimiz de böyleyizdir...

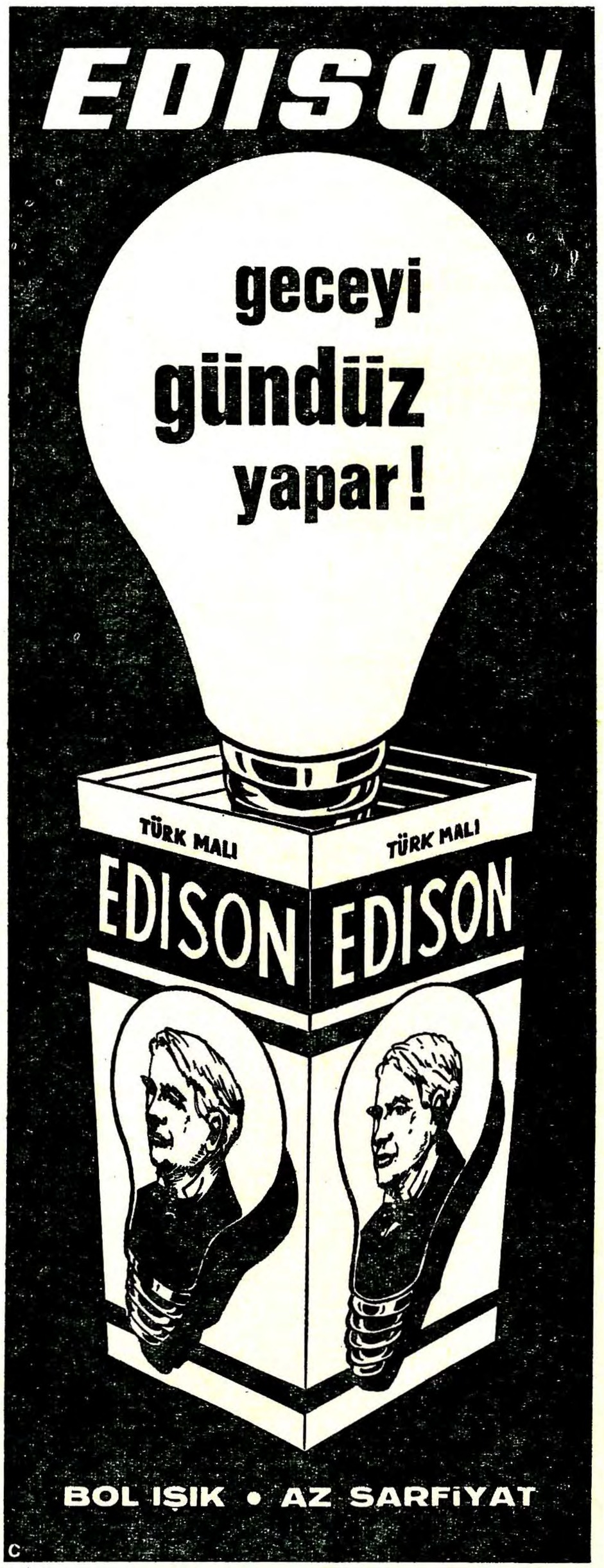
Mehdi ZIT

Orman suçları affedilecek. — Gazeteler —

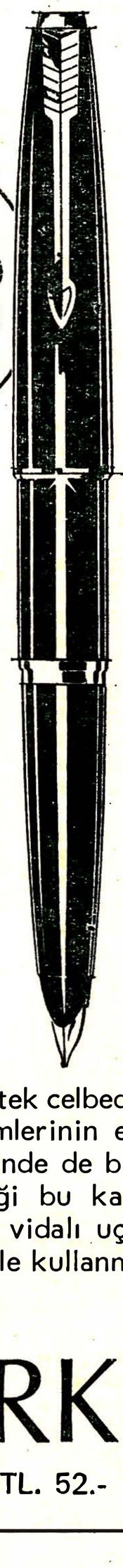
Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

(İlâncılık : 5589 — 181)

YALNIZ
52
LİRAYA

hakikî
bir
PARKER
dolma
kalemi

75 seneden beri
«dünyanın en çok istek celbeden»
Parker dolma kalemlerinin eşsiz kalitesini
Parker 45 modellerinde de bulacaksınız. Bilhassa öğrencilerin seveceği bu kalemlerin özellikleri: Kolayca değişebilen vidalı uç takımı, isteğe göre kartuş veya pompa ile kullanma imkânı, bol yedek parça...

PARKER 45

Çelik uçlu TL. 52.- Altın uçlu TL. 75.-

7

(İlâncılık : 3771 — 180)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HER HAFTA BİR OLAY

Akbaba okur-musunuz?

Akbaba deyince benim aklıma Yusuf Ziya Ortaç gelir. Onun başyazılarının tiryakisi idim!.. Şimdi başyazıların imzasını okuyorum... Bilmem anlatabildim mi?

Akbaba okur musun delikanlı?..

Hem de nasıl... Hikâyeleri Yedigün'ü karikatürleri hepsini zevkle izlerim... Hele arka kapaktaki kızlara bayılıyorum o kadar güzel, o kadar canlı ki...

vallahi ilân-ı aşk edesim geliyor... inanın bana!.

ZEKİ

Akbaba okur musun bayan?

Akbaba okur-musunuz beyfendi?

Bir gün: alışkanlıkla Akbaba satıcısına, 'Bu gün git, yarın gel' dememiş miyim... sonra, aklım başıma gelmiş koşmuşum peşinden... niçin?.. okumak için.

Geçen de Akbaba da bir fıkra okudum. nişanlıma, ağabeyime anneme ve babama toplu halde anlattım. Bu güzel fıkraya hiç birisi gülmedi. bir «Tıssss» ki sormayın...

Meğer biraz önce Akbaba da onlar da bir fıkra okumuşlar: gülmekten, tekrar gülmeğe kimde hal kalmış ki...

Beni unutma... Ben de Akbaba'nın devamlı kapak okuyucusuyum!

Akbaba

Akbaba

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekstil sanayimize yön veren kuruluş'un yurdumuzun her yöresine yayılan mamulleri ...

POLYESTER KUMAŞLAR

— **Kiğılı** Tel: 27 35 72 - 26 53 01 İstanbul
- Satenli Silmolen
- Saten Polyester
- Perilen Armür
- Perilen Jakar
- Süper Unitex

— **Sedat Özcan** Tel: 27 39 87 - 27 76 13 İstanbul
- Süper Epengle

— **Bahar Manifatura** Hüseyin Pala ve Oğl. Tel: 22 58 06 İstanbul
- Iskoç Ceketlik

— **Güney Tekstil** Osman Taşa ve M. Ali Bacaksızlar Tel: 62 86 Adana
- Güney Dormex
- Güney Silmolen

— **Güney Ticaret** Kâzım Türker - Hulusi Köymen Tel: 51 34 - Adana
- Güney Polyester

ALPAKALAR

— **H. ve Burhan Özdemirci Kollektif Şirketi** Tel: 27 12 73 - İstanbul
- Güney Polyester Ekstra Alpaka

— **Seviş Ticaret** Tel: 27 86 78 - İstanbul
- Güney Polyester Ekstra Alpaka

PARDESÜLÜKLER

— **Başer Adut** Tel: 22 25 63 - İstanbul
- Oley Pardesülük
- Varon Pardesülük

— **Kontaş** Tel: 22 50 05 - İstanbul
- Kontaş Pardesülük

EMPRİMELER

— **Küçükçalık** Tel: 27 78 57 - 22 71 63 İstanbul
- Süper Jarselen Emprime
- Tripolen Emprime

— **Emin Manifatura** Tel: 22 69 41 - 22 95 37 - İstanbul
- Sembol Emprime
- Fıstan Emprime
- Şebnem Emprime

— **Perteks** Tel: 22 00 70 - İstanbul
- Tervolen Emprime
- Jolilen Emprime
- Monblan Emprime

— **Anadolu Birlik** Tel: 27 79 30 - İstanbul
- Derya Emprime
- Perilen Emprime
- Lüks Kadife Emprime

— **Yeşilkayalar** Tel: 27 10 31 - İstanbul
- Dorilen Emprime
- Ultralen Emprime

— **Yıldız Manifatura** Tel: 27 25 03 İstanbul
- Zühal Emprime

— **Cahit Ashaboğlu** Tel: 22 35 66 İstanbul
- Süper Jorjelin
- Lüks Kadife Emprime

— **H. Sert - Kasaboğlu** Tel: 25 69 - Konya
- Aylin Emprime

— **Güney Ticaret** Tel: 51 34 - Adana
- Jorjelin Emprime
- Tripolen Emprime

JAKARLI PERDELİKLER

— **Ak Mensucat** Tel: 27 10 69 - İstanbul
— **Fethi Soylu** Tel: 27 07 16 - İstanbul
— **Nazım Ticaret** Tel: 27 43 15 - İstanbul
— **Küçükçalık** Tel: 27 78 57 - İstanbul
— **Duran Kanaat** Tel: 22 67 36 - İstanbul
— **Diltemizler** Tel: 22 95 93 - İstanbul
— **Toraman Ticaret** Tel: 22 98 89 İstanbul
— **Güney Ticaret** Tel: 51 34 - Adana
— **Adil Orhan** Tel: 27 43 08 - İstanbul
— **Aykut Hamzagil** Tel: 22 80 20 - İstanbul
— **Alteks Manifatura** Tel: 26 58 33 İst.

EMPRİME, PERDELİK ve DÖŞEMELİKLER

— **Emin Manifatura** Tel: 22 69 41 - 22 95 37 - İstanbul
- Gülistan Perdelik
- Gonca Döşemelik
- Şanzelize Perdelik
- Emin Krep Döşemelik

— **Küçükçalık** Tel: 27 78 57 - 22 71 63 İstanbul
- Lüks Moline Perdelik
- Rips Perdelik
- Saten Döşemelik

— **Yeşilkayalar** Tel: 27 10 31 - İstanbul
- Venezia Perdelik

— **Yıldız Manifatura** Tel: 27 25 03 İstanbul
- Şanzelize Perdelik

— **Güney Ticaret** Tel: 51 34 - Adana
- Saten Döşemelik
- Rips Perdelik

GÖMLEKLİKLER

— **Desen Mensucat** Tel: 22 11 06 - 22 39 43 İstanbul
- İpek Poly Gömleklik
- Lüks Terilen Gömleklik
- Ringo Gömleklik

— **Pamuk İş** Tel: 22 55 27 - 27 75 22 İst.
- Tery Poly Gömleklik

YER HALILARI

— **Ara Davudoğlu** Tel: 22 59 47 İstanbul
— **H. Kefeli ve Oğulları** Tel: 22 55 06 - İstanbul

DUVAR HALILARI

— **Seviş Ticaret** Tel: 27 86 78 - İstanbul
— **Güney Ticaret** Tel: 51 34 - Adana
— **Osman Taşa - M. Ali Bacaksızlar** Tel: 62 86 - 11 93 - Adana
— **Hasan Sert** Tel: 25 69 - Konya

LİSTE MALLARI

- Kadife Emprime
- Lüks Divitin
- Süper Bahar Emprime
- Süper Oksfort
- Gül Emprime
- Manolya Saten Emprime
- Namazlık

ADANA

GÜNEY SANAYİ ADANA

ADANA P.K. 211 - Adana
Telex: 12 Güney-Adana Tel: Santral 10 67 - 68-69 Satış 71 54

İSTANBUL İrtibat Bürosu
Aşirefendi Cad. 29 Santral 26 51 47 Telex: 202 Güney-İstanbul

İZMİR İrtibat Bürosu
Mimar Kemalettin Cad. 1326. Sokak 7 Tel: 23 297 - 36 867

(İlâncılık : 5661 — 188)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7 gün

PAZARTESİ :

AKBABA'dan mektup

İzin verirseniz haftanın ilk gününü, milletini gülmeye alıştıran kurucumuza; üstad Yusuf Ziya ORTAÇ'a ayıralım.

Senden sonra pek karıştı
Bıraktığın dünya ustam.
Kin güdenler tüm barıştı,
Kardeş, kardeşle kapıştı;
Gün karardı sisten, pustan
Anlamadık «Dur» dan, «Sus» tan
Kaz değil, hoşlanmaz «Tıs» tan
AKBABA'nla övün ustam.

Yaşı tam elliye erdi
Derdi gene halkın derdi.
Ektiğin tarla yeşerdi
Ürününle övün ustam.

Geçinmek zor, işler kesat
Fiyatlarla ücret tezat
Geçer akçe fitne fesat,
Ama gene sevin ustam.

Dönüşüyor günler aya
Tebessümler kahkahaya;
Kederi aldı alaya
Okurların senin ustam.

Partiler azıttı işi
Erken getirdiler kışı.
Hele Meclislerin dışı
İçinden de serin ustam.

Saşmaz rotasında kuşun
Dimdik başındayız işin;
Düşmanıyız ters gidişin
Kalbimizde yerin ustam.

SALI :

İki bayraın arası...

Bayramın bitmesiyle nüfusunun tamamı ya da çoğu Müslüman olan ülkelerde bir faaliyettir başladı.

Radyolar, marşlar çalıyor. Gazeteler, savaş haberleri veriyor:

«Mısır alârma geçti.»

«İsrail seferberlik ilân etti.»

«Pakistan jetleri harekete geçti.»

«Hint askerleri dört cepheden sınırı geçti.»

Olur mu? diyeceksiniz.

Bal gibi olur! O «İki bayram arası kıyılmaz» sözü, nikâh için söylenmiş.

Bildiğiniz gibi adı geçen yerlerde kıyılan, nikâh değil, can!...

Ona pekâlâ kıyılabilir.

ÇARŞAMBA :

Hazırlık

Sadece «Ârıza ve Şikâyet» Servisinin geliriyle geçinen PTT, şimdi de başlamış telefon edenlerin resimlerini çekmeye.

Neden?

Amatör fotoğrafçılığa mı merak sardı?

Sanmayız.

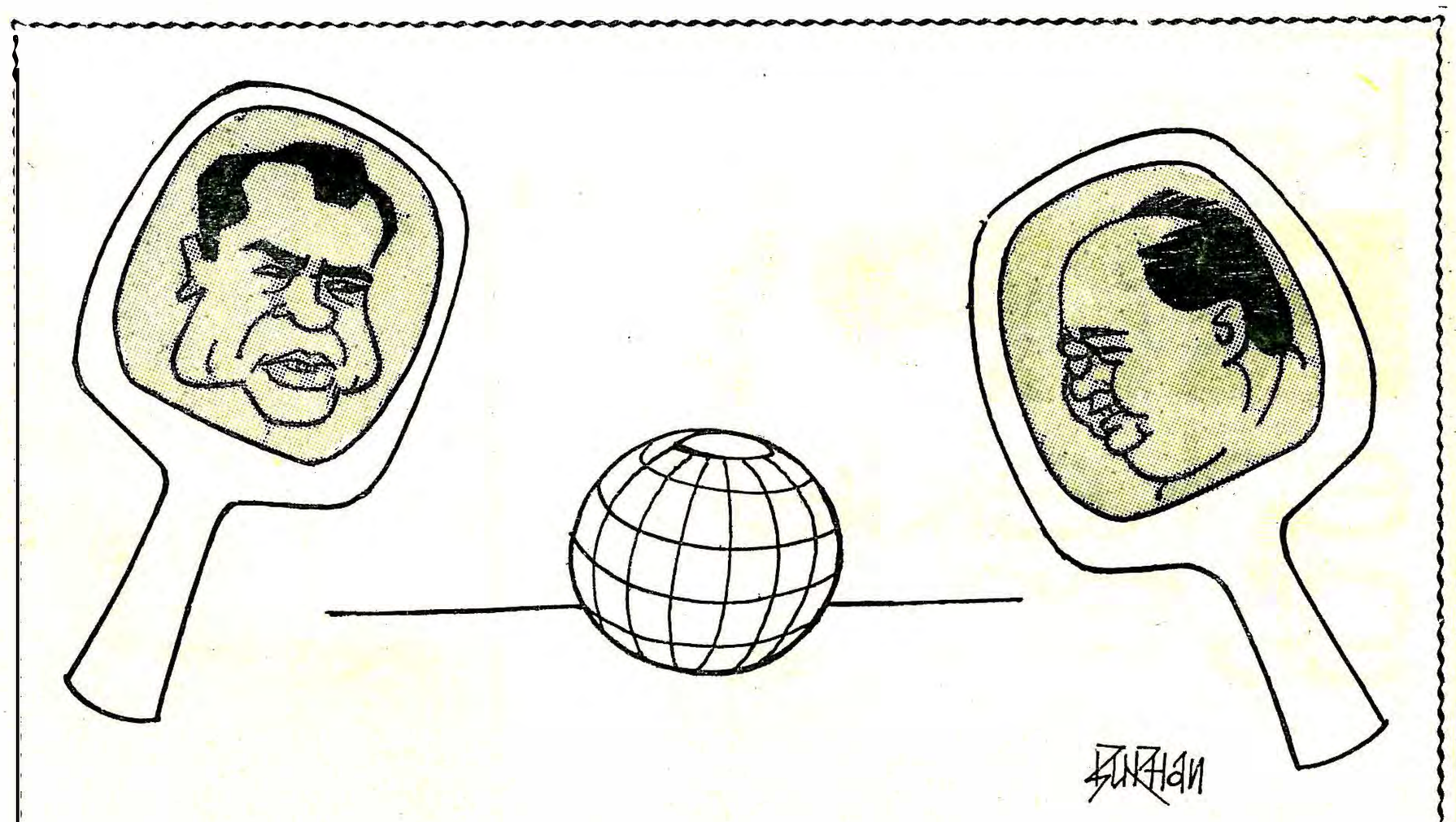
Reklâma mı karar verdi?

Ummayız.

Hani telefonla konuşmanın mümkün olmadığını ele alıyoruz ya ara sıra?

Hemen resimli bir yalanlama gönderecek, «İşte, son altı ay içinde konuşmayı başaran ikinci vatandaşımızın fotoğrafı...» diyecek.

Ve böylece inanmak zorunda kalacağız yalan söylediğimize.

Ping - Pong raketlerine Nixon ve Mao'nun resimlerini çizmek moda oldu. — Gazeteler —

PERŞEMBE :

Zorları ne?

Buyrun size Atina kaynaklı bir haber:

«İki papaz rakı fıçısında boğuldu!»

Yahu yapmayın Allahaşkına! Başkalarına da hak tanıyın biraz.

Ramazandan çıkan biz; rakı fıçısına dalan siz!

Allahtan revâ mı yâni ey peder-i aziz?

CUMA :

Altında kalmayız

Amerikalı filmciler, Türk meslekdaşlarına burs verecekmiş.

Verirler elbet. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenir mi?

Verirler burs'u, alırlar kurs'u; verirler burs'u, alırlar kurs'u...

Tanrının izniyle bir kaç ayda Hollywood'u, Yeşilçam'a benzetiriz doğrusu!

Bırakın onu

Zonguldak'ın Devrek ilçesinde bir erkeğe iki kadın, 5000 kişiye bir banka şubesi düşüyormuş.

Hâlâ nelerin hesabıyla uğraşıldığını görüyorsunuz değil mi?

Etmeyin, eylemeyin birader... Elin kızını kızanını, kaç kişiye bir banka düştüğünü bırakın.

Devrek'linin eline ayda kaç kuruş geçiyor ona bakın!

CUMARTESİ :

Benzettiler zaar

«Türkiye'de ilk modern bale kuruldu.»

Haberi okurken, muhabir arkadaşın aceleciliğine güldük.

Bizim bir kanalizasyon derdimiz olduğunu her halde unuttu.

Son yağan şiddetli yağmura şehri gezerken tutulduysa, bir çukur semtleri basan sulara baktı, bir yol bulup geçmeye çalışanlara baktı, onca kişinin bale yaptığını sanıp haberine başlığı attı!

TV. de ister ama...

TRT. Kanunu görüşülürken söz isteyen bir üye, Meclis Geçici Komisyonunda sormuş: «TV'de neden ince saz yer almıyor?»

Kimbilir... Belki de politikadan zaman kalmıyor.

PAZAR :

Yer değiştirsinler

Açıklamayı gördünüz mü?

«Hava kirlenmesi nedeniyle, Ankara'da oturanlar 1976'dan sonra kanser olacaklar!»

Daha şimdiden kaçacak delik arayanlara hatırlatalım:

Paniğe kapılmayın beyim... Buyrun, İstanbul'a Haliç'in kıyılarına gelin. Gerçi orada da iktidarsızlık tehlikesi var ama, karar sizin.

Hangisini seçersiniz?

Kanser olma pahasına iktidarda kalmayı mı...

Hayatta kalmak için iktidardan olmayı mı?...

Unutmuşlar

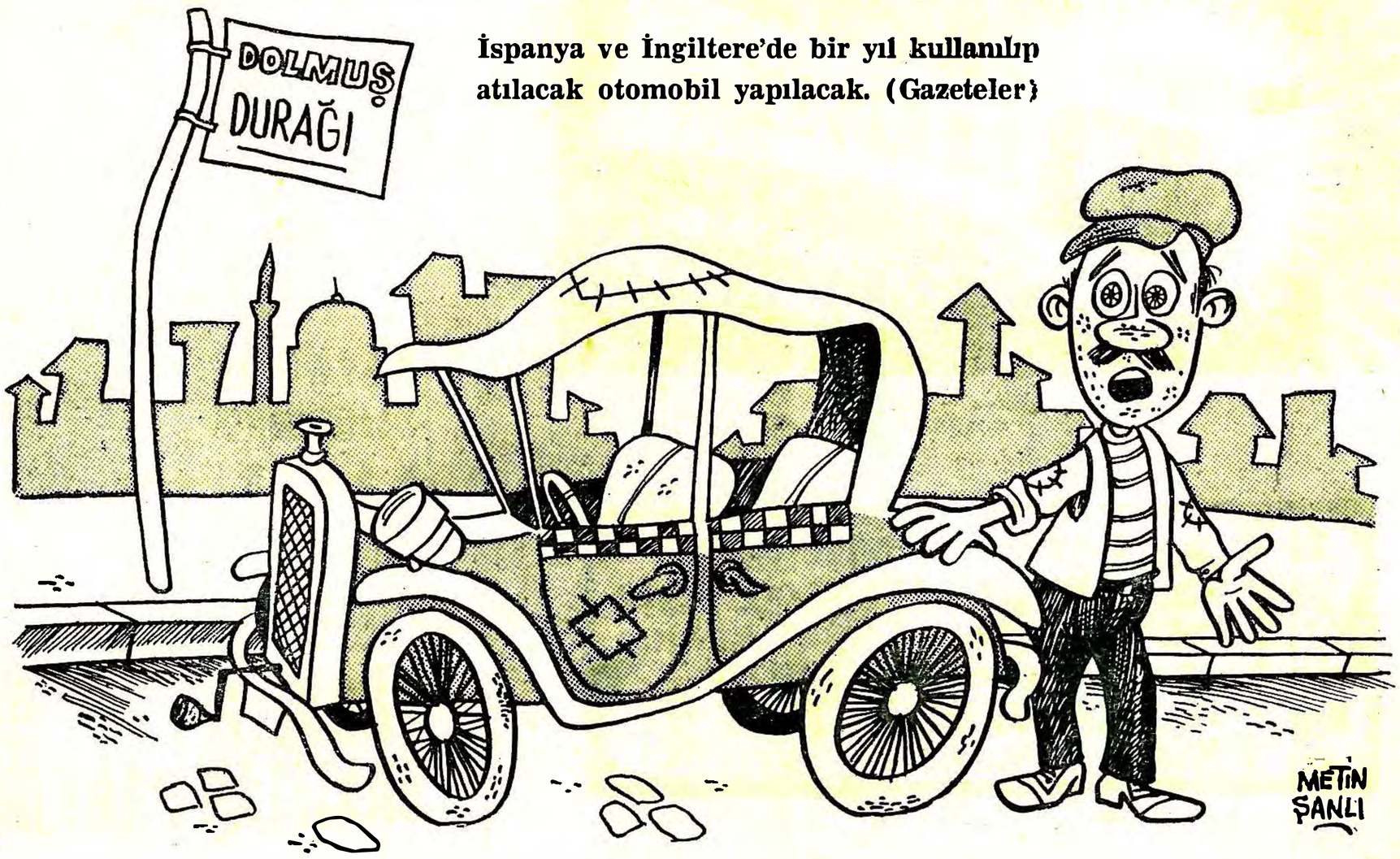
Birleşmiş Milletler İstatistik Genel Müdürlüğü eğlenceli bir iş bulmuş kendine: Bir «En» çizelgesi hazırlamak. Başarmış da hani. Açıklamış:

«En kalabalık şehir: Tokyo...»

«En kalabalık ülke: Çin.»

Üşenmeyip buralara da gelselerdi, garanti, «En başıboş şehir» derlerdi İstanbul için!

Vedat SAYGEL

İspanya ve İngiltere'de bir yıl kullanılıp atılacak otomobil yapılacak. (Gazeteler)

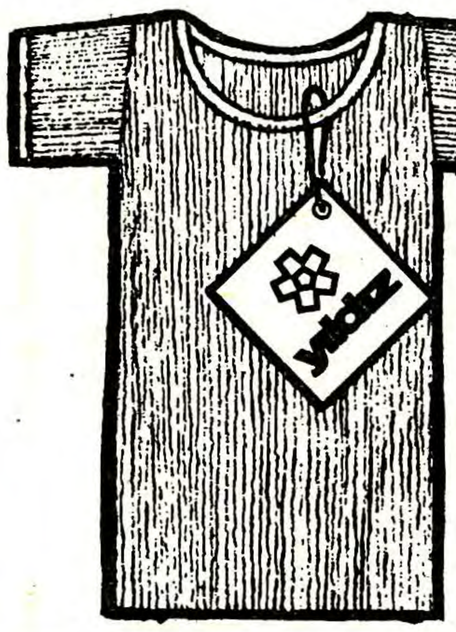
— Bu da bizim 40 yıldır kullanıp da atamadığımız otomobil!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kardeşim,
RiP':
erkekler
giyer.

STÜDYO GRAFİK

erkeğin
çamaşırı

(Stüdyo Grafik : 1035 — 184)

KADIN ERKEK VE ÇOCUK GİYİMİNDE
TÜRKİYENİN
EN
ESKİ
VE EN
MODERN
MÜESSESESİ

dilberler

STÜDYO GRAFİK

(Stüdyo Grafik : 1034 — 183)

(Ajans Tek : 71/157 — 185)

(İlâncılık : 5597 — 182)

(Basın : 60295 - A - 20510 — 186)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

NİŞAN

VAHDET'in dairede tek sır arkadaşı Nermin'di... Aslında Vahdet'in öyle uzun boylu bir sırrı yoktu... Anası babası ölmüş, Ömer ağa adında iyi kalbli bir yoğurtçu tarafından büyütülmüş, okutulmuştu... Liseyi bitirince de Ömer ağa onu postaneye memur olarak koymuştu... İşte Vahdet, içine kapanık Vahdet, Nermin'le orada tanıştı... Nermin de onun yanında havale gişesindeydi. İyi kalbli, sessiz, fakir bir ailenin kızıydı... Babası ölmüştü... Anacığını o bakıyordu... İki kazazede iyi bir arkadaşlık kurmuşlardı... Çok sade ve basit hayatları içindeki monotonluğu ay başlarında aldıkları maaşla, tatiller ve arada bir ortak aldıkları millî piyango bileti biraz değiştiriyordu...

Vahdet yirmisekizinde olmasına rağmen evlenmemişti... Beşyüz altmışiki lira ile evlenmek işine gelmiyordu... Beş senedir giydiği kahverengi elbiseleri için de hep kendisinin ilânihaye evlenemiyeceğini düşünürdü... Nermin de evlenmeyi düşünmezdi... Zaten soluk benizli, fazla güzel olmayan bir kızdı... İş önlüğünün altından, vücudunun da et yememekten şekilsiz olduğu belli oluyordu...

Ev kiraydı... Annesi hastalıklıydı... Kısacası iki arkadaş da buradan emekli olana kadar çalışacaklardı... Bu kaçınılmaz bir gerçekti... Çünkü hayatlarında büyük bir sürpriz, bir mucize olması ihtimali yoktu... Memur, memurdu... Hayatı da malûmdu. Maaş ve hesap... Bakkal ve kasap...

Fakat bir gün Vahdet'in hayatında ufak bir değişiklik oldu... Oturduğu tek odanın sahibi Hesna hanım ona bir kız bulmuştu.

Sessiz, kendi halinde bir kızdı. Ailesi de tam Vahdet'e göreydi... Vahdet bu haber karşısında gülmüş:

«— Boşversene Hesna hanım teyze, bu maaşla ben kız değil, bizim tekiri bile besleyemem...» demişti.

Fakat kadın kızı methetmişti. Ev kızıydı... Tırnağının ucunu kimse görmemişti... Onun maaşıyla gül gibi geçinirlerdi... Hem yuva yapana Allah yardım ederdi...

Bunlar hep söylenen lâflardı ama Vahdet yirmisekiz yaşına kadar gerek mahçubiyetten, gerek malî durumundan pek kadın üstüne iş tutamamıştı... Bir kere sinemada yanında oturan bir kadının kolunu sıkıştırmaya kalkmış, fakat kadının altmış yaşında olduğunu antrakta anlar anlamaz sinemadan fena halde tüymüştü...

Kısacası Vahdet geceleri kendini şeytan aldatmasına o kadar alışmıştı ki, kadının bir şeytan olduğuna adamakıllı inanmıştı... Onun için kadın lâfı duyunca şeytan görmüş gibi oluyordu... Bir Nermin müstesna... O zaten Vahdet için kadın değildi. Bir kaç kere Nermin'in bacakları tesadüfen açıldığı halde Vahdet ona bir kardeş gibi bakmıştı...

Dairede öğle tatilinde her zamanki gibi iki arkadaş yemekhaneye geçtiler... Nermin Vahdet'in dalgınlığından onda bir iş olduğunu anlamıştı:

«— Ne o Vahdet.. bir düşüncen var senin?...»

«— Hiç... İşlerden...»

«— Yooo, var... Ben seni tanırım... Hadi söyle bana... Senin en yakın arkadaşın değil miyim? Vallahi darılırım sonra...» gibi lâflar söyledi.

Vahdet sarımsı bıyıklarını çekti, gülümsedi:

«— Bizim ev sahibi kadın, bana bir kız bulmuş...»

Nermin bu habere sevinmişti:

«— Fena mı, evlenip yuvanı kurarsın... Bak buna memnun oldum... Hem bunda ben üzülecek bir şey görmüyorum ki... Tabii evleneceksin... Geç bile kaldın...»

«— Bu maaşla mı?... Deli misin, üç gün sonra karı tuz dedi mi?...»

«— Aman hep aynı lâflar... Belki iyi bir kızdır. Eve gidince sıcak bir yemek bulursun. Söküğün dikilir. Çamaşırın yıkanır...»

«— Onları kendim yapmaya alıştım...»

«— Kadın eli başkadır...»

«— Aman, ben hiçbir kadın elini üstümde istemiyorum...»

«— Hayır Vahdet, evlenmelisin. Vallahi billâhi çok iyi edersin... Bir arkadaşın olarak bütün kalbimle senin mesut olmanı isterim...»

«— Peki, sen neden evlenmiyorsun?... Ben erkeğim, kırkımda bile evlenebilirim... Fakat sen?... Bak, yirmiyedine geldin, yaaa...»

«— Ama ben kızım... Hangi erkeğe gidip, beni alır mısın, derim?.. Kısmetim çıkmadı değil... Fakat hepsi ipsiz sapsız takımı... Üç kuruş maaşımı da elin meteliksizlerine mi yedireyim?...»

«— Doğru...»

«— Beni boşver sen... Ne olur şu kızı bir görüver... Nikâhta keramet vardır... Evlen yuvanı bil...»

«— Ne kadar iyisin Nermin... Ne kadar iyisin... Yâni şimdi ben...»

«— Evleneceksin... İçimde bir his var, valla billâ çok mesut olacaksın...»

«— Peki bu pazar gidip Hesna hanım teyzeyle şu kızı bir göreyim bâri... Hiç de bu işe evet diyemiyeceğim ama... Hatırın için gideceğim...»

«— Tabiî gidip göreceksin... Çünkü ben senin en iyi arkadaşın olarak istiyorum.»

Vahdet pazartesiden pazara kadar kıvrandı durdu... Maaşından avans çekerek taksitle bir elbise aldı... Ayakkabları pençeye verdi. Arkadaşlarından Necmi'nin hediyesi mavi çizgili kravatını taktı. Hesna hanım teyze ile yola koyuldu... Bu işin olmayacağını o kadar iyi biliyordu ki... Çünkü istemiyordu... Onun nesine lâzım karı... Maaştan üçyüz lirasını bu uğurda çektiğine pişmandı zaten...

Eğri büğrü birtakım sokaklardan geçip sonunda iki tarafından kocaman apartmanların arasına sıkışmış harap bir ahşap evin önüne geldiler... Kapının önünde çelik çomak oynayan bir kaç çocuğu Hesna hanım dağıttı... Vahdet'e yol açtı...

Çocuklardan biri:

«— Yuuu... damada bak!...» diye bağırdı...

Vahdet büsbütün mahçup oldu. Bu işe girdiğine pişman olmuştu. Çoluk çocuğun maskarası olacağını hiç düşünmemişti... Evin pencerelerinde bir hareket oldu... Hesna hanım kapıyı çalmadan önce Vahdet'in yüzüne sırıtarak baktı ve:

«— Göreceksin evlâdım, güller, manolyalar gibi kız...» dedi.

Kapıyı onlara başı örtülü ihtiyar bir kadın açtı... İki kocakarı sarmaş dolaş oldular...

Vahdet, ceketinin eteklerini çekiştiriyor, yutkunuyordu... Bu kadın, kızın annesi olacaktı... Vahdet onun elini öperken, kadının biraz önce mercimek çorbası yediğini anladı... Evin içi zaten kesif bir mercimek çorbasıyla karışık sarımsak kokuyordu... Temiz bir odaya girdiler... Her şey sade ve tertipliydi... Bir kerevet, iki sandalye, bir masa... Duvarda da pos bıyıklı, çatık kaşlı, fesli bir adamın resmi... Bu baba olacaktı... Kızın babası...

Bir süre, «Nasılsınız, iyi misiniz... Allah âfiyetler versin...» gibi lâflar edildi...

Vahdet gözünü köşedeki bir örümcek ağına dikmiş konuşmuyordu... Kadınların konuşması uzuyor, Vahdet terledikçe terliyordu... Sigara paketini bile zorla çıkardı... Şu kız mıdır, ne halttır, bir gelse, kendini gösterse de bu iş bitse diye düşünüyordu... Kocakarılar, meseleyi ortaya bir türlü atmak bilmiyorlardı... Biraz sonra dışardan bir tıpırtı, bir ayak sesi duyuldu... Vahdet, kızın içeriye gireceğini hissetti... Başını önüne eğdi... Kız girdi...

«— Buyurınaz mısınız?...»

Bu ses, evet evet, bu ses hiç de yabancı değildi... Vahdet elleri titreyerek kahveye uzandı ve gözlerini kaldırınca fincan, elinden düştü... «Aaaay... Ne yaptın oğlum?... Bir yerin yandı mı?... Vah vah!...» Vahdet bütün bu lâfları duymuyor, karşısındaki daire arkadaşı Nermin'e hayretle bakıyordu... Nerının ha?... Nermin... Kendisinin istediği kız Nerının...

Üç ay sonra karı koca yatakta sevişirlerken Nermin gülerek:

«— Başka çarem yoktu» diyordu... «Seni seviyordum... Gel beni iste, desem olmazdı... Sen de gelip istemezdin... Ne yapayım kocacığım, aklıma bu şekil geldi... Fena mı?...»

Vahdet, Nermin'in sıcak vücuduna sarılırken mestolmuş bir halde:

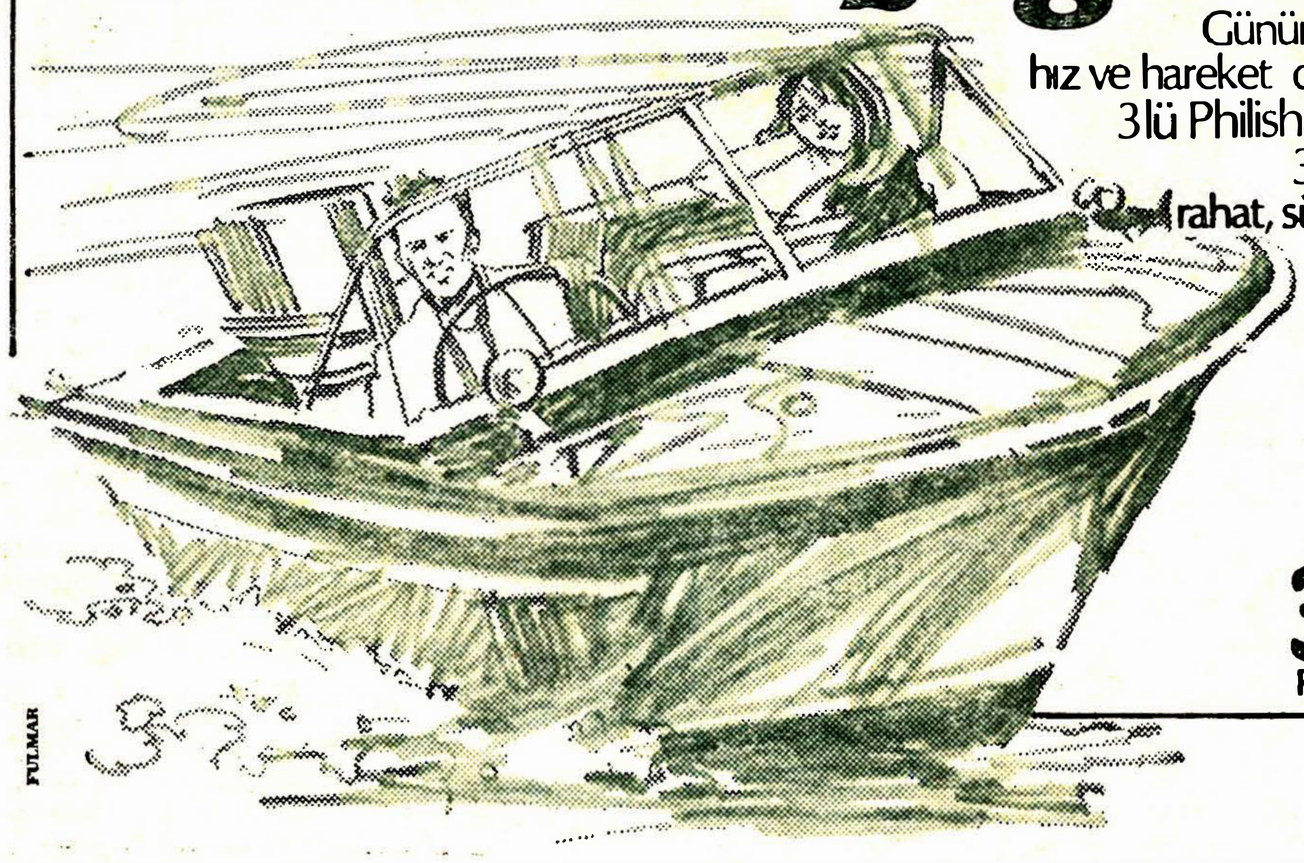
«— Fena olur mu canım» dedi. «Bundan daha iyi bir şey olamaz... Ooooh... Şekerim, Nermin'im benim...»

Haaa... Bir şey daha var... Nikâhta keramet vardır sözünü unuttuk... Aldıkları bir piyango biletine yüzbin lira da çıkmaz mı... İşte, memur olup da maaşının azlığından korkanlara bir misal... Korkmayın, evlenin... Nasıl olsa nikâhta keramet olmasa bile başka şeyler vardır ya...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dinamik çağın adamı için

Günümüz erkeğinin
hız ve hareket dolu yaşantısı
3lü Philishave ile başlar.
3lü Philishave,
rahat, süratli, tertemiz
traş sağlar.

PHILIPS'İN ELEKTRİKLİ TRAŞ MAKİNASI

3lü PHILISHAVE

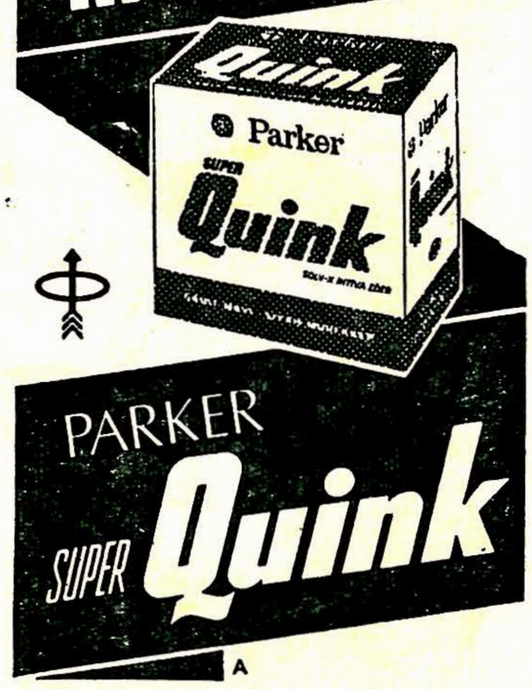
Philips bayilerinde ve bütün büyük mağazalarda

(Filişeyv okunur)

FULMAR

(Fulmar : 312 — 189)

Her nevi
kalem için
en iyi
mürekkep

(İlâncılık : 3777 — 191)

yiyeceğinize

içiniz

TAMEK yegâne kalite meyva suyu

AJANSTEK

(Ajans Tek. 71/383 — 190)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sizin İçin

BİR DAHA YÜZENE KADAR

Kardeşim bütün gün denizden çıkmıyor, bu nedenle hasta oluyordu. Babam, bir akşam kardeşimi önüne aldı, kızgın kızgın sordu:

— Bir daha yüzecek misin?...

Kardeşim, gayet mâsum:

— Vallahi babacığım, bir daha yüzene kadar yüzmeyeceğim.

Kemal ÖZYURT
Maarif Koleji
ESKİŞEHİR

ÇOCUK AKLI

Küçük kardeşimle yolda gidiyorduk. Karşımıza yabancı bir adam çıktı:

— Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim? dedi.

— Buyrun, dedik.

Aksilik bu ya, tam konuşacağı zaman hapşuruk tuttu:

— Haaap... dedi.

Kardeşim güldü:

— Amca sen de amma adamsın ha... dedi.

Ve bana dönerek ekledi:

— Adama bak ya, bizi seyyar eczane zannetti!

Süleyman ARIKAN
Atan Mah. Yaşarbey çıkmazı No: 40 ANTALYA

USTA BALIK AVCISI

İki arkadaştan biri, kendisinin çok iyi balık avladığını iddia ediyordu. Ve karşıyaka'da balık avlamaya karar verirler. Gerekli olan olta, yem vesaire alınır, Karşıyaka'ya gelirler.

Usta balık avcısı hemen işe koyularak, yemi oltaya takar ve oltayı havada çevirmek suretiyle hızla denize doğru fırlatır. Az sonra da sevinçle bağırır:

— Geliyooor!...

Ve arkasından ilâve eder:

— Ben demedim mi, balık avcısıyım diye!...

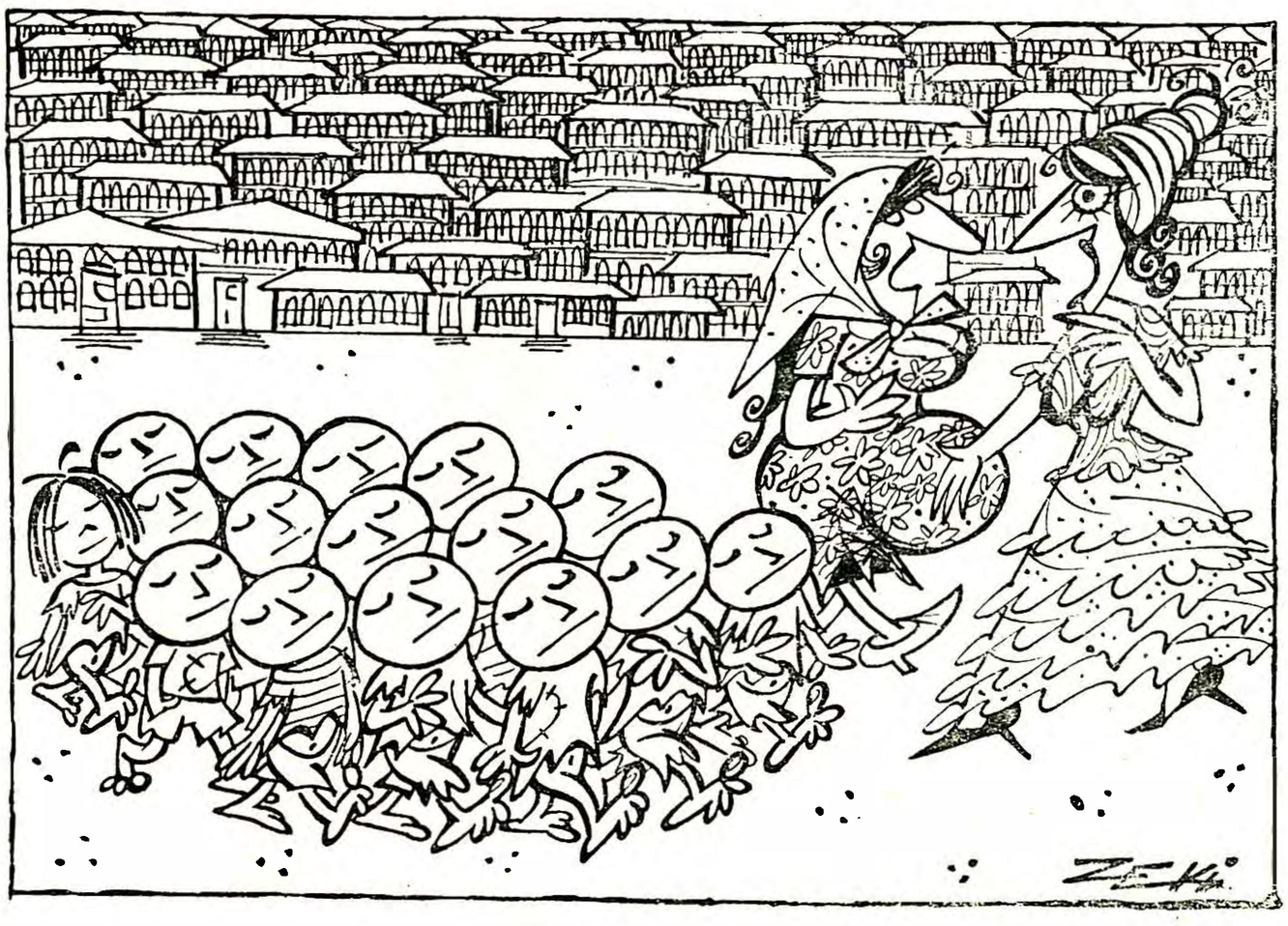
Oltayı çekmeye başlar...

Biraz önce usta balıkçının denize diye savurduğu olta, oralarda hanımıyla gezinmekte olan bir beyin pantalonunun paçasına takılmasın mı! Avcı, oltaya asıldıkça adam yürümüş, asıldıkça adam yürümüş, nihayet adam iyice yaklaşınca:

— Siz balığı karada mı avlarsınız?... diye çıkışır.

Bizim usta balıkçı renkten renge girerken, arkadaşı gülmekten yerlere yatar.

Remzi KÖK
512 Sok. No: 8/B
Şirinyer/İZMİR

— Bu kadar çocuğa isim bulmakta zorluk çekmediniz mi?..

— Yooo... Bir ismi kardeş payı yaptık.. Ah - met, Meh - met gibi...

ÖNCE KOCA

Gima mağazalarının parfümeri kısmındaydım. Kıyafetinden köy çocuğu olduğu anlaşılan ufak bir kız, annesinin eteğinden çekiştirerek parfümeriye geldi:

— Anaa, ana gız, bana öce al, diye tırnak cilâlarını gösterdi.

Fakir ana sinirlendi. Kızının kulağından çektiği gibi:

— Haydee, önce goca, sona öce, yallah!... diyerek uzaklaştı.

Selma AN
Terakki Mahallesi, Lise Sokak No: 11
ZONGULDAK

ASANSÖR

Babam, dişi ağrıyan halamı doktora götürür. Doktorun yazıhanesi 7. katta olduğu için beraberce asansöre binerler. İlk defa asansöre binen halam:

— Bu ne? diye sorar.

Babam:

— Bu bizi yukarı çıkaracak, böylece merdivenleri çıkmaktan kurtulmuş olacağız, der.

İşlerini bitirip dışçiden çıkarlar. Babam, hiç sinemaya gitmemiş olan halamı yolun hemen karşısındaki sinemaya götürür.

15 - 20 dakika sonra canı sıkılan halam, babama:

— Ah gardaşım, bu ne zaman yürüyecek, daha çok mu bekleyeceğiz? der.

Bir şey anlamayan babam:

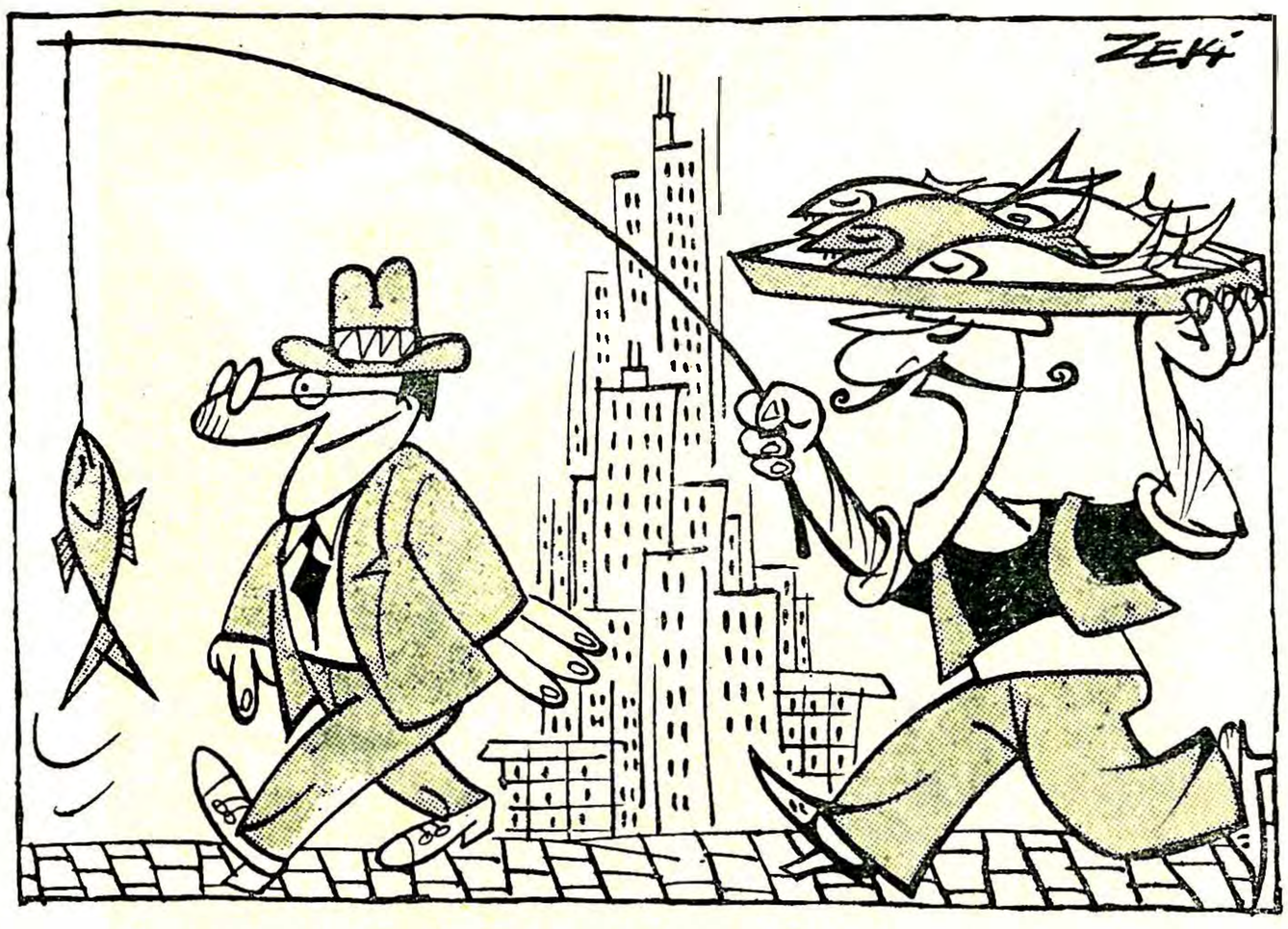
— Ne yürümesi? diye şaşkın şaşkın halamın yüzüne bakar.

Halam:

— Bu, bizi eve götürmiyecek mi? diye sorar.

Meğer halam, asansör yukarıya çıkardı, bu da eve götürecek zannedermiş.

Mehmet UZUN
I. Syy. J. Tb. Asb.
Antakya/HATAY

— Olta balığı bunlar... Canlı canlı!..

YAMAN FUTBOLCU

Komşu köye futbol oynamaya gitmiştik. Formalar dağıtılıyordu. Kaptanımız Çetin, bek Ali'ye:

— Ali, al sen de 2 numarayı giy, dedi.

Ali hemen itiraz etti:

— Vallahi giymem âbi. Ben 2 numaralık futbol değil, 10 numaralık futbol oynarım!...

Yakup GER
Yeni Sebze Hal'i No: 16
ADANA

EVLÂT BOLLUĞU

Komşu kadının; çocuklarının ismini unuttuğu gibi sayılarını da bilmediğini, bizim evde söyleyip dururlardı. Ben de buna pek ihtimal vermezdim. Nihayet bir kış gecesiydi, eve geldiğimde bizde olduklarını gördüm. Biraz sohbetten sonra:

— Eh, Memet geldiğine göre vakit geçmiştir. Biz de gidelim, dedi.

Kalktılar, tam zamanıdır, deyip uyuyan çocuklarından birini hemen sakladım. Kapıdan çıkarlarken:

— Teyze, sayıları tamam mı? diye takıldım.

— Oğul, ben sayılarını karıştırmışam, eve gidip boş yatak kalırsa bilirem ki eksiğimiz var!...

Mehmet PORTAKAL
Kuyumcu, Pamukçu Paz. No: 27 URFA

HANGİSİ?

Vaktiyle bir köyde, sonradan görme, gösteriş meraklısı bir bey varmış. Bir gün bu beye tanımadığı bir bey Tanrı misafiri olmuş. Beraber çiftliği gezerlerken bey, uşağını bir kenara çekip:

— Ben senden bir şey istediğim zaman sen hangisini getireyim, diye sor ki, bizi çok zengin zannetsin, demiş.

Bundan sonra uşak, beyinin her bir şey isteyişinde «Hangisini getireyim?» sorusunu yapıştırırmış.

Beraberce yemeğe oturduklarında, babasının masada olmadığını gören bey, uşağına:

— Git babamı çağır! diye seslenmiş.

Zavallı uşak, ne bilsin, hemen:

— Hangi babanızı çağırayım? cevabını vermiş.

Tufan İLHAN
Konak Mh. Kazancı Sk. No: 1 BURDUR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Getmiş, dedi.
— Niye?
— Ne biliyim ben...
— Goşup hemen açmadın ki. Arkasından adamlar govalıyorlardı, gız gapıyı açmadığınızı görünce, gaçdı getdi, adamlar da goşup yakaladılar, hümüğüne (boğazına) çöktüler...

Sonra nine bir gün, Fidan'ın evde olmadığı zaman yanına gelen İbo'nun gelini Müyesser'i Dilber zannetti:

— Gız nerdeydin gız? diye boynuna sarıldı.

Müyesser bozuntuya vermedi hiç:

— Geldim artık nene, dedi.
— Gız orusbu mu oldun?
— Heye nene?
— Abooov başımıza gelenler... Niye oldun gız?
— Ettiler nene...
— Polis diye bağırmadın mı ederlerken?
— Bağırdım amma duyan olmadı.

Nine dizlerine vuruyordu:

— Aboov başımıza gelenler, aboov başımıza gelenler... Yidirdin o goca goca hacetleri ite köpeğe ha, yidirdin...
— Yediler nene...
— Gız senin suratının rabbiyesili de silinmiş.
— Silgiynen sildiler nene...
— Eh, sülâlemizde bi orusbu eksikdi, çok şükür onu da sen eksik goymadın... Nerdesin şindi?
— Angara'da...
— Ora nere?
— Çok uzak...

Bunları söyledikten sonra Müyesser kendini zor tutarak dışarıya kaçtı:

— Dostum geldi gapıya dostum, diyerek.

Nine ardından bağırdı:

— Gız bâri on lira ver de get!...

Ondan sonra, tam bir ay anlattı durdu bunu... Geceleri Ârif onbaşı kahveden geldiğinde konuyu sil baştan yapıyor, en çok da kendine on lira vermediğine kızıyordu...

Bir çarşamba günüydü... Kuşluk zamanı bir taksi durdu Ârif onbaşının evinin önünde. Tüm mahallenin çocukları sarıverdiler arabanın etrafını. Arabanın içindekini gören:

— Aboov Dilber abla, diyorlardı.

Gerçekten Dilber gelmişti... Fidan, hızla koştu dışarıya. Kızının boynuna sarıldı:

— Gızım, yavrum, bi danem, dedi.
— Ana, dedi Dilber ağlayarak, boynuna sarıldı anasının.

Dilber'in kucağında bir çocuk vardı, şöyle ya bir aylık, ya da onbeş günlük.

— Bu ne? dedi anası.
— Çocuk, benim çocuğum...
— Aboov torunum, ver hele!...

Fidan, yumuk gözlü çocuğu bağrına bastı, kokladı, sıktı, öptü... Çocuklar, giden taksinin ardı sıra koştukları için, hemen haberi olmadı mahallenin. Ama biraz sonra, sokağın en ucundan en başına dek, bir bir damladılar eve:

— Hoşgeldin Dilber! demeye...

Nine, herkesten çok sarıldı torununun boynuna... Sonra:

— Angara'dan mı geldin? diye sordu.

Cevap vermedi Dilber... İçinde bir sancı vardı... Gözlerinin etrafında mor halkalar, uçlarında da iki çizgi... Ağlıyordu boyuna.

— Ya, diyordu nine, orusbu olun mu?
— Ana, dedi Fidan, ağzını topla.
— Ne toplayım gız, gendi demedi mi bana? Sen demedin mi gız bana, orusbu oldum diye?

Komşular karıştılar lâfa:

— Rabiye nene, dediler, dur Allasen, ne diyecek, ne annadacak dinniyek...

Fidan, kovamıyordu komşuları... Şöyle onlar olmasalar, kızının dizinin dibine otursa, olanları bir bir anlatsa... Çocuk da ağlıyordu bir taraftan. Çocuk ağlayınca, nine:

— Gunnamış gunnamış, diyordu. Gız mı oğlan mı?
— Gız...
— Sana çekmez inşallah...
— Anaa!...

Komşular çekilip gidinceye dek, Dilber hiçbir şey anlatmadı. Onlar gittikten sonra anasının dizine kapanıp hüngür hüngür ağladı.

— N'oldu gız, bu çocuk kimden? diye sordu anası.
— Şevket'den?
— Kim bu Şevket?
— Benim patron.
— Nikâh gıydı mı üzerine?
— Yoo, evli... Amma gıyacak... Ben diyordum ki, nikâh gıyılsın da öyle geliyim yanınıza diyordum, amma olmadı.
— Niye?
— Gavga ettik... Bi türlü boşanamadı avradından...
— Evli mi gız?
— Heye... Bana bi ev dutdu, ordaydım şimdiye gadar... Dün gece gavga etdik, benimki de can dedim gendine, çocuk da oldu dedim. N'apim avrat boşanmıyor, uzadıyor dedi. Ben hep burda, elâlemden saklanarak mı yaşıyacam, dedim. N'apim canın isderse dedi... Ben de sabahleyin aldım bohçamnan çocuğu, çıkdım geldim. Amma bana tapıyor ha ana, gör bak, öylen sonu demez, damlar buraya. Yalvarır yakarır... Amma söz almadan getmiyecem, yalvarsın it gibi... Ayağıma gurban ossun...

Anası:

— Gül gibi gızı bulmuş da, dedi... Zengin mi bâri?

— Zengin ya, halı vaktı yerinde .. Bi de çocuk doğurdum gendine, daha ne isdiyor?
— Öteki avratdan var mı çocuğu?
— Üç dene...

Nine:

— Üç dene mi? dedi... Ohooo, seni sepetlemiş avradının yanına getmiş de senin habarın yok gâvur, dedi. Tabiî bardan çıkardı seni?
— Ne barı nene?
— Ee, sen bana orusbu oldum demedin mi?
— Nenee...
— Neneymiş...

Fidan:

— Bugünüme şükürler Yârabbim, bugünüme şükürler, dedi. Seni dünya gözüynen gördüm ya gam yemem artık... Gız insan bi habar salmaz mı be, ne gatı galblisin sen...
— Yüzünüze bakamazdım ki...
— Hadi ordan, dedi nine, onu orusbu olurkene düşünecekdin.

Anası sordu:

— Ee, n'apacan şindi?
— Heç, gelir o yalvarır...
— Ya gelmezse?
— Nasıl gelmez?... Bi seviyor ki beni, tapıyor...
— Gedip babana haber veriyim bâri, sevinsin...
— Anam anam, gızışmasın babam bana...
— Yok gızım, niye gızışsın... Hadi hadi, sen çocuğuna meme ver, ben şindi gelirim...

Anne, acele mantosunu sırtına geçirdi ve sokağa çıktı... O henüz köşeyi dönmüştü ki, bir payton durdu kapının önünde... Çocuklar paytonun etrafını aldılar:

— Abooov Rifat âbi gelmiş, dediler.

Rifat'ın kucağında bir bohça vardı. Bohçanın içinden bir çocuk ağlaması sesi geliyordu. Kapının önünde:

— Anaa, diye bağırdı. Sonra çocuklara döndü:
— Çekilin lan piç guruları, dedi, heç insan görmediniz mi?

Kapıyı tekme vurarak açtı, tekrar bağırdı:

— Anaa!...

Nine:

— Bu Rifat deel mi? diye Dilber'e sordu.
— Heye, dedi Dilber...
— Lan nerdesiniz be!...
— Rifat! dedi Dilber...

Rifat içeriye girdi:

— Bacım, dedi, bacım bacım, şunu da emdir, gurban oliyim, ölecek çocuk...

Nine:

— Ne?
— Çocuk nene çocuk...
— Abooov, her gelen elinde bi şamamaynan geliyor, ben ne ediyin bacım?

Dilber, diğer göğsünü de Rifat'ın çocuğuna uzattı.

— Anam nerde?
— Babama getdi, benim geldiğimi haber vermiye.
— Sen de mi bugün geldin?
— Heye gardaşım, biraz evvel.
— Ben de...

Bir sigara yaktı Rifat... Bacısı sordu:

— Kimin bu çocuk?
— Benim.
— Senin mi?
— Heye, evlendim ben de haberin yok mu? Amma annesi namussuz çıktı, bi gavgaynan bırakdı gaçdı çocuğu üzerime... Artis bunun anası artis...

Nine:

— Lan nerde gelin? diye sordu. Gel hele, bi boynuna sarıliyim...
— Boşver Allahını seversen nene, dedi, sarılman mı eksik galmış senin?...
— Hani lan, beni gelip götürecekdin, arkandan atlı mı goşduruyordu, accık beklemedin neneni gapıda? O bi tepsi gadeyifi n'apdınız?
— Nene, bırak beni gendi halime.

Rifat, başladı ağlamaya:

— Zaten başım dertte, dedi, bi de sen başlama...
— N'oldu lan?
— Daha n'olacak, Kâmuran beni bırakdı getdi... N'aparım şindi ben onsuz? Lan gara sevda bu be, gara sevda... Vallaha bişe de demedim bacım, heç bişe demedim... Ben senle geçinemem, işde çocuğun işde sen dedi getdi... Niğde'deydik, ordan bi bırakdı getdi... Lan ne gader varmış bende be, ne gader...
— Ağlama, dedi Dilber. Aynı şey benimde başımda...
— Belki sen sevmiyon. Amma ben tapıyorum...

Nine, kızgın:

— Neresini sevdin o gart avradın? dedi.
— Nene bak böyle deme, garışmam vallaha ha...

Çocukların ikisi de ağlamaya başladılar. Dilber, her ikisini birden pışpışlayarak uyutmaya çalıştı.

Nine, parmaklarını sayıyordu. Saydı saydı, sonunda:

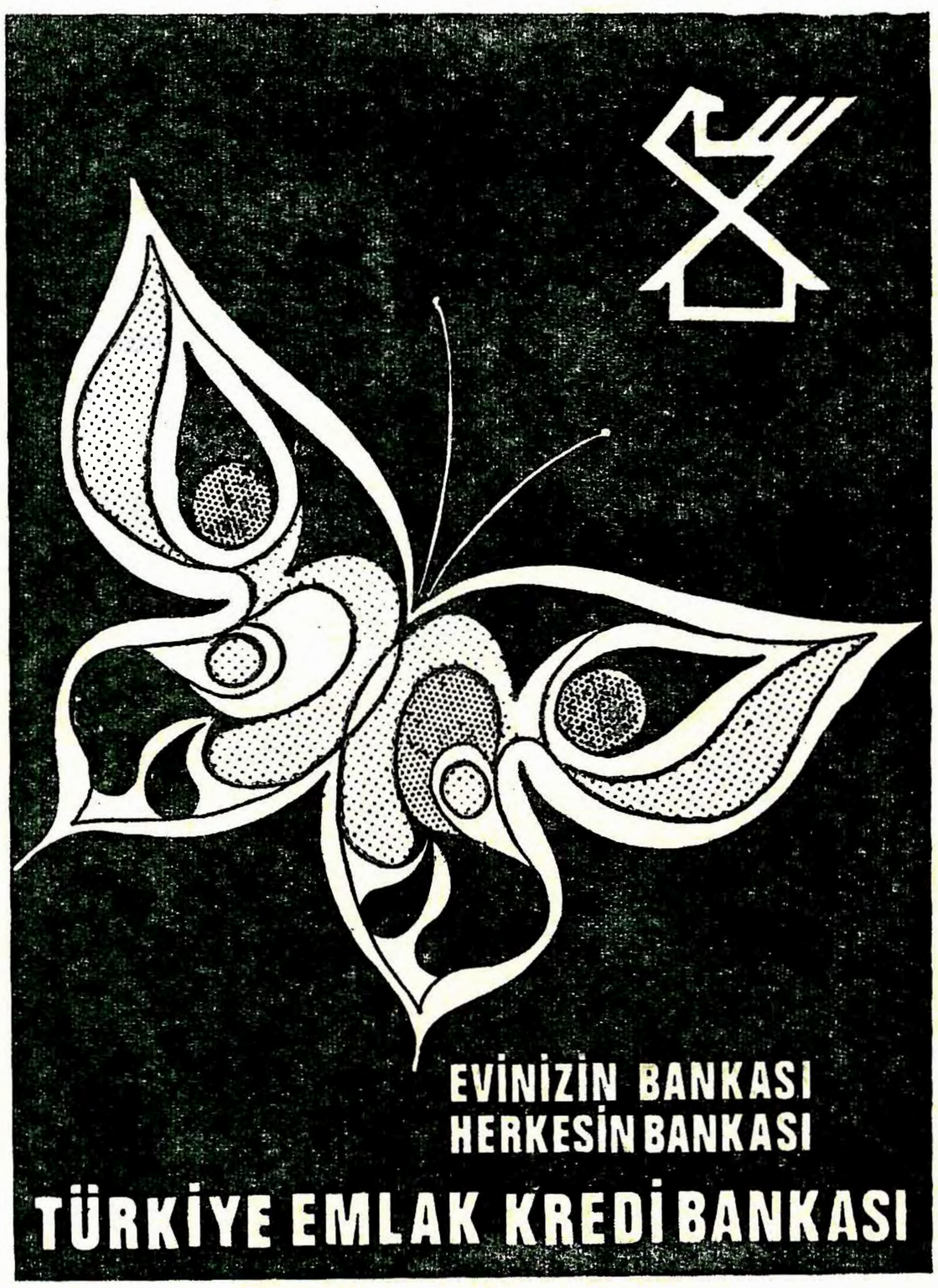
— Olduk, yedi, dedi... Bi de anaız doğurur yakında, oluruk sekiz...

Rifat, başını yastığa dayamış hıçkırıyordu... Ninesi de boyuna:

— Heçbiri çekmemiş Mamıd'ıma, heçbiri, diyordu. Erkek olan bir erkek ağlar mı? Hem de avrat uğruna. Avrat dediğin ne ki, dolu sokakda... Avrat yenisi yorgan yenisi, alın bi dene daha, olur biter. Hem asgerliğini de yapmadın ki.

Önde Fidan, arkada Ârif onbaşı, çıkageldiler. Kadınlar:

(Devamı var)

(Basın : 60206 - A - 20397 — 187)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yazısız

Aldanmış

Josep iyi bir gençti ama temizlikle ilgisi yoktu. Büro arkadaşlarından biri sordu:

— Akşam yumurta mı yedin?

— Hayır. Neden sordun?

— Kravatında yumurta lekesi var da...

Yumurta lekesini tırnağıyla temizlemeye çalışan Josep:

— Aldandın işte, dedi. Yumurtayı akşam değil, beş gün önce bir öğle yemeğinde yemiştim.

Ufak şeyler

Adam, herkeste bulunmayan bir araba almak istiyordu.

— Öyleyse bu arabayı vereyim size, dedi müşterinin düşüncelerini öğrenen acente satıcısı. Bakın, biçimi şahane. Rengi nefis. Lâmbaları modern. Kapıları bile değişik.

Müşteri sordu:

— Motoru nasıl?

Karşısındakini küçümser bir gülüşle omuzlarını kaldırdı satıcı:

— Aman mösyö, ana hususlar dururken, teferruatla ilgilenir mi insan?

Kahraman

Felâketten sonra Marius'u kahvede görenler çevresini kuşattı:

— Batan Rascasse gemisinden sadece senin kurtulduğun doğru mu?

— Elbette, dedi Marius.

— Peki, nasıl kurtuldun?

— Nasıl olacak, gece liman meyhanesinde içkiyi fazla kaçırdım, sabah da gemiyi kaçırdım!

— Penceremin önündeki bu kocaman saksıyı kaldırayım mı?.. Peki ama, kiminle konuşuyorum?..

Onun için

Kayınvalidesinin son anlarını yaşadığını duyan İsidore, bir günlük izin alarak ziyaretine gitmişti.

Ertesi gün üzgün bir halde döndü. Hastanın nasıl olduğunu soran arkadaşlarına:

— Durum gerçekten kötü! diye cevap verdi.

— Böyle birden hüküm verme canım, diye teselliye kalkıştı arkadaşları. Bakarsın iyileşiverir.

İsidore dalgın:

— Durum onun için kötü ya, diye mırıldandı. Ben dönmeden iyileşti bile!

Sınav hazırlığı

Ehliyet almak için imtihana hazırlanan genç kız, yanında hocası, kır yollarında ilerliyorlardı. Ağaçlı bir yolda, hoca emri verdi:

— Fren yapınız!

Kızcağız frene basacağına gaz pedalına yüklendi, ağacın birine çarparak arabanın durmasını temin etti.

— Güzeeel, dedi hoca. Şimdi de lûtfen ağaçsız bir yolda nasıl duracağınızı gösterin!

Yazısız

Nöbette

Dertleşen askerlerden biri:

— Şu kanunlara akıl sır ermiyor azizim, dedi. Meselâ bir harb çıksa da, öldürüleceğin an seni düşmanın elinden kurtarsam, göğsüme «Üstün başarı» madalyaları takarlar. Ama seni bırakıp kendi canımı kurtarsam, şüphesiz beni kurşuna dizerler. Ordu için sen daha mı önemlisin bilmem ki...

Bilmez olur mu?

Kur yaptığı kızın evine giden delikanlı, kapıyı açan küçük kıza sordu:

— Geleceğimi ablan biliyor muydu?

— Biliyor, diye cevap verdi küçük.

— Nerden biliyor?

— Bugün kendisine, «Ölünceye kadar dizlerinin dibinden ayrılmayacağım» demişsiniz de...

Direniş

Günlerdir hasta yatağında kıvranan adamın yakınları, gece gündüz hastanın başucunda nöbet tutan doktoruna nasıl olduğunu sordular.

— Garip, diye mırıldandı doktor. Akıl almaz bir güçle hâlâ direniyor!

— Ne yaparsınız, dedi hastanın karısı. Görüyorsunuz işte... Ecel gelmedi mi ilim dahi insam öldüremiyor!

Kafayı çekince...

Meyhaneden çıkan sarhoş bütün gücüyle karşıdan gelen adama çarpınca:

— Affedersiniz mösyö, diyerek şapkasını çıkardı. İnanın kabalık olsun diye yapmadım bunu. İkiz kardeşinizle aranızdan geçmek istemiştim.

— Aaa, oldu mu ya... Onun ateşini söndürdünüz!..

Daha iyi

Hasta dostunu ziyarete giden adam:

— Oh oh, çok iyi gördüm, dedi. Artık tehlikeyi atlattın sayılır.

Umutsuzca içini çekti hasta:

— Tehlikeyi gerçekten atlatmış olacağım ya, ah şu yarını da bir atlatsam...

— Neden?

— Yarın doktor yine gelecek de, ondan!

İnci avcısı

Arkadaşını yeni bir kızın kolunda gören delikanlı:

— Bu kadarı fazla artık, diye isyan etti. Son bir yıl içinde değiştirdiğin bu sekizinci sevgili.

— Ne yapayım birader, dedi diğeri. Bir inci bulmak için, yüzlerce istiridyeyi elden geçirmek gerekiyor!

Nasıl konuşsun?

Bir doktordan bahsediliyordu ve hakkında söylenenler hiç de iyi şeyler değildi. Dinleyenlerden biri:

— Haksızlık ediyorsunuz, dedi. Yirmi yıldan beri tanırız kendisini. İthamlarınıza katılacak bir hasta gösterebilir misiniz?

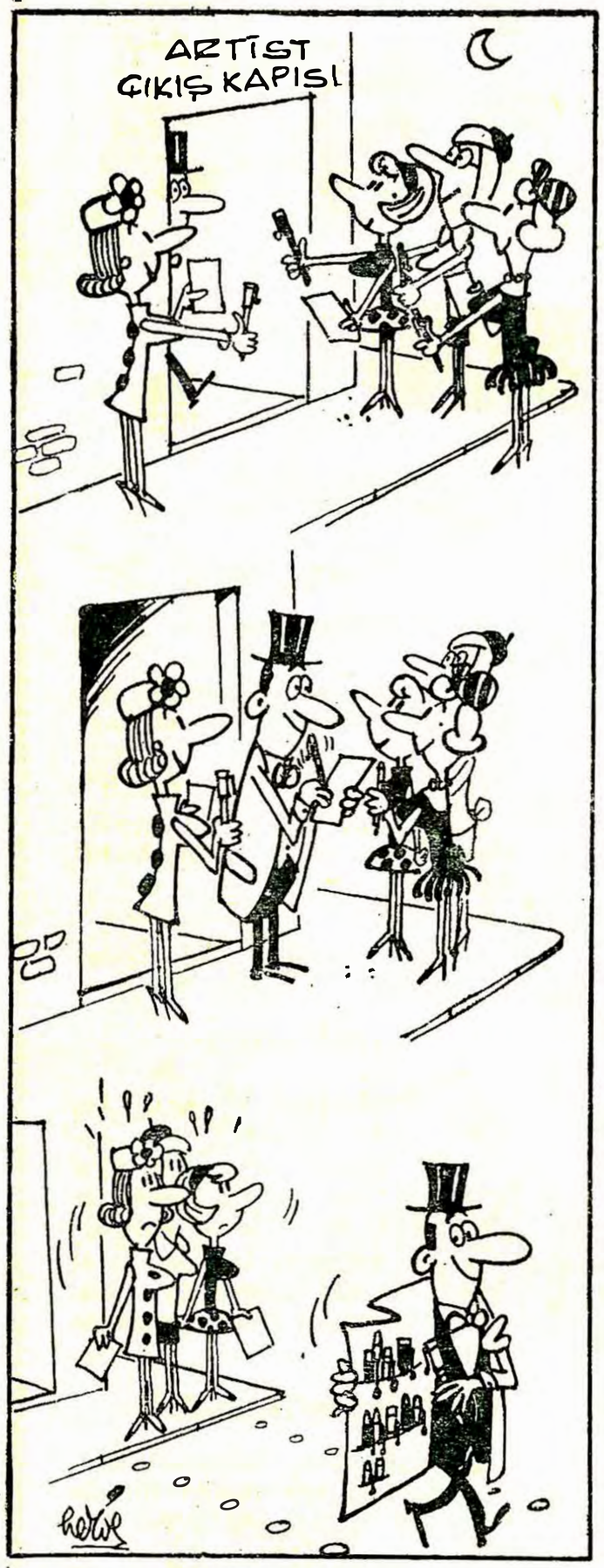
— Gösteremeyiz, diye cevap verdi doktoru yerenler. Zira, ölüler konuşmaz!

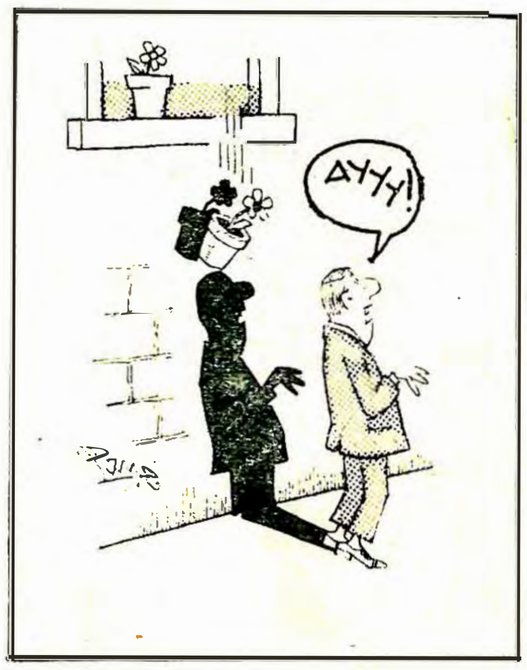

— Gıdı.. gıdı.. gıdı!..

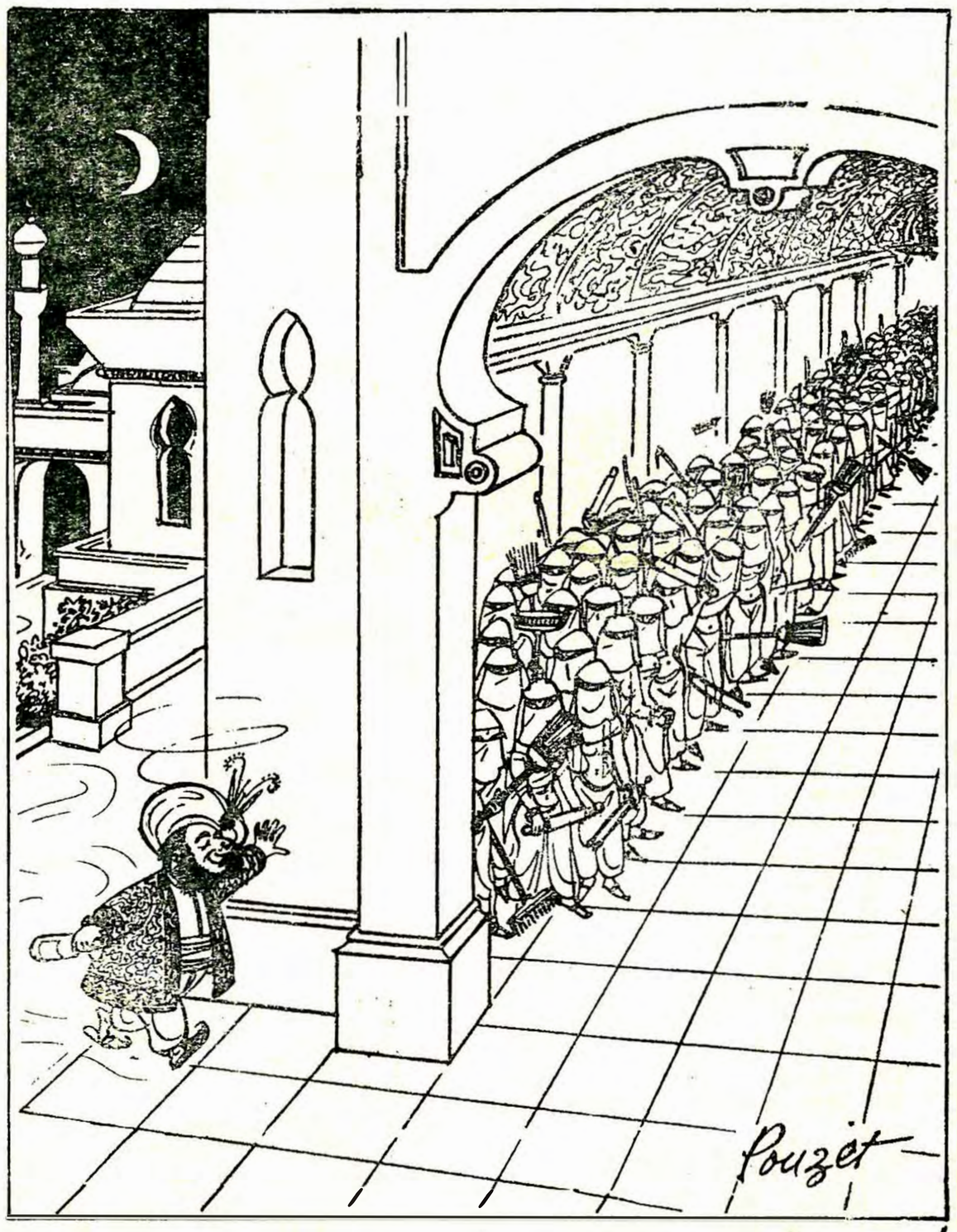
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünya Karikatürleri

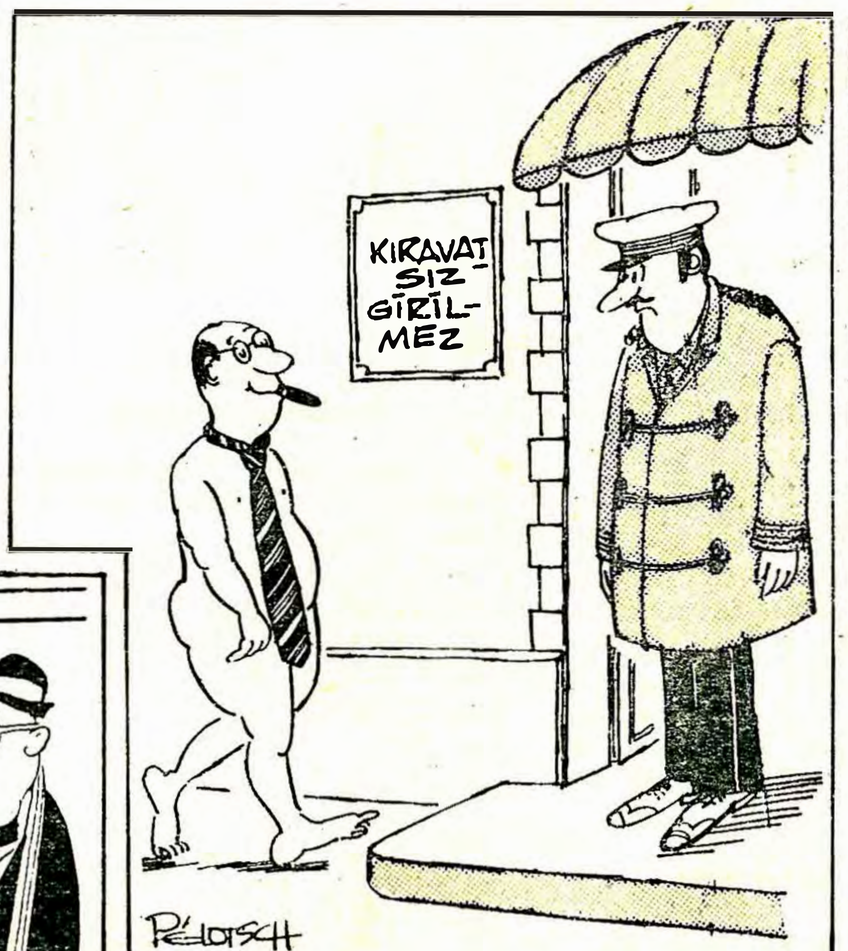

YAZISIZ

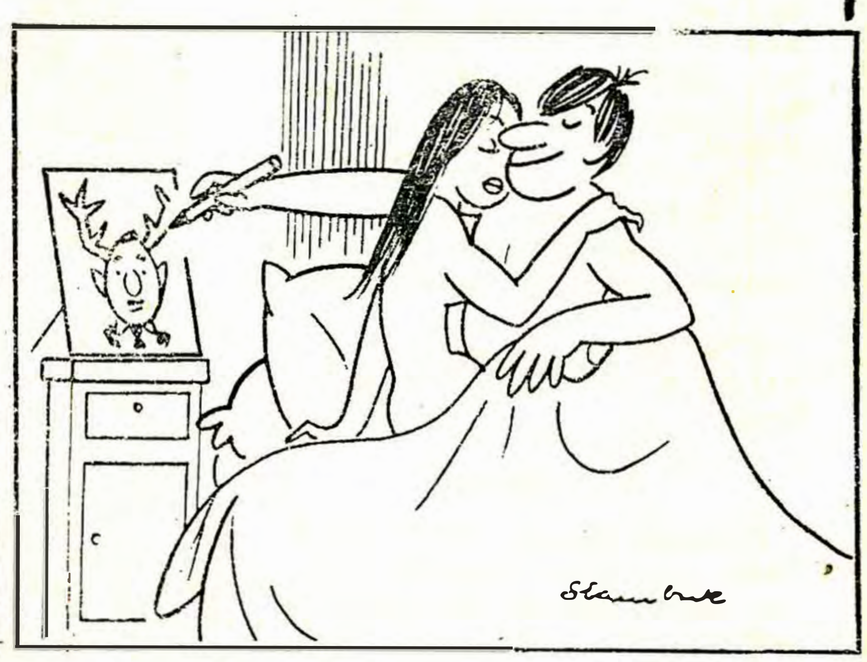

YAZISIZ

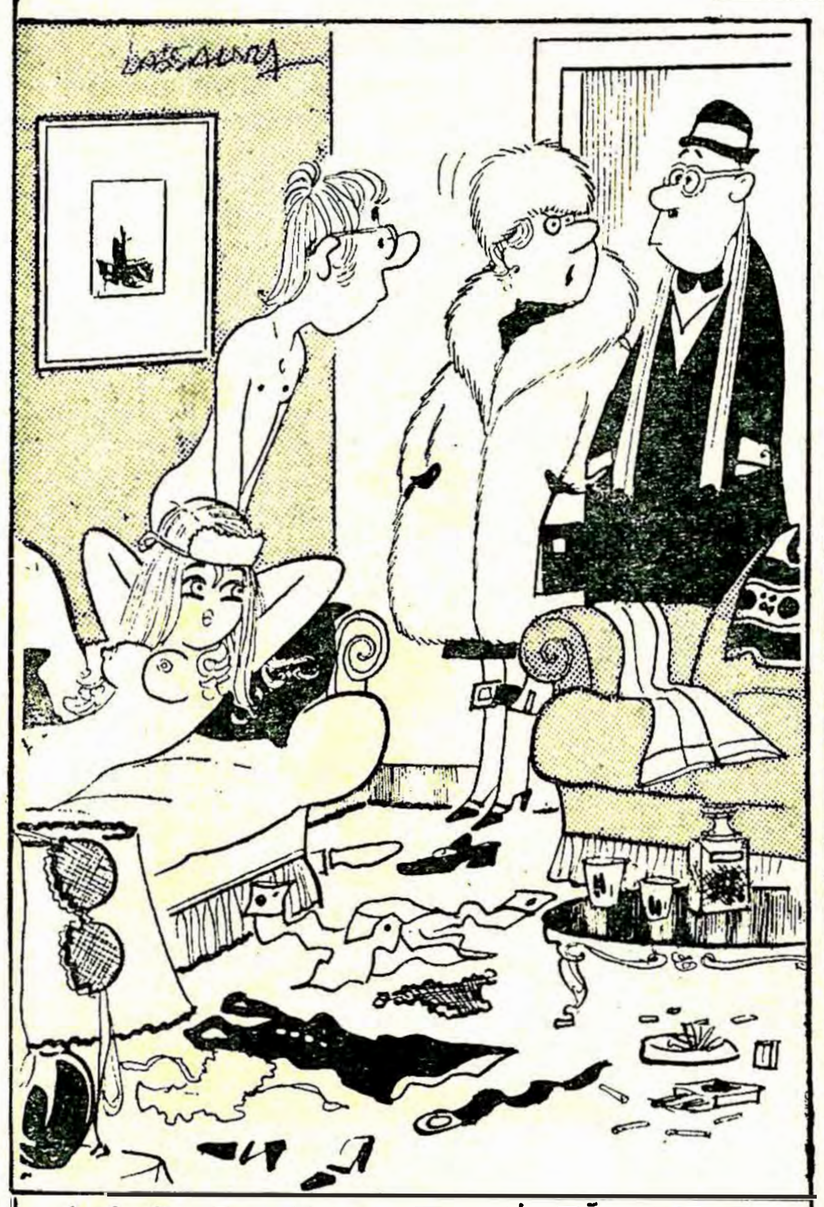
YAZISIZ

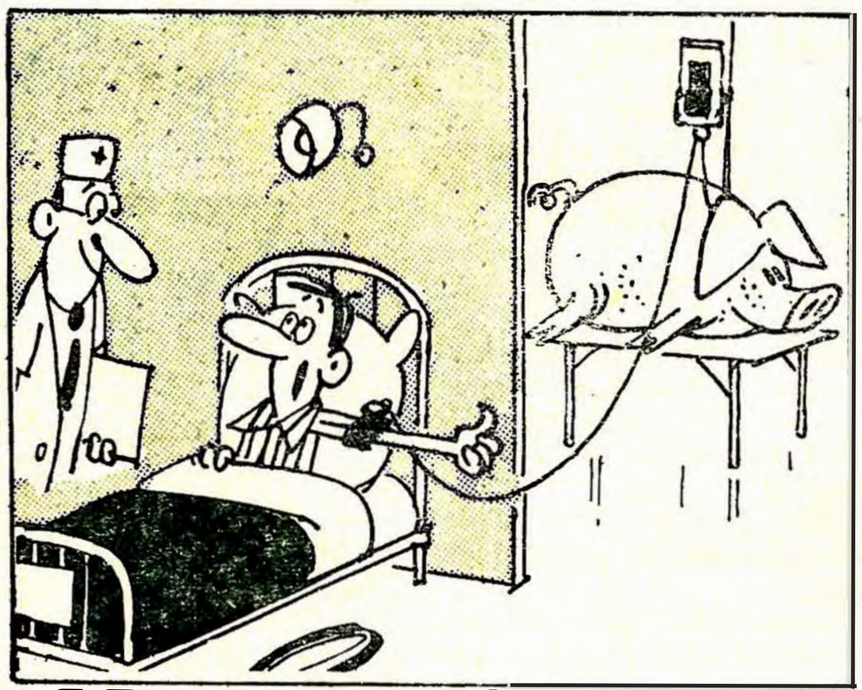
YAZISIZ

YAZISIZ

-AAA, ŞU HALE BAK! BİZ DE BU KIZI ORTALIĞI TOPLASIN DİYE TUTMUŞTUK HA!..

-BIRAKIN DA TAHMİN EDEYİM: GÜZEL BİR SARIŞININ KANINI MI VERİYORSUNUZ BANA?

-SENİ ÇOK BEKLETMEDİM YA SEVGİLİM?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MİLYON PAZARI İŞ BANKASINDA

Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasında
toplıyarak
"Milyon Pazarından"
siz de faydalanınız.
Bu büyük çekilişte
17 500 talihli
tam 17 MİLYON
lira tutarında
ikramiye kazanacak.

1 çekiliste
17
MİLYON

"Milyon Pazarı" Çekilişinde:

50
APARTMAN DAİRESİ
50 ADET
100.000 TL.
100 ADET
10.000 TL.
300 ADET
5.000 TL.
1000 ADET
1.000 TL.
ve
16 000
talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

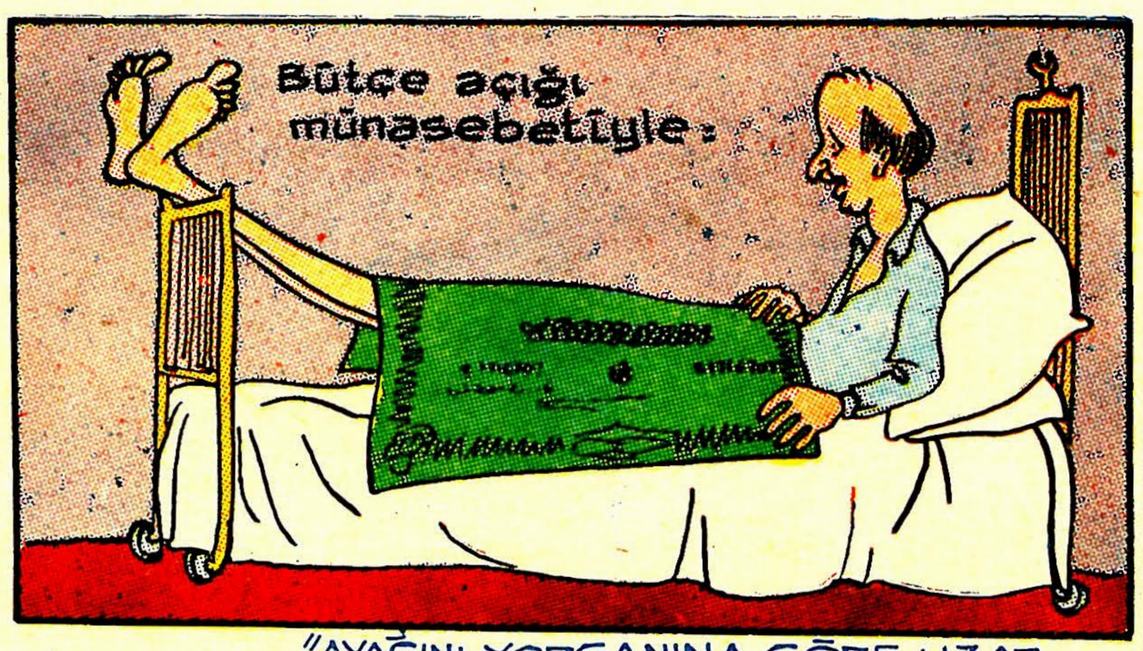
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 3844 — 192)

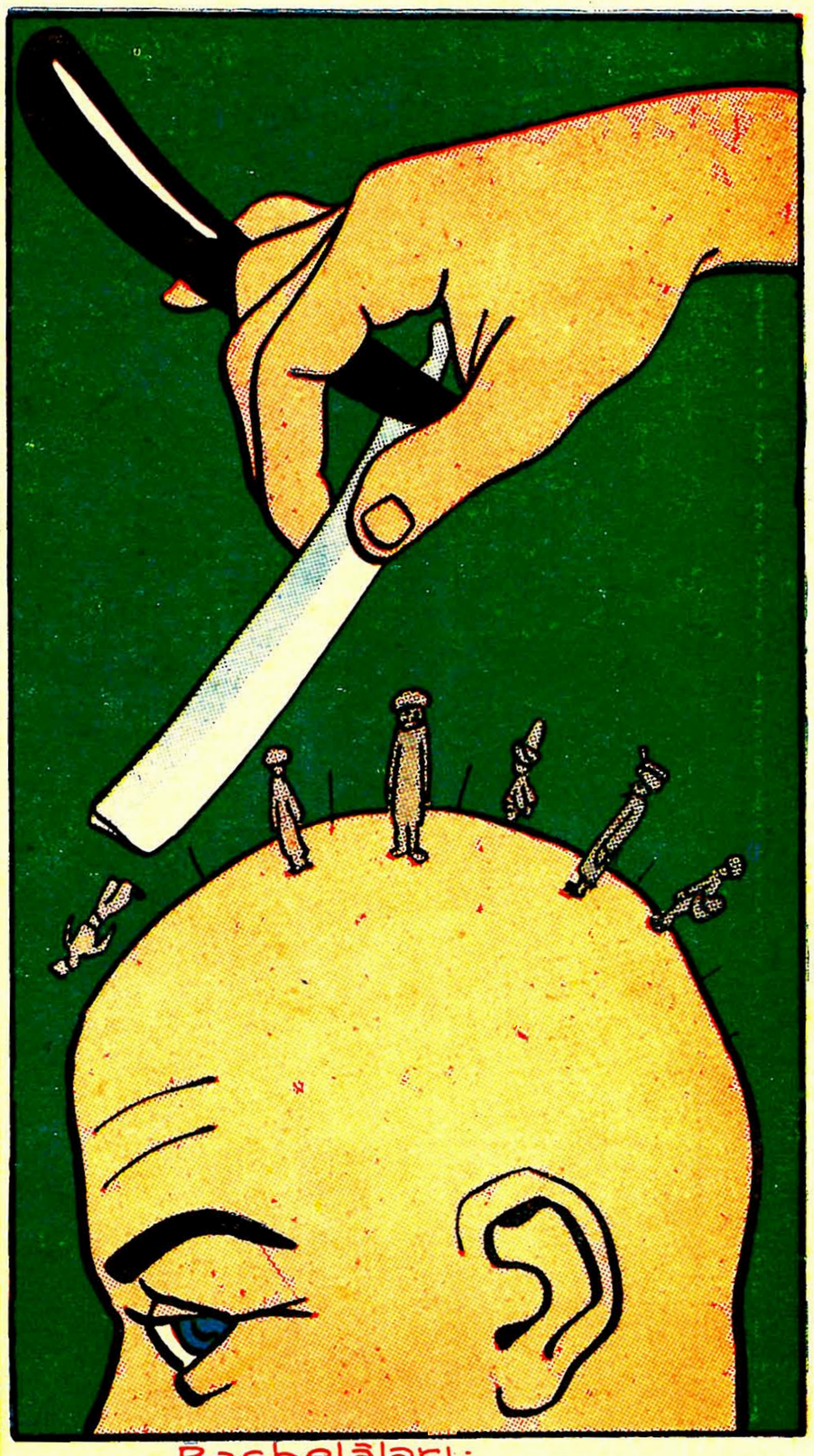
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AKBABA

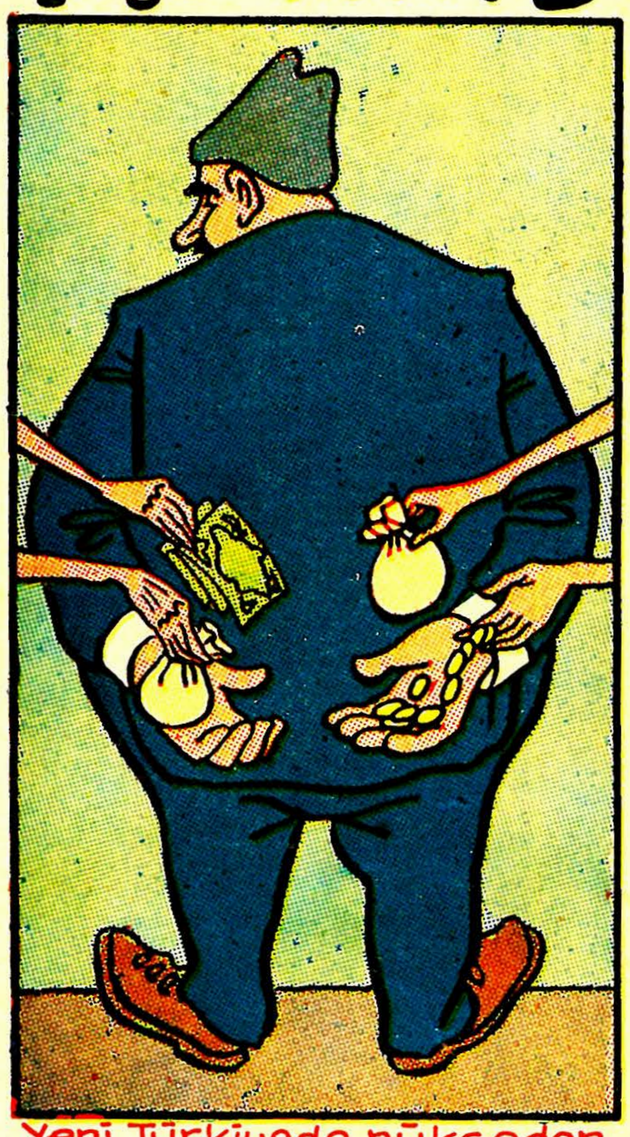
50 Yılda Çizdiklerimiz

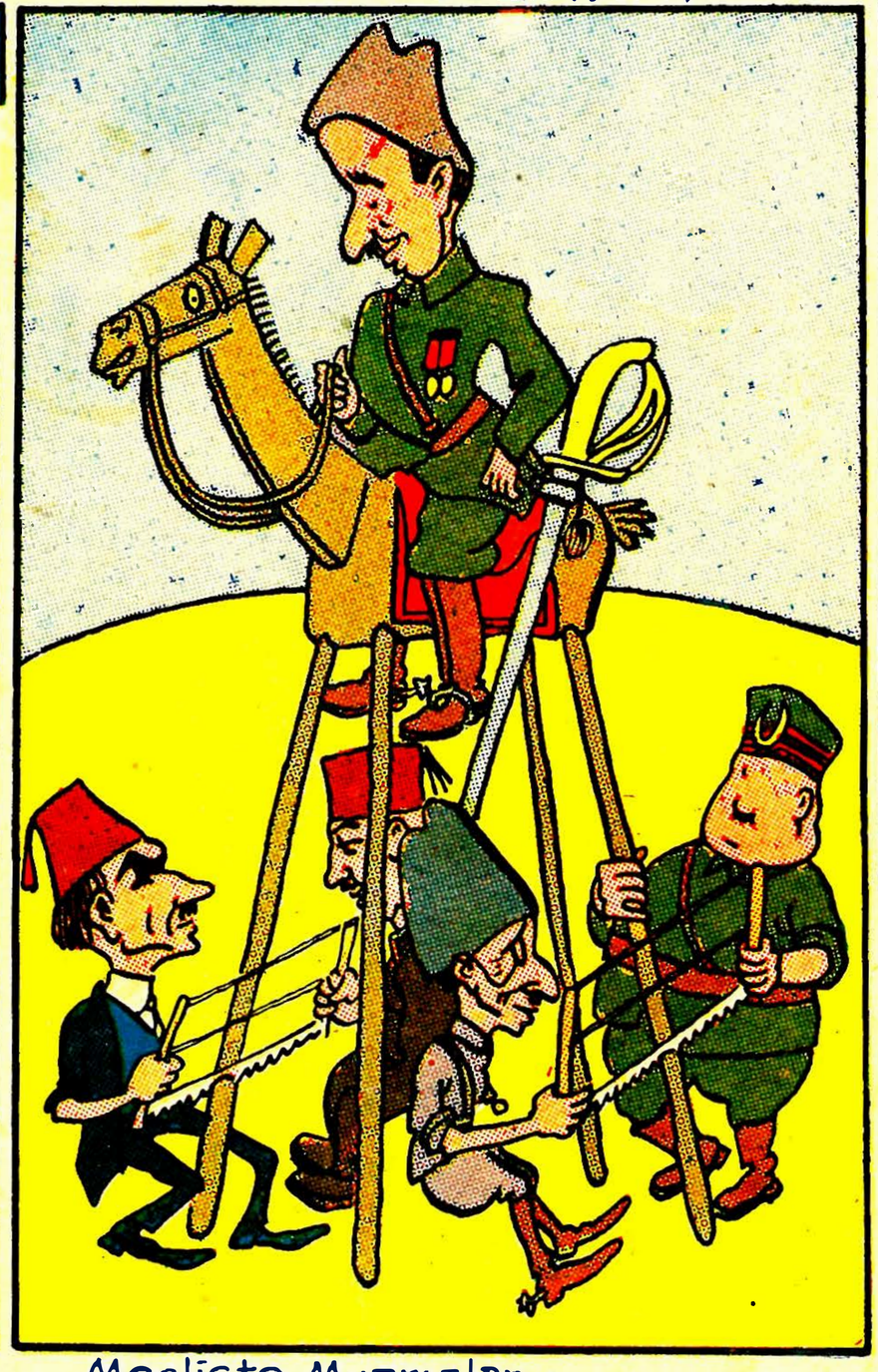
"AYAĞINI YORGANINA GÖRE UZAT"
(7 Ocak 1924)

Başbelâları:
HÜKÛMET - NASIL KESEYİM?
HALK - BU SEFER DİBİNDEN! (7 Mart 1924)

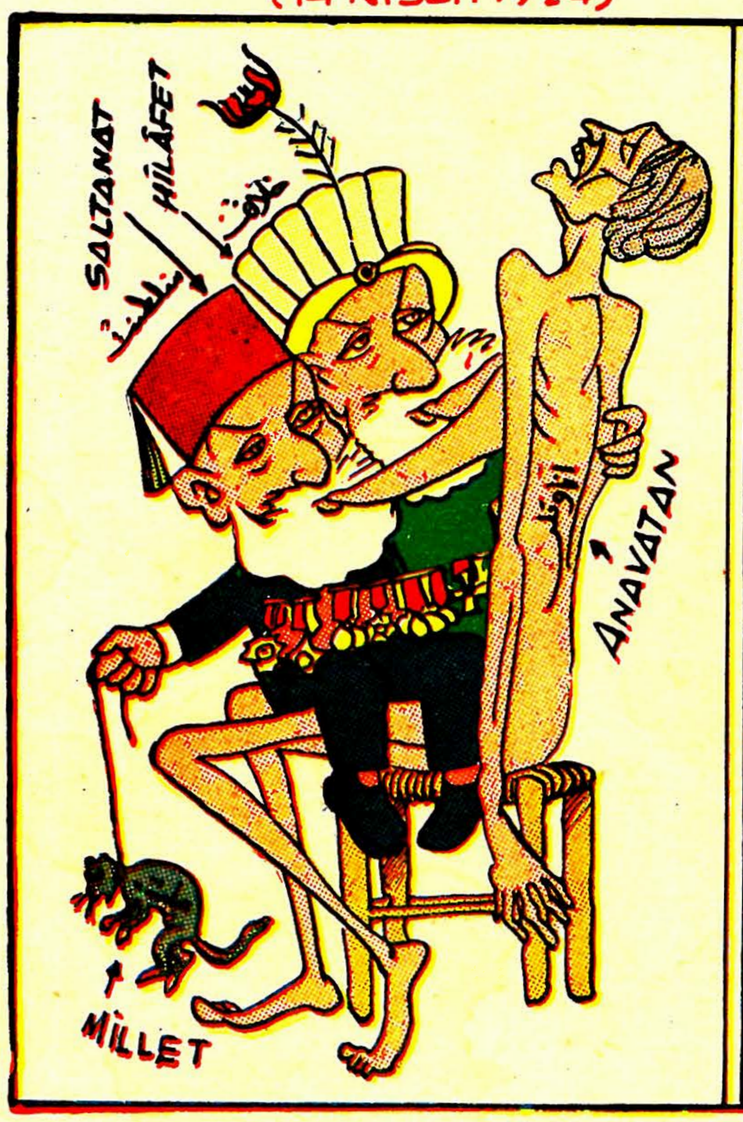
Yeni Türkiyede nükseden eski hastalık: MALÛM!..
(14 Nisan 1924)

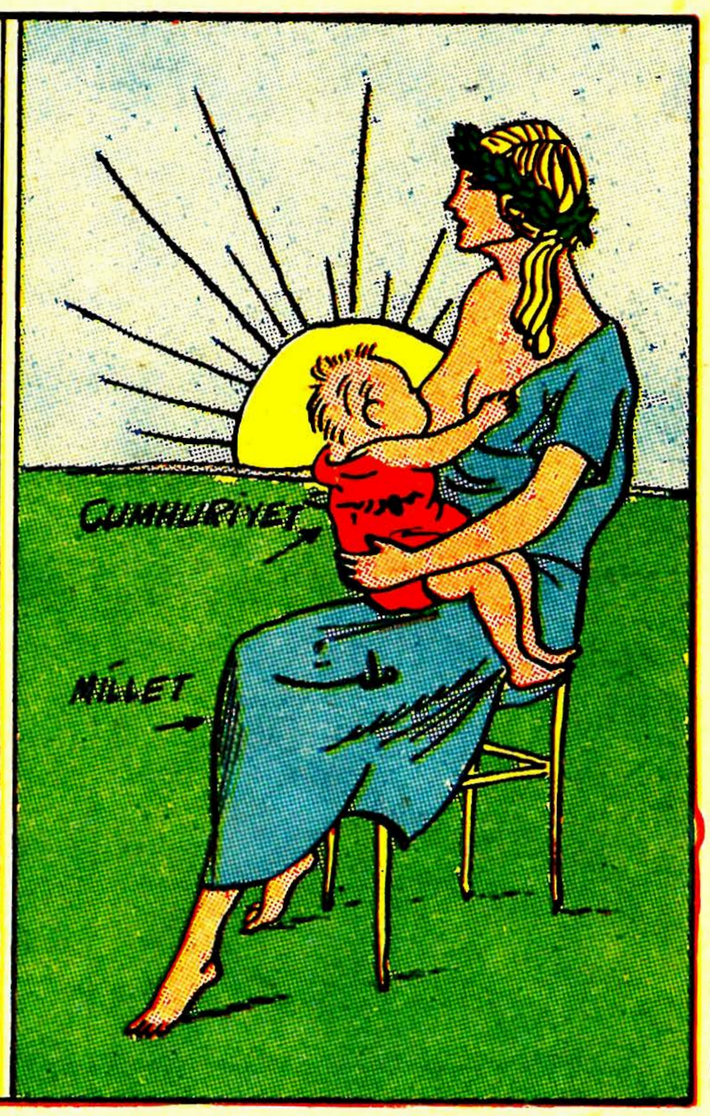

Mecliste Muarızlar
ALTTA KALACAKLAR (6 Kasım 1924)

BALKAN, VOLKAN OLURKEN..
(14 Şubat 1924)

YEDİYÜZYILLIK OSMANLI TARİHİ..... BİR YILLIK CUMHURİYET!
(30 Ekim 1924)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org